

ZOTOV[®]

Авторът на „Еликсир в Ага“

Раят не е такъв, какъвто го рекламират!

епидемия

в РАЯ

ZOTOB

ЕПИДЕМИЯ В РАЯ

Превод: Ива Николова

chitanka.info

Зловещ престъпник успя да извърши немислимото, като уби известни обитатели на Ада. Може да е невероятно, но не е невъзможно. Сега заплахата грози и Рая...

Ала Раят не е такъв, какъвто го рекламират!

Малко население, много правила, бюрокрацията процъфтява, а обитателите си умират от скука. Не! Всъщност те вече са умрели...

Но ангелите започват да изчезват безследно, оставяйки след себе си само шепа пера...

Временно управляващият небесните селения архангел Гавраил е в паника, а в Рая полиция няма. Той е принуден да свие криле и да помоли за помощ от Ада.

Единственият, който има опит в предотвратяването апокалиптични проблеми, е Калашников. Инспекторът от адската полиция е командирован в Рая, за да разкрие мистерията с липсващите ангели. Докато бившият руски офицер се опитва да свикне с убийствената за него обстановка и да прецени що за стока са обитателите на Небесната канцелария, хилядолетен заговор заплашва да разруши равновесието във Вселената.

ПЪРВА ЧАСТ

ЗЪБИТЕ НА ДРАКОНА

Всеки от нас си представя Рая като прекрасна общност, изпълнена с невероятни и абсолютно достъпни възможности, напълно лишени от каквито и да било забрани. Но никой не се досеща, че и Раят може да има свои жестоки правила.

Донатие Алфонс
Франсоа, маркиз Дьо Сад

ПРОЛОГ

С разтреперана ръка Петровия наведе бутилката над водната чаша, на чието дъно още от лятото се бе гътнала една зелена муха. Залепналото за дъното насекомо се бе спиртосало до такава степен, че всеки музей би го приел с огромно удоволствие. Петровия изчака тъпо две секунди и раздруса шишето, движейки го нагоре-надолу като барман зад тезгях в заведение. Но за негова огромна покруса от прашното гърло не се изля нито капчица, тъй като той отдавна вече бе пресушил бутилката. Петровия стана от стола, олюлявайки се и псувайки под носа си, бутна с лакът шишето и то падна от ниската масичка на пода. Издрънча обречено и се търкулна към ъгъла, където вече се бе натрупала внушителна камара от прашни стъклени бутилки от водка предимно от по четвърт и по половин литър. Чешейки безмилостно брадата си, обрасла с бодлива бяла четина, старецът отново изпсува. М-да, страхотен късмет. Тъкмо дойде моментът и тъкмо успя да убеди племенника си да го закара в Москва със стоката, както правеше винаги, и — на ти сега. Разбира се, от друга страна, жестоката напаст напъпли отведнъж цялото село, само че... Защо ли тази гадост се случи точно сега, когато душата му направо се гърчеше като в пожар, в джоба си нямаше пукнат грош, а до пенсия оставаха още три седмици? Трябваше някак да реши този проблем, а той можеше да се реши само по един начин...

Влачейки крака, Петровия се дотътри до прастария, останал още от баба му шкаф и на една от полиците откри заветната писана кутийка. Олющеното ѝ капаче изхвърча настрани, а в задебелите пръсти на стареца зашумоляха няколко протрити и доста използвани банкноти от по десет рубли. Едно, две, три. Аха... Е, напразно се косеше за глупости, положението не беше чак толкова лошо. Трийсет рубли са нищо работа, но със сигурност щяха да стигнат за един литър шльокавица от Фрося, а пък в момента на него не му трябваше повече, за да се освежи. Жалко, че бабичката не изкупуваше обратно бутилките си, иначе с този запас със сигурност щеше да пие две седмици подред. Петрович положи огромни усилия, за да нахлузи

плъстените ботуши на подутите си крака, облече проядения от молци заешки кожух, мушна парите в левия си джоб, отиде до вратата и затрака с ръждясалото резе.

Вратата се отвори и от изненада старецът отскочи назад, защото на заскрежения праг на прогнилата и килната на една страна къща стояха двама души и ако се съдеше по притеснения им вид, тъкмо се канеха да почукат. Петрович приветства със злобен поглед неканените гости и едва се сдържа да не се изхрачи ядосано в краката им. Външността им не оставяше никакви съмнения, че това са онези педалчета, които през последните двайсет години толкова често показваха по телевизията. Бяха нагиздени момчета, облечени с тесни дънкови якенца със стъкълца по тях и с различни на цвят впити панталони, които приличаха на женски клинове — единият беше с лилави, а другият със зелени. Очичките им бяха гримирани старателно с туш, устничките им бяха начервени, а по лицата им имаше пудра, която им придаваше привлекателна бледност. Потръпвайки от студа, момчето със зелените панталони държеше в замръзналата си ръка плосък куфар. Дългите нокти на пръстите му, които стискаха кожената дръжка, бяха покрити с розов лак и от тази гледка старецът изпита вече пълно отвращение.

— Какво искате? — каза грубо Петрович и направи крачка към площадката пред входа, тъй като нямаше никакви намерения да отменя похода си при Фрося заради двама гейове, появили се изневиделица.

Едното от педал четата се наведе до ухото му и задъхано му пошушна нещо.

Старецът завъртя енергично глава, а от миризмата на парфюм чак му се догади.

— Нямам. Докога ще ме тормозите, мамка ви мръсна? Цяла седмица напирате тук и вчера пак идвахте, гнусни скапаняци. А сега на педерастите ли сте се направили? Казах ви самата истина на чист руски — всичко предадох, до последната. А сега изчезвайте на майната си, трябва да ида до магазина за млекце.

Гоят с куфара и розовите нокти направи крачка встрани, но колегата му с лилавите панталони задържа кротичко приятеля си за лакътя.

— Хиляда долара — рече с груб и неподозирано дрезгав глас „лилавото“ момче, взряно апатично в безоблачното небе.

Петрович залитна настрани, а пред очите му притъмня. Подобно усещане бе изпитвал някъде преди около четирийсет години, когато по време на братовата си сватба на пияна глава се сби с шурей си и го треснаха с една тараба от оградата.

— Какво?! — задави се старецът, не вярваше на ушите си.

— Една бинка — повтори младежът и в подкрепа на думите си извади от джоба си пачка чисто нови проскърцващи сивкавозелени банкноти. — Вече обиколихме цялото село. Бабичката ей там ни каза, че ти сигурно имаш, понеже живееш сам и ти е по-лесно да ги скриеш. Но щом не искаш, недей, дядо. Ние изчезваме.

Той се обърна с престорено безразличие, но Петрович го сграбчи за рамото. Изтрезня само за миг и вече не виждаше нищо друго, освен зелените хартийки и онази батарея от бутилки, която можеше да си купи с тях.

— И от какъв зор ви е ТОВА? — попита той с известна предпазливост.

— Щом ти казваме, че ни трябва, значи ни трябва, деденце — отсече с безкомпромисна прямота „лилавото“ педалче. — На теб пука ли ти за какво ще получиш кинти?

Старецът се озърна крадешком наоколо — вече беше тъмно, а по улицата с трън да въртиш. Вярно, наблизко светеше една улична лампа, но едва-едва, все едно че изобщо я нямаше.

— Хайде-хайде, стига и ти... Елате да влезем вътре, синковци... Ще си побъбрим.

Той затвори вратата и предвидливо провери дали резето е влязло добре в дупката, та да не би някой от съселяните му да реши да влезе, без да чука, както беше прието по тези места. Сетне повика с жест гостите си в десния тъмен ъгъл на стаичката и размърда плъстения си ботуш, а надупченото от молци килимче отхвърча настрани. На пода се разкри грубо издялан на ръка капак на отвор, който обикновено оставаше скрит за чуждите очи.

— Ще слезем долу — покашля се Петрович. — Стоката е там, в мазето. Само че, момчета, имам едно условие — ако сетне ченгетата дойдат тук да ми предявяват претенции, аз не съм ви виждал и вие не ме познавате. Първо дайте парите.

Първото „педалче“ изобщо не реагира на предложението му. Стоеше навело глава настрани като птица и разглеждаше отвора. А

другото разкриви начервените си устни в усмивка и подаде възделените долари на Петрович.

— Не бой се, дядка. Това е ясно.

Тримата мъже слязоха по разклатената стълба във вътрешността на студено и почти тъмно мазе, където спареният въздух бе наситен е миризма на миши изпражнения и киснатата туршия. Петровия отиде в най-отдалечения ъгъл и като пъшкаше, отмест масивната капа за зеле. Силна болка преряза гърба му и той се хвана за хлъзгавия край на кацата, дишайки тежко.

— Останаха ми последните две. Искаха да ги изгорят, но аз не ги дадох. Те са си наред, а пък аз трябва да живея някак — промърмори дрезгаво. — И нямам пари да купувам нова стока.

„Педалчетата“ бързо се спогледаха. Единият попита нещо другия на странен, непознат на стареца гърлен език. А той му кимна и му отговори кратко. „И таз добра — помисли си натъжено Петрович, докато чакаше болката да отmine. — Не стига, че са педали, ами на това отгоре са и арменци.“

Той се изправи бавно, притискайки болния си гръб с жилестата си ръка.

— ТОВА ли ви трябва? Вземайте го и си вървете. Нали помните какви са условията?

— Разбира се — каза мило „педалчето“ и светкавично стрелна добре поддържаната си ръчица напред, а черният лак на ноктите му проблесна с искрящи звездички.

И в същия миг Петрович осъзна, че пред него не стоят никакви гейове, а момичета, съвсем истински момичета, само че с остри и дори злобни черти на лицата, облечени в мъжки дрехи. Пък и гласовете им не бяха момичешки, а простудени и дрезгави като на дървари, та затова той ги сбърка с „педалчетата“. Пистолетът „Хеклер и Кох“ със заглушител блъвна облаче дим и старецът усети тъп удар в лявата страна на гърдите си, а сетне отхвъркна към стената. Не почувства болка, но внезапно осъзна, че лежи на една страна до кацата, след като небръснатата му буза се удари в замръзналия пръстен под. Петрович дори успя да се изненада — чудна работа, не изпитваше болка, но усещаше студ. Той премести очи към фигурата в лилавите панталони, която все повече се размазваше пред очите му, и съзнанието му парна затихващата мисъл, че днес Фроска няма да получи трийсет рубли, а

той няма да изхарчи доларите, които толкова неочаквано влязоха в джоба му. Кръвта образуваше тъмна локва, а човекът с пистолета отстъпи предпазливо встрани, за да не изцапа модерните си италиански ботушки. Изчака малко, прицели се и стреля отново — този път в главата.

— Раел, наистина ли беше толкова необходимо да направиш това? — разнесе се глас зад него. На лицето на момчето със зеления клин бе изписано нещо като недоволство.

Съществуването с черните нокти, което всъщност много трудно би могло да се нарече както мъж, така и жена, свали димящото оръжие.

— Да, Локи. Дядото веднага щеше да хукне да пропива парите и цялото село щеше да види, че той неизвестно откъде се е сдобил с камарата кинти. И кой му ги е дал? Ами, разхождаха се тук двама и молеха да им продадат едно нещо. — Убиецът дрезгаво се засмя. — Старецът често имал запои, поркал в несвяст, казаха ми това в три къщи подред. Ще го открият най-рано след седмица, преди това няма да се усетят. Че може и по-късно да стане. А в това време ние ще успеем да свършим всичко. А ти защо се притесняваш чак толкова, просто не разбирам? Като че ли това ти е за пръв път.

— Не ми е за пръв път — съгласи се Локи. — Но ако нещо не ти се случва дълго в живота, успяваш да отвикнеш от него, нали така?

— Хайде да не се впускаме във философстване — усмихна се Раел. — Днес Калипсо очаква С ТРЕПЕТ резултати и ние не бива да я разочароваме. Може би най-сетне ще се стегнеш и ще започнеш да действаш, а? Времето ни е скъпо.

Съществуването със зеления клин на име Локи предпочете да не отговаря, приклепна до трупа и сръчно отвори плоското куфарче. В удобните му кожени джобчета се мъдреха странни на пръв поглед предмети — пластмасови нечупливи колби, спринцовки и скалпели. Локи извади маска за лице от марля, сложи я на устата си и подаде още една на убиеца, а той бързо завърза връзките ѝ зад ушите си. След това Локи измъкна от джобчето скалпел с тънко острие и погледна към ъгъла зад кацата, където нещо мърдаше. Изчака малко и намъкна плътни гумени ръкавици на ръцете си.

— Внимавай — предупреди го първото „педалче“. — Това е много опасно.

— Зная — сви свадливо тесните си рамене другото.

Сетне се изправи, пружинирайки на краката си, и прескочи локвата черна и вече съсирваща се кръв, поклащайки ледената стомана на скапела в ръката си...

ПЪРВА ГЛАВА

ТАТУИРОВКАТА НА ГЪРБА

неделя, 21 часа и 20 минути

Прибойт шумеше тихичко и нежно, а вълните на прозрачния океан съскаха с пяната си и бавно облизваха белия коралов пясък. Топлият бриз поклащаше върховете на кокосовите палми, а между стъблата им бяха опънати копринени хамаци. Небето бе пропито от невероятна розова светлина, сякаш някой бе размазал по него листа на цветчета, а в процепите му се виждаха проблясъци от умиращото червено слънце. По пясъка се виеха линии от отпечатъците на тънички дири — крайбрежните раци изпълзяваха от дупките си, за да посрещнат настъпването на дългоочакваната нощ.

Платинената блондинка, която наблюдаваше суетенето на черните гръбчета по пясъка, отпи ананасов сок от високата кристална чаша и облиза горната си устна. Интересно за какви ли заслуги раците се озоваваха тук? Какво ли биха могли да извършат през своя кратък подводен живот? Може би да извадят даещо се момиче или да запушат с черупка пробойната на някой кораб? Всъщност какво значение имаше това... Тук много по-лесно можеше да полудееш, отколкото да се ориентираш в разни тънкости. За пет хиляди години тя вече се бе научила да осъзнава това.

Чувствените ѝ ноздри, познаващи кокаина, потръпнаха. Блондинката не изглеждаше точно като красавица от лъскаво списание, но честната оценка на един опитен женкар съвсем спокойно би могла да я характеризира като хубавка и дори като симпатична. Имаше вирнато носле, пухкави бузки и брадичка с малка трапчинка. А физиономията ѝ май се разваляше единствено от устните — те бяха тънки като конец и едва се забелязваха на бледото ѝ лице. Момичето беше облечено в бял хитон, оброчен с небесносиня ивица и изработен от лек, но в същото време непрозрачен плат, който скриваше очертанията на тялото му.

Пръстите ѝ с идеален маникюр отново обхващаха чашата. Блондинката погледна с омраза жълтеникавия сок и понечи да

произнесе една кратка, но изчерпателна дума, ала в същия миг се разнесе отворителен, почти металически звук: „Биииииип!“ Красивото лице на момичето се разкриви от злоба. Да, разбира се, както винаги. И какво, на това ли му казваха идеално общество? Ако знаеше тези неща по-рано, щеше да избере нещо съвсем различно. Достатъчно бе да поживееш тук един месец, за да пукнеш от рафинираност. Де да имаше една бира... Честна дума, в момента бе готова да преспи с когото и да било само за една бутилка (биииииип) бира. Само че и да преспеше, и да не преспеше, на островите нямаше и никога нямаше да има нормална бира, а само безалкохолна. А какви бяха нравите тук? Всъщност, само като си помисли бегло за варианта да се отдаде за една бутилка, тя току-що извърши мислено прегрешение. И макар че тук никой не следеше мислите, когато се появеше такова нарушение, служителите на офиса бяха длъжни да напишат подробна докладна с доброволно покаяние до началството. Да вървят на бибиткащата си майна. Тя нямаше да напише нищо.

Блондинката въздъхна и отново жадно отпи от сока — някъде около една трета от чашата. Един кокосов орех от люлеещата се наблизо палма тупна меко върху пясъка. Раците тутакси се устремиха към него, но момичето не обърна внимание на шумоленето им. То погледна към изящния си ръчен часовник с формата на лилия. Вече беше девет и половина вечерта и всеки момент в чата щеше да се появи загадъчният кавалер, който се стовари на главата ѝ неизвестно откъде. Девојката се бе изнервила в очакване на появата му, тъй като днес твърде много неща зависеха от онова, което трябваше да чуе.

О-оу! — изписка айсикюто и блондинката посегна нетърпеливо към небесносиния лаптоп на масата. Веднага намери в листата за контакти онзи, който ѝ бе нужен. Никът му се състоеше от две главни букви и една цифра — RL2. „Там ли си? Отговори?“ — примигна съобщението в ICQ. „Да“ — написа бързо тя отговора с пръстчетата си с дълъг маникюр. Сетне постоя малко и добави: „Направи ли каквото те помолих?“, а екранът леко потрепна, сякаш се изплаши от въпроса. „Скоро ще го направя. Чакай резултат.“ Знакът с цветето на монитора се сгърчи като в агония и почервения — събеседникът се бе изключил, както винаги неочаквано. За всеки случай тя почака още петнайсетина минути, а след това вдигна неохотно ръка от мишката, тъй като по всичко личеше, че RL2 си е отишъл за дълго от чата.

Момичето стана, свали хитона и остана чисто голо. Сетне се наведе и развърза дългите връзки на гръцките си сандали от изкуствена кожа. И хукна надолу, едва докосвайки нагорещените стъпала с босите си крака, към плажа навътре в лагуната. Последните отблясъци на слънцето весело палуваха върху стегнатите ѝ малки гърди с розови зърна. „Чакай резултат“ — удряха като горещи чукчета буквите от айсикюто в слепоочията ѝ.

Морето беше топло като сварено мляко. Всъщност тя дори не си помисляше, че би могло да бъде другояче, тъй като един от малкото местни плюсове се състоеше в това, че тук нямаше вълнения или внезапни застудявания. Наслаждавайки се на прибоя, блондинката бавно навлезе в блестящия океан, а водата сладостно обгърна бедрата ѝ. Последният слънчев лъч обагри в пурпурни тонове професионално направената цветна татуировка на мускулестия ѝ гръб, по който нямаше грам мазнини. Тя представляваше дракон, стиснал за гърлото красив юноша е меч в ръка. Когато лопатките ѝ се движеха, челюстите на дракона се затваряха и сякаш отхапваха главата на човека. Картината беше увенчана с надпис с готически шрифт, който гласеше: „МЪСТ“.

Тя се хвърли във вълните и не видя как никът RL2 в айсикюто най-неочаквано просветна в зелено и след секунда отново се изключи. Пристигналото съобщение гласеше само: „Направих го.“

ВТОРА ГЛАВА РЕБРАНДИРАНЕ

понеделник, 12 часа и 27 минути

Седнал във високото сребърно кресло под огромното пано във вид на скръстени крила, Гавраил разглеждаше съсредоточено присъстващите. Лека-полека го обземаше ледена ярост. Хората покрай дългата маса, общо взето, се веселяха — разказваха нови вицове, пиеха светена вода от малки кристални бутилчици и се хвалеха с новите си електрически машинки за модерно подстригване на перата. Уж вече бяха минали милиони години от момента, когато Гласа благоволи да сътвори Вселената, и за това време ангелите биха могли да свикнат да се явяват на всекидневното заседание в уречения час. Само че те не бяха свикнали и вече бяха минали двайсет минути, а важното заседание все не можеше да започне, защото служителите още не се бяха набъбрили. Разбира се, главното началство с неговия непрекословен авторитет не беше тук, а пък тоя Гавраил кой ли щеше да го слуша? През последните петстотин години ангелите не можеха да бъдат наказвани и дори глобявани, тъй като началството забраняваше такива неща, понеже това било светлата Небесна канцелария, а не мрачният Град, където режимът се градеше върху жестокото смачкване на индивидуалността на всяка личност. И един вид каква щеше да е в такъв случай разликата между приветливия Рай и суровия Ад, ако и в Рая всички започнеха да ходят под строй, подчинявайки се на строга дисциплина и непрекословни заповеди? Трябваше да се подхожда по-снизходително. Да, началството имаше известно право, защото те и без това вече бяха забранили всичко възможно, и в момента беше по-лесно дори Бен Ладен да пристигне с туристическа виза в Ню Йорк, отколкото един обикновен човек да мине през райските врати. В резултат на това в Небесната канцелария почти нямаше хора, построените за праведниците разкошни вили на тропическите острови пустееха, а в четирийсететажните луксозни небостъргачи живееше най-много по трима-четирима души. Сто пъти бяха казвали на началството, че трябва да организират ПО-МАЩАБНА, качествена и скъпа реклама

на Земята, та хората да сънуват райските селения, да си мечтаят да попаднат в Рая и да превърнат това в основна цел на живота си. Защото още през Средновековието никой вече не се хващаше на мухлясалите правила, които представителите на Гласа рекламираха на Земята: не кради, не убивай, не прелюбодействай (камо ли през ХХІ век. когато всяка омъжена жена имаше най-малко по двама любовника), а след това ще ти е писано да можеш вечно да летиш из облаците по пижама и да похапваш ябълки. Но проблемът се състоеше в това, че Гласа се решаваше на такива неща доста неохотно, понеже небесният Рай сам по себе си бил възхитителен бранд и затова нямало нужда да го рекламират. И изобщо всяка реклама била призвана да лъже хората, а това противоречало на райските правила. Аха-аха. Да се разсъждава така беше добре в епохата на Ренесанса, но в нашето цинично време без реклама не можеш да стигнеш доникъде. Ако това зависеше от Гавраил, той отдавна вече да е наел първокласни специалисти отвън и да е направил ребрандиране. Ето на, и сега началството изчезна безгрижно в поредния си отпуск на Земята, а всички съвещания и заседания се стовариха като чук върху неговите криле. Обемът на работата беше невъобразим и колкото и да се гърчиш, задължително ще извършиш нещо неправилно. Неприятно му бе да си спомня КАК го отнесе миналия път, когато началството излезе в отпуск и в този момент най-неочаквано избухна Втората световна война... След като се върна, Гласа без малко не му откъсна крилето. Сетне и колегите му, и най-добрите му приятели го мачкаха по събранията с такава радост и упоение, че не беше ясно как изобщо се задържа на поста първи заместник. По този въпрос беше най-добре да не се търси нещо ново, а старите традиции да се върнат. Защо да не отстраняват още в самото начало такива земни лидери като Хитлер? Нали в библейските времена имаше съвсем открита практика почти всеки месец на Земята да се изпращат ангели на възмездието. И трябва да отбележим, че това бяха много печени момчета — две от тях без проблеми пометоха два големи града едновременно — Содом и Гомор, и то до такава степен, че от тях не остана камък върху камък. Не, райският отряд със специално предназначение не беше разформиран, съществуваше формално до ден-днешен и проформа дори се провеждаха тренировки. Но, общо взето, бойците му скучаеха в продължение на столетия, сражавайки се лениво само на шах в

базата, и сигурно окончателно се бяха простили с бойните си навици. Причината за това беше проста — Гласа изгуби интерес към човечеството, което бе създал, след като установи, че то изобщо не се оказва чак толкова симпатично, както си го бе представял, докато конструирал Адам и Ева. И след като се умори да развихря безкрайни войни, кръвопролитни наказания и страсти по златния телец, в крайна сметка Гласа плю на цялата тази работа с думите: „При тези, ако ще да изпращаш ангели на възмездието всеки ден, пак няма да има никаква полза.“ Сетне остави хората сами на себе си. Тайничко наивно се надяваше, че те ще се вразумят и отново ще дойдат при него. Но това не се случи...

От време на време, когато поредният кървав диктатор загиваше при загадъчни обстоятелства, Гавраил започваше да си мисли, че някои обидени ангели тайно от Гласа може би са създали свои собствени „ескадрони на смъртта“ като в Южна Америка, за да ликвидират самозабравилите се VIP-грешници. Но всеки път, след като посетеше базата на райския отряд със специално предназначение, категорично отхвърляше тази своя идея, тъй като заради липсата на истинска бойна практика тези нещастници едва ли биха могли да удържат победа дори и над два питомни заека. Освен това нито един от тях не би дръзнал да извърши убийство без официален лиценз — без небесносинята пластмасова карта с подписа на Гласа. А за да се сдобиеш с нея, трябваше да събереш толкова документи с печати, че с каруца да ги натовариш, тя ще се счупи.

Надвиквайки врявата, Гавраил почука със сребърната лъжичка по кристалната чаша със светена вода. Къдрокосите глави се обърнаха неохотно към него. А шумоленето на десетки масивни криле стихна за секунда.

— Тъъъ... Моля за извинение, но може би все пак ще започнем? — Той посочи с поглед към големия часовник, който красеше стената. Стрелката вече приближаваше дванайсет и половина. — Ако някой не е информиран, искам да ви съобщя, че имаме страшно много работа. Хайде най-сетне да започнем заседанието.

Сякаш по сигнал присъстващите трудолюбиво зашумоляха с книгата си и служителите придобиха вид на страшно ангажирани персони. Гавраил погледна въпросително първия докладчик. От

мястото си стана един чипонос ангел с дълги коси, стиснал пред себе си внушителна велурсна папка с райския герб.

— По принцип, уважаеми Гавраил, днес няма какво да обсъждаме... Всъщност, както и вчера — обяви тъжно той и присъстващите положиха доста усилия, за да подтиснат желанието си да се усмихнат. — Според отчета на персонала на райските врати през неделния ден при нас от Земята са пристигнали: праведници — нула броя, благочестиви хора — нула броя, свети старци — естествено, също нито един брой. Ей тук е закачена бележка на портиера, който моли да му бъдат отпуснати почистващи средства за избърсване на полепналата паяжина и ръждата от вратите, тъй като понякога не ги отварят по три месеца. Нашият контингент се отличава със завидно еднообразие — невинни момичета и измъчени старци отшелници. Както и новородени младенци, които попадат в Рая автоматично, като изобщо подминават вратите. Остава ни само да завиждаме на методите и превъзходно организираната реклама на конкурентната организация, тъй като през последните петдесет години не можахме да примамим при себе си дори и един уличен метач.

Гавраил изсумтя. Виж го ти, това момче откри Америка, говореше така, сякаш тези факти не бяха известни на никого от насядалите край масата. Изключително строгите условия, при които човешката душа можеше да се озове в Рая, в крайна сметка доведоха до това, че при тях на практика нямаше нито една знаменитост — нито политик, нито певец, нито дори един нормален художник. Всички звезди отиваха директно в Ада и това се бе превърнало в традиция още от времето на фараоните. Рембранд ли? Та той имаше толкова млади любовници, че пръстите на двете ти ръце нямате да стигнат, за да ги изброиш. Джими Хендрикс ли? Че той, след като се озова в Града, не можа да се свести в течение на цели четирийсет години от състоянието, в което изпадна и което толкова безотказно му осигури последната му доза хероин. Джон Кенеди ли? Беше грях дори да се обсъжда самата възможност за неговата поява в Рая. Майната им на тия звезди. Но докладчикът беше прав, като каза, че в Рая и със свещ не можеш да откриеш нито един читав специалист, дори някакъв долнопробен електротехник. Можеше да звучи смешно, но в Небесната канцелария нямаше кой да забие един пирон както трябва — та нима съществуваше нормален дърводелец, който да се озове в Рая? И затова

се налагаше да си затварят очите за... Всъщност в този момент не беше чак толкова важно за какво.

— Всичко е ясно — отбеляза уморено Гавраил. — А какво е положението с нелегалната емиграция? Какви са последните новини, Серафимушка?

В отговор последва мълчание и поредното тревожно шумолене на криле. След като се обърнаха едновременно, ангелите установиха, че едва сега забелязват, че извитото кресло, в което обикновено седеше Серафим, в момента е празно. А на квадратната подложка върху масата пред него нямаше нито бележник, нито лаптоп, нито традиционната чаша със светена вода. Казано накратко, днес Серафим изобщо не се бе появил.

От физиономията на Гавраил присъстващите много добре разбираха, че архангелът се опитва да потисне още по-силния си изблик на ярост. Настроението му окончателно се развали. Най-вероятно скъпият Серафимчик пак се бе успал. За сто двацет и пет пъти. Колкото и да му набиваха в главата, че трябва да идва навреме на работа, от това нямаше никаква полза. Явно трябваше да предложат на Гласа да въведе парични наказания, защото Шефа например (направо да си плюеш в пазвата) за далеч по-безобидни неща превръщаше служителите в пепел. Ето какво щеше да направи той сега — щеше да закрие заседанието и да отиде в дома на този тип, за да го спипа в леглото по бели гащи и така да му попречи да излъже (Серафим оправдаваше редовните си закъснения с това, че спешно му се е наложило да спасява поредната заблудена душа). Подобна свинщина не се случваше за пръв път и търпението на Гавраил окончателно се изчерпа.

Архангелът стана плавно от креслото, подпирайки се с крило на масата.

— Обявявам почивка — заяви мрачно, загледан в грейналите от радост лица на служителите от офиса. — Но никой да не си тръгва. Ще се върна бързо.

След десет минути Гавраил стигна с правителствената сребърна колесница, в която бяха впрегнати три бели коня, до двуетажната вила от бамбук, над която равномерно се поклащаха върхарите на кокосови палми. Даде знак на кочияша да го почака и изтича по стъпалата пред входа, като си помагаше, размахвайки леко криле. Архангелът тъкмо се

канеше да забарабани по вратата, но тя внезапно се отвори широко още при първия удар. „Не е заключил? Няма значение... от кого да се заключваш тук...“ Гавраил се промъкна на пръсти в обзаведения в псевдояпонски стил хол, където по стените висяха самурайски мечове с дръжки от кожа на акула, която не им позволяваше да се изплъзват от ръцете по време на бой. В момента японският стил на оформление беше много модерен, а изтънченият като момиче Серафим обичаше да следва последната земна мода, откакто започнаха отново да го пускат от време на време в командировки на земята. Гавраил се подхлъзна на сламената рогозка, върху която бяха изобразени самураи, но се сдържа да не избибитка, за да не дава лош пример на кочияша.

— Серафим, събуди се! — извика архангелът, а по коридорите се разнесе кънтящо ехо.

Набирайки скорост, Гавраил влезе с решителна крачка в спалнята, чиито стени бяха облицовани с небесносин шанхайски атлаз. Въпреки очакванията му никой не спеше в огромното легло за три персони, но одеялото и възглавниците бяха смачкани така, сякаш допреди малко някой бе лежал върху тях. Гавраил не откри Серафим нито да плува в мраморния басейн, нито да лежи на шезлонга на снежнобелия плаж или да разпуска в японската сауна с горещи камъни. Служебният му мобилен телефон беше включен на малката масичка и самотно пискаше със сигналите на неприетите обаждания. Гавраил взе апарата, разгледа дисплея и забеляза, че будилникът му е настроен точно за десет часа. Само че къде беше изчезнал собственикът на апарата?

— Серафим? — извика той разтревожен, този път по-високо.

— Серафим?! — повтори Гавраил вече отчаяно.

Никой не му отговори.

ТРЕТА ГЛАВА

БИЗОН КАРУЗО

четвъртък, 23 часа и 02 минути

„Правичката да си река, въобще не знам що пиша туй. Ако тебе да съм честен, хич не ставам за писател. Пък и в наш'то село нивгиш не са тачили тия ми ти писатели, понеже от техните книжки, освен да си свиеш цигарка или да идеш по нужда, няма никва друга полза. Ама кат' е знайно къв ужас преживяхме наскоро с негово благородие, за такъв страшен разказ, правичката ще ви река, четвърт водка е малко да ми дадат. Моят щабскапитан господин Калашников точно тъй ми рече: ти, братле, записвай, щото шъ има к'во да си спомняме на стари години. И взе, че пак забрави, че тия стари години нивгиш няма да дойдат. Щото ние с него са намираме не къде да е, а във възможно най-адското пъкло — на онзи свят, дето негово благородие почти сто години бачка заедно с мен в Управлението за наказания. Главният началник на това управление (ние му викаме Шефа) е личен враг на рода човешки и има рога, копита и опашка с пискюл. Под негово ръководство заедно измисляме как да наказваме известните хора в Ада — крале, президенти и разните му там певци. И аз кат' един същински Бизон Карузо на необитаемия остров взех да си вода дневник — ката ден описвам кво шъ стани с тази и кво ощи шъ са случи. Таман преди шест месеца двамцата с господин Калашников разкрихме грандиозно престъпление в Ада и спасихме цялата вселена от края на света. Сиреч, аз бях тоя, дето най-вече разобличи вражеските козни, ама тебе привичката да си кажа, чи негово благородие малко ми помогна. Ако бяхме в майката Русия, царят-господарят веднага щеше да мъ произведе във фелдмаршал, ама в проклетото пъкло (ние помежду си му викаме Града, понеже е построено като един грамадански град) ми дадох сал пропуск за един месец за квартала на нимфоманките, дето са и Лукреция Борджия, и Месалина, и фотомоделката Ан-Никол Смит, и даже порнозвездата Лола Ферари. Ама к'ъв ти месец, те за една седмица тъй ма огрухаха, чи до ден-днешен едва си места краците. А пък негово благородие получи повече благоволение от Шефа и дълбока

почит. Хванаха го за нежните ръчици и го преселиха в един баровски квартал, та сега си живее на третия етаж кат' на Господа в пазвата — асансьорът нивгиш ни съ чупи, електрика има денем и нощем, в топлата вода, ако щеш плувай, ако щеш съ дави, комшиите не вдигат скандали и до един са разни професори и академици. Де да имах аз такъв късмет, а пък негово благородие на всичкото отгоре е недоволен, понеже му обещаха да му дадат възможност да са види с жена си Алевтина, която съ развява из Рая, ама още го пързаят. Да му таковама мамицата! Всеки на негово място щеше да откачи от късмета си за пръв път от сто годин да съ изкъпе с топла вода, ама на негово благородие пак нищо не му хареса. И без туй рядко го виждах засмян, а пък сега стана съвсем начумерен, нищо чи ходи на работа с ново волво, а пък костюма му го уши самиот Кристиан Диор със собствените си кунки. Ама аз съм си доволен от съдбата, пък к'во кат' ма минаха с наградата — що да съ сърдя като такваз е войнишката ни участ. А пък как само са прочу господин Калашников! Пред Управлението за наказания по цял ден висят моми и искат ахтограхи, папараците са напъхват на тълпи през прозореца, телевизите му спускаха тилифоните, репортерите риват и искат интарвута. Дотам съ докараха нищата, че скоро самиот режисьорин Сергей Понтарчук шь снима за него велик блокбастър с взривове и разни други скъпи пиротехники. Отначало искаха да нахарзулят тая работа на Спилбърг, ама разправят, че тоя негодник бил добре със здравето и нямало скоро да мре. Вярно, когат' моят щабскапитан разбра кой шь гу изобразява на екрана, три дни требеше да го наливаме с чист спирт и да му тургаме компреси на челото, понеже поканиха един британец — Фреди Меркюри. Ама аз си мисля, чи той става, щото е мъж в силата си и освен туй има мустаци. А пък женската му — Алевтина, по сюжет и изобщо, щяла да я играе една французка мома с големи нянки“.

По стар навик, останал още от времето, когато беше жив, служителят на Управлението за наказания казашкият унтерофицер Малинин наплюнчи изгрязания молив, завирайки го в устата си. Той не можеше да пише дълго, защото бързо се изморяваше, но му харесваше да изпълва сивкавата хартия с едри разкривени завъртулки и явно се бе увлякъл във воденето на дневник. Телевизорът зад гърба му примигна, тъй като по време на рекламния блок се включваше автоматично, защото задължителното гледане на рекламите влизаше в

условията за пребиваване в Града. Мъждивата светлина на екрана освети мръсната бетонна кутия без тапети, по чиито стени замислено пълзяха мустакати сингапурски хлебарки, всяка голяма колкото човешки пръст. В Ада ги отглеждаха специално. Малинин не обръщаше никакво внимание на насекомите, тъй като вече бе свикнал с тях. Единственият прозорец в стаята беше счупен и хищно се зъбеше с парчетата стъкла, но унтерофицерът нямаше пари да сложи ново стъкло. Освен това стъкларят ходеше да ремонтира по списък, а записванията бяха за година напред. Всъщност той чакаше доставката на маса вече повече от година, тъй като за целта бяха нужни грешници, които според условията за наказания задължаваха всеки ден да мъкнат мебели чак на 200-и етаж.

Рекламата показваше щастливи хора, които ядяха някакви кръгли сладкиши. Когато сочно и почти вампирски отхапваха от тях, лицата им се озаряваха от почти детски усмивки. Те изпадаха в див екстаз, измъкваха вълшебните сандвичи един другиму от ръцете си и ги изяждаха толкова настървено, че чак ушите им плющяха. А от високоговорителите се носеше доволно кискане. „В холандския квартал са станали много нагли — помисли си сънено Малинин. — Не стига, че отглеждат марихуана в саксии, като твърдят, че били кактуси, ами сега нахлуват с нея и на пазара на фастфуд. Време е да ги претарашим.“ Записът свършваше — двама младежи размахваха фланелките си и подскачаха голи върху пластмасовата маса в някакво кафене. В небето летеше клоун, който се разпръскваше на разноцветни балони, кискаше се неудържимо и се гърчеше. Екранът се взриви и разсече от надпис: „Мудоналдс — това обичам аз!“ Малинин беше равнодушен към „Мудоналдс“. По принцип той можеше да яде всичко, но унтерофицерът смяташе, че посещенията в заведения, където не сервират водка, са губене на време. След като записа на лист идеята си за рейда в холандския квартал, казакът погледна вяло часовника си. Вече беше късно. Време бе да се изкъпе със студена вода и да ляга, защото утре трябваше да стане рано. Интересно какво ли щеше да сънува тази нощ според условията на наказанието? По принцип Управлението коригираше и такива неща като сънищата. Вчера през цялата нощ с един нажежен чук го преследваше ковачът Вавила, чиято дъщеря унтерофицерът обезчести, преди да отиде в казармата, и той се събуждаше ужасен и плувнал в пот, а краката му продължаваха да

тичат сами. Малинин се отблъсна заедно с вехтия фотьойл от масата и се вторачи замечтано в шкафа, където на едно тайно местенце беше скрита заветната гарафа. Разбира се, според законите на Града след двайсет и три часа употребата на твърд алкохол бе забранена категорично, само че кой ли щеше да го види тук? Щеше да пийне едно и сетне вече можеше да заспи.

Телефонът извъня точно над ухото му в мига, в който унтерофицерът вадеше тежката гарафа от тайното местенце и предвкушаваше удоволствието. Малинин се стресна и изпусна скъпоценния съд от дясната си ръка, но в следващия момент с изумителна сръчност я хвана с лявата точно преди да докосне пода. А с освободената си ръка грабна слушалката, като едва се удържаше на краката си. И застанал така, с преплетени ръце, заприлича на скулптура на индийския бог Шива.

— Ало — изхърка Малинин, притискайки слушалката с рамо до ухото си. — Слушам.

— Серьога? — преряза слуха му силно промененият от мембраната глас на Калашников. — Слава богу, че си вкъщи. Ей сега ще дойда при теб.

Малинин изстина. Последния път, когато Калашников му се обади по този начин, нещата не свършиха добре. Обзеха го тревожни мисли, а гарафата се разтресе в ръката му и започна да се люлее.

— Какво е станало? — процеди той.

— Не може да се разкаже с две думи — обяви Калашников. — Но положението е лошо.

— Пак ли?! — изуми се Малинин. — Докога ще продължава това?

— Извинявай, старче, но такъв е законът на този жанр. Нали си чел кримки? Когато детективите са разкрили едно престъпление, задължително има и второ. Иначе кой щеше да е чувал за Шерлок Холмс или за комисаря Мегре, ако бяха разкрили само едно убийство? В такъв случай всяко участъково ченге в Новосибирск щеше да се похвали с такива успехи.

— Пак ли идва краят на света? — пребледня Малинин. — Втори път няма да преживея такова нещо. Искате ли да им откажем? Като нищо можем пак да налетим на камара трупове.

— Вече се уморих от теб, Серьога — ядоса се Калашников. — Какви трупове? Дори и аз още не зная за какво става дума. Като дойда, ще ти разкажа. Хайде, вади гарафата. Ще си поприказваме.

Малинин окачи слушалката върху вилката и седна бавно на пода, но забрави да разплете ръцете си. Изведнъж напълно му се отщя да пие водка. Той удари злобно дъното на гарафата в стената и размаза една хлебарка, която си кротуваше там. Унтерофицерът знаеше, че нещастното насекомо щеше да оживее, защото в ада никой не умираше.

Но в момента наистина му се искаше да убие някого...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

СИНДРОМЪТ НА КОЗЕЛА

четвъртък, малко по-рано, 21 часа и 11 минути

Шефа гледаше обкованата със злато врата на кабинета и на лицето му беше изписано крайно недоверие. С него току-що се свързва вярната му секретарка — френската кралица Мария-Антоанета, и развълнувано му съобщи, че е дошъл необичаен посетител по някакъв изключително важен въпрос. Толкова необичаен, че Шефа тутакси забрави за всички спешни срещи. Виж ти, те вече го търсеха сами. До скоро той дори не можеше да си мечтае за това. Колко хубаво, че никога не спеше, иначе със сигурност щеше да си помисли, че сънува. Какво пък, нямаше да е грях да поудължи този безценен миг, като подържи малко госта в огромната приемна. Потупвайки отмъстително с опашката си, Шефа почака още малко, за да поизмъчи новодошлия, а след това натисна бутона на интеркома с дългата фаланга на мъхнатия си пръст.

— Да влезе — каза той с официален тон. И зае поза на изключително заето същество, грабвайки купчинка листове и слагайки очила на носа си.

Вратата се отвори, а през нея безшумно се промъкна фигура, облечена с дълго до петите монашеско наметало с качулка. На гърба му се издигаше гърбица, но Шефа много добре знаеше, че това не е някакъв вроден недъг. Би трябвало да се престори, че не го познава, но босът не се сдържа.

— Я виж ти кой е дошъл! — Шефа побутна очилата към върха на носа си и впери жълтите си очи в посетителя. — Гаврюша в целия си блясък! Какво става, скъпи мой? Да не би Гласа пак да е оставил управлението на теб, а ти отново да си се издънил, както миналия път, когато проспа проблема с фюрера?

Шефа знаеше, че има пълното право да си позволи такъв пренебрежителен тон в разговора си с госта. При положение че новодошлият бе дръзнал да извърши тази нечувана дързост — да се появи в кабинета му инкогнито, това означаваше, че има ОГРОМНА

нужда от него. Посетителят смъкна качулката от главата си, а по раменете му се разпиляха златни къдрици и се разкри волево младо лице с тънък нос и покрити със светла брада бузи. Без да чака покана, Гавраил седна в неудобното кресло от другата страна на масата.

— Гласа изобщо не знае, че съм дошъл тук. Взех решението да се срещна с теб на свой риск и на своя отговорност — отговори тихичко той. — Наложил ми се да използвам VIP-пропускател, който дава право на представителите на Небесната канцелария да ходят в Ада, за да инспектират. Вярно, откакто се помня, никой никога не го е използвал. Трябва спешно да се консултирам с теб. Напоследък в Рая започнаха да стават странни неща и аз не мога да намеря логично обяснение за тях.

Настроението на шефа се подобри. Денят определено завършваше много добре и когато архангелът си тръгнаше, задължително щеше да пийне нещо.

— Поздравявам те най-искрено — усмихна се садистично той. — Гласа със сигурност няма да ти прости втора такава тежка издънка, въпреки политиката му на всеопрощение, която се рекламира толкова мащабно. Ще те пратят на Земята като ангел-хранител и ще бачкаш на две смени — денем ще регулираш уличното движение, за да предотвратяваш автомобилни катастрофи, а нощем ще шушнеш в ушите на девойките в пубертета да не си смъкват гащичките.

Гавраил размърда разочаровано криле и гърбът му потръпна. А сетне вдигна глава и погледна непреклонно Шефа в тържествуващите му очи.

— И все пак ти си страшно злобно създание — проточи натъжено архангелът. — Наистина ли си забравил всичко? Та нали навремето ти също беше ангел, работехме в едно ведомство, бюрата ни в централния офис бяха едно срещу друго. Наистина ли не си спомняш как всички от ведомството ходехме всяка неделя на пикник край кораловите острови? Там ти свиреше на китара и беше душата на компанията.

— Там е работата, че много добре си спомням. — В гласа на Шефа прозвучаха метални нотки. — Включително и онзи прекрасен миг, когато станах паднал ангел, а всички вие дружно гласувахте като един за изгонването ми от Рая. Ако не ме лъже паметта, ти също не възрази срещу това... скъпи мой Гаврюшенка.

От ноздрите му излязоха тънки струйки черен дим, които бяха явен признак на гняв. Гавраил въртеше нервно в ръце златната писалка, която бе взел от бюрото.

— Пич, вече минаха толкова години, стига си се цупил — каза ядосано архангелът. — Съществуват такива неща като корпоративна етика и ти я наруши, като се противопостави публично на ръководството. Много добре знаеш, че ако не беше изтекла информация в Библията, всичко щеше да свърши с едно мъмрене по време на заседанието, но в този случай, извинявай, ама се наложи да те изхвърлят от облаците в пъкъла. Интересно какво щеше да направиш ти с човек, който се опита да ти отнеме властта?

Шефът се замисли много дълбоко, тъй като възможните варианти бяха безброй. Щом забеляза колебанието му, с присъщата си ловкост Гавраил взе инициативата.

— Ето на, виждаш ли! Корпоративната работа, приятелю, по принцип е сложно нещо — може би някое от момчетата вътрешно те е подкрепило, но няма как да се цепиш от колектива. Пък и освен това, ако трябва да си сложиш ръка на сърцето, ти наистина ли съжаляваш за този развой? — Гавраил се подсмихна. — Я погледни с какво се сдоби в замяна на това! Ръководиш милиарди, прославят те в стотици филми, образът ти е увековечен в изкуството, прекланят се пред теб на събрания! Ти се превърна в бранд.

Когато чу тази безобидна дума, Шефа видимо се напрегна и се вторачи с омраза в събеседника си. А от колебанието му не остана и следа.

— Бранд ли? Интересно дали на теб ще ти хареса, ако превърнат в твой символ един козел — изсъска злобно той. — Ти изобщо виждал ли си някога тия козли на живо? Лично на мен не ми е много приятно да ме асоциират с козел. Сигурно това е работа на вашия креативен отдел?

— Е, на нашия е... — призна си неохотно Гавраил. — Но, от друга страна, извинявай, ама с кого да те асоциират? С фламинго ли? Съгласи се, че изобщо не приличаш на фламинго? А козелът все пак има рога...

— Край, стига вече — подскочи Шефа. — Използването на такива номера е истински черен пиар. Аз дори не споменавам тайните ви машинации с Холивуд. Знаеш ли, на теб също нямаше да ти хареса,

ако образа ти изиграеше Робърт де Ниро, който твърди от екрана, че човешката душа е затворена в яйцата.

— Аз нямам нищо общо с Холивуд. Претенциите ми към тях са други и искрено си мечтая да ги накъсам на парчета — отсече Гавраил. — Гледа ли трилъра „Константин“? Не стига, че там според сюжета съм изобразен като завършен мръсник, ами на това отгоре съм и жена. Теб поне те играят готини мъже.

Шефа се засмя с облекчение.

— Е, невинаги са мъже. В „Заслепен от желаниа“ ме игра фотомоделката Лиз Хърли. Но аз съм търпеливо същество — тя все някога ще се озове при нас в Града и тогава ще си побъбрим миличко с нея на четири очи.

— А щом си търпеливо същество — хвана бика за рогата Гавраил, — тогава би трябвало да разбираш нашата ситуация. Проблемите в Рая са реални. Няма НИКАКВИ хора, това е истинска катастрофа. Супсрлуксозните вили на безбройните острови пустеят от хилядолетия, обслужващият персонал се е смаял какво да прави от безделие. Наистина ли ти трябва още души? Вече не знаеш къде да ги дяваш. Остави ни и ние да си направим малко пиар, та обитателите на Небесната канцелария да станат повече. Хората се хващат по-лесно на черния пиар и ти много добре знаеш това. Не е достатъчно да обясняваш колко добър си ти, трябва здравата да оплуюеш конкурента си и само тогава ще си окей. Ние не можем да си признаем официално, че сме автори на черен пиар, защото това не е наш метод. Само че ни трябва души.

Архангелът разпери широко ръце, за да покаже колко голяма е нуждата им от души.

— Вашите хора не са пиари, а кучешки лайна — контрира го Шефа. — Каква полза има от тях с вашите идиотски правила? Значи островът, на който се намира Валхала, е пуст, така ли? И защо? Защото според правилата на викингите те отиват в Рая само когато са с меч в ръка. Но ако един викинг пристигне във Валхала с въпросния меч в ръка, значи вече е убил някого, нали така? А във вашите заповеди категорично е казано: не убивай. И затова във Валхала до ден-днешен няма нито един викинг.

— Наясно съм с това — отвърна кисело Гавраил. — Виж какво, старче, хайде поне днес да не се караме, искаш ли? Абсолютно си прав

за някои неща — за гушата съм. Имаме такива проблеми, че направо е истински ужас. Дори не можеш да си представиш за какво става дума.

— Това само може да ме радва — отбеляза оптимистично Шефа. — Нали не си забравил, че аз отдавна вече не работя във вашето ведомство? Вашите загуби са печалба за мен. Както и да е, хайде, казвай какво е станало при вас. Заинтригува ме.

— Накратко, положение е следното — зашепна Гавраил. — Само че нека това да си остане между нас, окей? Общо взето, от понеделник насам от централния офис на Небесната канцелария започнаха да изчезват безследно ангели, които са началници на големи отдели. Един след друг. Неизвестно къде.

— Как така? — повдигна лекичко вежда Шефа.

— В понеделник изчезна Серафим, началникът на отдела на нелегалната имиграция. Във вторник изчезна Рафаил от креативния отдел. Вчера изчезна моят помощник Михаил. Във всички от тези случаи къщите са празни, вътре няма никого, само в една стая намериха опаковка от ананасов сок. Все едно че са се изпарили. Хитонът на Серафим висеше на облегалката на стола му, а мобилният му телефон беше оставен до леглото. Всички легла бяха разтурени, явно през нощта са спали в тях. Пропълзяхме всеки сантиметър в околността и проверихме всяка палма. Но тях просто ги няма. Портиерът се кълне, че ангелите не са минавали през райските врати.

Силна тревога обзе Шефа.

— Не забелязахте ли пепел по пода? — попита разтревожено той. — Спомняш ли си събитията, които станаха наскоро в Ада, когато един наемен килър убиваше със светена вода?

— Нямахме нито една прашинка — отсече Гавраил. — Засега все още никой не е изпаднал в паника, но повечето вече са на крачка от това. Сред праведниците плъзнаха слухове, всички гадаят кой ще изчезне следващия път, а някои потънаха в истинска депресия. А най-важното е, че никой не може да разбере дали са избягали сами, или им се е случило нещо?

— М-да... тая шегичка наистина е неприятна — замисли се Шефа. — Само че с какво мога да ги помогна аз? Дори нямам никаква версия за това какво се е случило при вас.

— Ами, разбираш ли... — почеса неуверено крилото си Гавраил. — Вчера на закрито заседание... е три на два гласа решихме, че трябва

да се обърнем към теб, иначе работата ни е спукана. Защото мъжът, който разкри забърканата история е отравянията със светена вода в Ада, работи при теб. Гласа ще се върне от отпуск в неделя — само след три дни. Ако през това време не разберем какво се е случило или, не дай Глас, изчезне още някой ангел, с нас е свършено. Тъй че бъди така добър да ми дадеш този човек.

— Колко хубаво са уредени отношенията между извънземните създания — отбеляза дълбокомислено Шефа. — Ти не си ми се обаждал пет хиляди години и нито веднъж дори не си ми честитил рождения ден. Но веднага щом ти се е появил проблем, който не си в състояние да решиш, още в същия миг се материализира в кабинета ми. Не мислиш ли, че това е малко странно?

— Няма да лицемернича, интересите ми са користни — съгласи се Гавраил. — И, естествено, ти ще поискаш нещо срещу това. Извинявай, но няма да ти предложи душата си.

— Нямам такова желание — махна с ръка Шефа. — Както правилно отбеляза, вече не зная къде да ги дявам тия души. Но въпреки това не ми харесва, когато нещата излизат от контрол. В течение на толкова хилядолетия всичко беше спокойно, но през последната година започна някаква невероятна бъркотия — в Ада убиват, в Рая изчезват безследно ангели. Такива неща трябва да се пресичат в зародиш. И само по тази причина ще ти дам моя детектив, но в името на справедливостта нека да сме квит. Ти няма да докладваш на Гласа за това, а ние ще свикаме креативно заседание на неутрална територия — да речем в Крим, където ще разработим нов символ за мен на Земята. Няма нужда да е фламинго, но козела категорично не го приемам.

— Съгласен съм — въздъхна с облекчение Гавраил и незабелязано от Шефа избърса скорострелно студената пот от челото си. — Кога да чакаме твоя човек?

— Ей сега ще го повикам тук — отвърна Шефа. — А ти погледай малко телевизия.

Той дръпна към себе си електронния тефтер и натисна буквата К...

ПЕТА ГЛАВА

ЛИКВИДАТОРЪТ

четвъртък, 23 часа и 35 минути

Айсикюто примигна с дългоочакваната зелена светлинка. Звукът беше увеличен до максимум и блондинката чу „ку-ку“, яхнала тренажора в съседната стая. Тя скочи от твърдата седалка и притича през просторния бамбуков хол до лаптопа, който бе сложен на масата на верандата. Както бе обещал, RL2 се появи в чата безотказно и точно в уговорената минута.

Новината я стъписа. Дълбоко в душата си тя предполагаше, че това би могло да се случи, но не допускаше, че за да спаси поста си, Гавраил ще е готов на всичко, дори и на пряко сътрудничество с Шефа.

„Нещата не се развиват чак толкова добре, колкото си мислехме — гласеше съобщението. — Гавраил посети лично Шефа и двамата проведоха тайни преговори. Като се има предвид отдавнашното напрежение в отношенията между Ада и Рая, дори и аз не очаквах това.“

Момичето се смръщи. Докосна клавиатурата и бързо написа:

„И какво ще правим сега?“

„Нищо — изгрухтя айсикюто. — Вече направихме това, което искахме, и нямаме път назад. Но ако те успеят да разкрият същината на нашето отмъщение... тогава всичко е свършено. В такъв случай ние сме обречени и ще повлечем след себе си и останалите.“

Блондинката помръдна недоволно лакът. Чашата със сока падна от стола на пясъка, но се приземи меко и не се счупи. Момичето разтърка трескаво китките си, тъй като въпреки топлия вятър внезапно му стана студено.

„Нашият основен проблем е гостът от Ада — изскачаха една след друга новите фрази в айсикюто. — Гавраил постигна целта си. Не зная какво е обещал на Шефа, но той ще му изпрати на помощ най-добрия си служител — щабскапитан Калашников от следствения отдел. Доколкото съм чувал, той е МНОГО опасен. И трябва да бъде спрял. Имаш ли готови варианти?“

Пръстите на блондинката се разтрепериха. Тя се опита да се успокои, зашари слепешком с ръка, опитвайки се да напипа чашата, и се учуди, когато не я намери.

„Кога трябва да премахнем Калашников?“ — попита блондинката, вперила поглед в екрана.

„Най-добре още първия ден — светнаха едрите букви в отговор. — Той ще пристигне в Рая утре или вдругиден. Не бива да му даваме нито минутка време.“

Момичето отмести непокорните коси от челото си и се замисли. Калашников... Някъде вече бе чувала тази фамилия... Само че къде?

„Добре. Знаеш, че в шкафа си имам прекрасен ликвидатор — отвърна тя. — Макар че не бих настоявала убийството да бъде извършено толкова скоро. Това ще събуди подозрения. Няма ли други начини да го принудим да замлъкне?“

Наложи се да изчака отговора на събеседника си няколко минути.

„Ако това ще помогне, използвай всички възможни начини“ — примигна отривисто RL2.

Той отново се изключи без предупреждение. Блондинката погледа в течение на минута почервенелия знак на ника и кликна върху бутона на търсачката. Написа нужните букви в отворения прозорец, докосна лекичко клавиша Enter и въпросният адрес бе намерен за броени секунди. Има си хас. Хората тук сигурно бяха колкото в Монако и дори беше странно, че все още не познаваха всички праведници по физиономия. Не беше учудващо, че фамилията на следователя ѝ се стори позната. Блондинката потисна тревогата си, изкиска се нервно и отново усети нужда от една бутилка хубава бира, а тази потребност плавно прерасна в опияняващо чувство за умствено превъзходство. Необяснимо защо матриархатът на Земята внезапно рухна и вместо жените започнаха да управляват мъже? Макар че трябваше да се признае, че оттогава мъжете изобщо не бяха еволюирали и си бяха останали тъпи и ограничени питекантропи. И единственият начин, който им хрумваше за решаването на какъвто и да било проблем, беше стандартният — да грабнат сопата и да фраснат с всичка сила противника си по главата, така че да му пръснат мозъка. Докато в това отношение съобразителността на жените действаше далеч по-добре. Те нямаше да чакат врага си посред нощ с лопата в ръка зад ъгъла, а просто щяха да направят така, че той сам да посегне

на живота си. Разбира се, за всеки случай тя щеше да се свърже с ликвидатора в базата, защото трябваше да предвиди всички варианти. Да премахнат Калашников, докато той не очаква атака, беше въпрос на две секунди, тъй като адските създания бяха доста уязвими в Рая. И щеше да е достатъчна само една капка светена вода или силно убождане с нещо сребърно. Само че до какво щеше да доведе една толкова грубо свършена работа? Щом сега Гавраил действаше безогледно заради изчезването на грима ангели, след ликвидирането на специалиста, изпратен от Шефа, той щеше страшно да се изплаши и да започне да проверява всички служители наред, включително и най-приближените си. А точно в този момент тя нямаше никаква нужда от това. Защото момичетата трябваше да се чувстват в безопасност, тъй като тя носеше отговорност за тях.

От падналата върху белия пясък чаша изтичаше гъста жълта течност и попиваше в пясъка. Блондинката взе химикалка и хапейки розовото си езиче от нетърпение, преписа внимателно върху един лист от бележника си излезлите от сайта адресни данни на Алевтина Калашникова...

ШЕСТА ГЛАВА

БОРИС НИКОЛАЕВИЧ

четвъртък, 23 часа и 42 минути

След като се промъкна с огромни усилия през задръстванията до панелния блок на Малинин, който се намираще в центъра на бедните и мръсни предградия, Калашников тутакси осъзна, че е допуснал ужасна грешка. Изпотрошеният асансьор, естествено, не работеше, а Алексей нямаше никакво желание да пълзи пеша нагоре до 200 етаж по разпадащото се стълбище. Затова подхвърли в ръка новия смартфон, който Шефа му даде, и натисна бутона с номера на Малинин. Той му отговори веднага.

— Вашблороде? — съкрати по навик казакът обръщението „ваше благородие“?

— Серьога, асансьорът ти пак не работи — обяви Калашников и чу продължителен стон в слушалката. — Извинявай, обаче ще се скапя, ако се кача толкова високо. Ще трябва ти да слезеш долу, и то колкото се може по-бързо. Облечи се удобно и си вземи багаж. Колата ни чака, трябва да тръгнем веднага.

— Къде? — разтрепери се трагично гласът на Малинин.

— На Косово поле — римува по навик обяснението си Алексей. — Хайде да не обсъждаме това по телефона, съгласен ли си? Тичай бързо насам.

Той прекъсна връзката, помоли шофьора да загаси мотора и седна да чака помощника си на пейката до входа, като преди това провери дали не е прясно боядисана. Въпреки късния час под едно високо дърво до него трима пенсионери играеха на домино. Гласът на единия от тях се стори познат на Калашников, тъй като бе чул по новините, че е пристигнала една VIP-персона.

— А-а-а-а, ама ти вече втори път редиш „риба“? — гневеше се един беловлас дядо с подпухнало лице, жестикулирайки енергично с ръката си, на която липсваха два пръста. — Аз също трябва да спечеля поне веднъж, разбираш ли?

Партньорите, които играеха домино, се усмигнаха уморено.

— Борис Николаевич, тук не си у дома — отвърна агресивно един от тях. Беше генерал с тъмни очила и тъмнозелен мундир с нашивки. — Вярно е, че в Москва всички министри ти клякаха на тенис, само че тук този номер не минава.

Генералът говореше на руски с ужасен акцент, но доста правилно. Някои чужденци усвояваха лесно езика на Ада, но всъщност всички новаци тъй или иначе преминаваха през шестмесечни курсове на ускорено обучение.

— Наистина ли никога не съм побеждавал на тенис? — разстрои се Борис Николаевич. — Ама че си свиня, Аугусто. И изобщо, кой ти е разрешил да ме поучаваш, разбираш ли? Мен народът ме избра демократично на длъжността ми, а пък ти изтрепа сума хора по време на преврата. Аз поне не съм убивал старици.

— Аха — потвърди генералът. — Ти ги ограби. И след като аз съм толкова лош, от какъв зор идвахте при мен на тълпи, за да усвоявате опита на икономическия успех? И направо се давихте със слюнка от завист и си мислехте: де и ние да имахме един такъв Пиночет, а?

Борис Николаевич смутено извърна глава, закашля се и се престори на съсредоточен в местенето на протритите плочки на доминото.

— Пратихте ми Бурбулис — нападате го военният. — Политиците ви не излизаха от кабинета ми. Нали ви казах, че първо трябва да се разстрелят комунистите.

— А сетне какво щеше да стане? — не издържа едно момиче и изпусна плочката си.

— Сетне не зная... — засече генералът. — По принцип нямах никакви други рецепти. Просто, когато нещо не върви, винаги трябва да се разстрелят комунистите и всичко си отива на мястото. Но цялата работа е там, че те свършват бързо и започват нови проблеми в икономиката. Тогава методът е друг.

— И какъв е този метод, разбираш ли? — любопитства Борис Николаевич.

— Да се разстреля още някой — усмихна се замечтано Пиночет. — И да се обясни, че всички проблеми са съществували заради него. В икономика като нашата пазарните реформи се развиват само така. На всичко трябва да ви учи човек.

Третият пенсионер, облечен с тениска и долнище на анцуг, слушаше сънено караницата край масата. От него се носеше миризма на промишлен спирт, очите му бяха мътни, а той гледаше някъде встрани, ровейки с ръце къдравата си брада, по която бяха полепнали остатъци от храна. Калашников се вгледа в него и го позна — това беше персийският крал Ксеркс, на когото през пролетта за наказание му прожектираха филма „300 спартанци“. Оттогава той не можеше да излезе от запоя си, тъй като не на всеки биха му издържали нервите, когато се види на екрана като двуметров изрод с пиърсинг и педерастки наклонности.

Вратата се тресна и задъханият Малинин изхвърча от входа. Сетне отиде при Калашников, който скучаеше на пейката, козирува му и се стовари в краката му.

Алексей се наведе и потупа нежно казака по рамото:

— По-кратко, Серьога... че после ще трябва да се връщаш обратно.

— Зная — изхриптя Малинин. — По-добре да пукна.

— Вече си пукнал — прекъсна оплакванията му щабскапитанът. — Радвай се, защото няма какво по-лошо да ти се случи. Както и да е, хайде да се отдалечим от тези пенсионери под другото дръвче.

Малинин измина по-голямата част от разстоянието до дръвчето с пълзене. А когато се просна до дънера му, махна капачето на манерката си и започна жадно да пие вода. Но само след половин минута Алексей разбра от порумениялото му лице, че това не е вода. Измъкна манерката от ръцете му, отпи една голяма глътка и се задави.

— Леле-мале! — В гърлото му все едно че се взриви атомна бомба.

— Сам я варих — призна си поласкан Малинин. — Много е просто, вашблороде: лак, денатурат, препарат за миене на прозорци и малко захар.

— Защо ти е тая захар? — попита Калашников.

— За да стане по-пикантна — подсмихна се Малинин. — Кажете де, какво е станало при нас?

Колкото повече Калашников му разказваше за странната среща в кабинета на Шефа, където присъствал и загадъчният човек е качулката, скриваща лицето му, толкова повече се избистряше погледът на

помощника му. Той надигна още веднъж манерката, за да осмисли окончателно онова, което чу, потърка челото си и избърбори:

— Знаете ли, вашблороде, по цели нощи съм си мислил, че хич няма да е зле да посетя Рая — призна. — А пък сега май ме е страх. Няма ли начин да минат без нас?

— Не могат, братле. При тях ситуацията е още по-лоша, отколкото при нас, понеже нямат абсолютно никакъв репресивен апарат за наказания. Според статута им дори нямат право на пътни полицаи, за да регулират уличното движение.

— Аз най-честно си мисля, че през близките хиляда години в Рая няма да видят нито един пътен полицай — отбеляза Малинин. — Че дори и след това. Просто...

— Няма значение — взе манерката от ръцете му Калашников и отпи още една глътка. — Но е факт, че при тях няма никакви следователи, дознатели, съдебномедицински експерти и други такива неща, тъй като до този момент не са им трябвали. А пък сега, разбираш ли, на живот и смърт са длъжни да разберат къде са изчезнали трима ангели от Небесната канцелария, докато Гласа не се е върнал от отпуск. Иначе лошо им се пише.

Малинин стрелна Калашников с бърз поглед, изпълнен със суеверен страх.

— Вашблороде... — изрече тихичко, мърдайки само устни. — Ама дотам ли са се докарали, че Гласа вече не знае какво и как става там? Нали сте чували, че той вижда ВСИЧКО.

— В това няма съмнение, братле — потвърди Алексей и със съжаление отбеляза, че на дъното на манерката почти не е останала огнена вода. — И аз имах такива съмнения, но Шефа подробно ми обясни нещата. Все пак Гласа не е робот, нали така? Работата му е толкова нервна, че дори на врага си няма да я пожелаеш. Всъщност се блъска по двайсет и четири часа — да предотврати епидемия, да приключи война, да намали степента на земетресение. Но трябва и да си почива, защото иначе ще му причернее пред очите. Та затова веднъж на седемдесет години заминава за една седмица да се поразее и главата му да си почине малко. Ходи предимно на някакви тропически острови. А в Небесната канцелария има строго правило — каквото и да се случи, дори и ядрена война, е забранено Гласа да бъде безпокоен по време на отпуск и той също не се занимава с абсолютно

нищо — не чете вестници и не гледа телевизия. Защото иначе това няма да е отпуската.

Пенсионерите встрани от тях се умориха да спорят и затракаха с плочките на доминото.

— Я-я-я-ясно... — проточи Малинин и изтръска последните капки шльокавица в устата си. — А вие, вашблороде, имате ли някаква идея къде са се дянали тия ангели?

— Нямам — отвърна той и изпрати с мрачен поглед празната манерка, която полетя към земята. — Нямам представа къде се намират. Може и да са избягали, това като нищо би могло да се случи. Защото те могат хем да приемат човешки облик, хем да бъдат невидими. Но ако избягат такива, каквито са си, нищо не могат да свършат.

— Аз съм готов — заяви помощникът и кой знае защо закопча горното копче на дългата си военна куртка. — Не ми е ясно само едно — как ще влезем в Рая?

— Между Града и Рая, братле, няма пряка връзка — обясни Алексей. — Това означава, че сега ще отидем с мотрисата в транзитната зала, сиреч в Чистилището, там ще се прекачим на райския експрес и ще стигнем до райските врати, където ще ни посрещнат придружаващи лица. Не съм в кой знае какъв възторг от това пътуване, но, първо, не е прието да се отказва на Шефа и, второ... — гласът му трепна, — това е шанс да се видя с Алевтина.

Пиночет и Борис Николаевич проследиха с любопитни погледи как двамата странни мъже се качиха в автомобила S-клас с рогата глава на предния капак, а след това той напусна дворчето, засипвайки ги с прахоляк.

— Съвсем доскоро знаеш ли каква кола имах? — избоботи с носталгия Борис Николаевич. — Тая никаква я няма, скапана браква, разбираш ли, разбираш ли?

— Писна ми вече от твоите номера — тросна му се генералът. — Все едно и също повтаряш — това имах, онова имах. Забрави ли кой съм аз? Ако искаш да знаеш, и аз не съм се возил на колело. А пък твоят Бурбулис...

Задрямалият вече Ксеркс не се събуди от караницата, която започна отново. Той сънуваше веселия спартански цар Леонид, който

го задминаваше с мотор „Харли Дейвидсън“ със забрадка на главата и пура в устата.

СЕДМА ГЛАВА

ЛЕДЕНИЯТ ПОГЛЕД

петък, 9 часа и 02 минути

Когато отиде до къщата на Петрович, Ефросиния веднага забеляза, че входната врата се е отворила от течението, утринният вятър я лашкаше насам-натам, а дървото яростно скърцаше. Точно така, рече си тя, пак се е натряскала тая стара кранта, цялата къща е отворена и всеки може да влезе и да отмъкне, каквото си поиска. А сега времената бяха страшни и като нищо можеха да влязат вътре и да отмъкнат нещо. Старицата внимателно се изкачи на заледената площадка пред входа, като едва успяваше да запази равновесие. Съображенията на баба Фрося да нагледа самотния си комшия, който живееше на самия край на селото, бяха съвсем егоистични. Вече цяла седмица той не се бе появявал при нея да си вземе поредния литър шльокавица и това обърка скромния бюджет на бабичката. Сигурно отнякъде вече се бе запасил проклетият пияндурник. Носеха се слухове, че в момента народът пие какво ли не — маже филии с боя за обувки, нагрява ги, за да изцеди спирта от тях, а сетне продава тая гадория по десет рубли, че и по-малко. При такава жестока конкуренция тя много скоро щеше да хлопне кепенците, особено след онова, което наскоро се случи в селото.

— Дядо, жив ли си? — подвикна тя и влезе в стаята, клатушкайки се.

Щом зърна огромната камара бутилки, част от които се търкаляха по пода, а друга бяха подредени като цепеници за огрев, тя разбра, че най-лошите ѝ опасения са се сбъднали. Но след секунда в старческото ѝ сърце проблесна искрица внезапна радост, тъй като всички бутилки бяха празни. Ефросиния си направи извода, че е дошла тъкмо навреме. Най-вероятно дъртакът се бе натряскал до козирката и лежеше някъде в къщата, без да е в състояние да стане. Нищо, сега щеше да му прогони махмурлука, нали точно затова взе със себе си една бутилчица от сто и петдесет грама.

— Петрович! Ставай, една мома ти е дошла на гости! — развика се весело баба Фрося, но отново нямаше никакъв отговор. Кожухът и ботушите на Петрович не бяха в антрето. Дали пък не беше тръгнал нанякъде пиян и не бе замръзнал по пътя? От него всичко можеше да се очаква. Разтревожена, тя понечи да излезе навън, но спря... Мазето! Без малко да го забрави. Петрович имаше мазе и тя много добре знаеше това, тъй като на пияна глава дядото се бе хвалил, че мазето му е „специално“, не се забелязва от пръв поглед и дори можеш да се скриеш в него. Макар да не беше много ясно от кого искаше да се крие дядката, при положение че до селото не бяха стигнали дори немците. Явно от зелените дяволи, които го посещаваха доста често след тримесечните му запои.

Че беше така, така си беше, само че къде трябваше да търси това мазе? Старицата плъзна съсредоточен поглед из стаята, съзря вехтото килимче, което не се намираще там, където му беше мястото, и тя би го преместила малко по-наляво, та да изглежда по-красиво. Жените веднага забелязваха такива неща, които мъжете на пръв поглед смятаха за незначителна дреболия. Баба Фрося отиде до килимчето и го отметна с крак. Аха... точно така, това беше капак. Само че защо Петрович продължаваше да мълчи? Дали не е отишъл в мазето да вземе нещо, да е паднал на пияна глава по стълбите и да си е счупил някой крайник? Какво ли не се случваше? Страхът за здравето на редовния клиент вдъхна сили на Ефросиния. Пъшкайки, с огромни усилия тя успя да хване тежкия капак за металната халка, отмести го и надникна в загадъчния потрепващ мрак.

— Дядо! Къде си? Какво става с теб?

Както и предишните два пъти, ѝ отговори само ехото. Бабицката окончателно се изнерви и направи няколко крачки надолу по разклатените стълби. Отгоре проникваше съвсем слаба светлина. Когато слезе долу, тя постоя малко, докато очите ѝ свикнат с мрака, а сетне пръстите ѝ инстинктивно се събраха, за да се прекръсти. В най-отдалечения ъгъл до кацата и натрошените пръти лежеше неподвижно Петрович. Той гледаше право към нея и очите му ярко блестяха.

„Горкичият. Май че е мъртвопиян и не може да стане сам“ — помисли си Ефросиния и закуцука към дядото, за да му помогне да се изправи.

Но когато се приближи, се вцепени и тихо извика. Петрович беше мъртъв, по-мъртъв от това не можеше и да бъде. И тя не разбра това веднага. Не бе в състояние да проумее как между веждите му имаше малка кръгла дупчица със съсирена кръв, а онова, което в началото помисли за блясък, беше лед в отворените очи на трупа. До трупа имаше огромна тъмна локва, цялата покрита със скреж. Пръстите на безпомощно отнетите ръце на Петрович също бяха обагрени, а за един от тях бяха залепнали няколко леки перца. „Кръв“ — стрелна се през ума на баба Фрося и тогава тя се разкрещя толкова силно, че чак стените на къщата се разтрепериха. Малката бутилчица падна от ръцете ѝ и се счупи, а шльокавицата се смеси с кървавия лед.

Кореняците в селото бяха накацали по прозорците и гледаха с почуда Ефросиния, която препускаше по улицата като реактивен изстребител, въпреки своите седемдесет и пет години и болните си крака. Крещейки все по-силно и по-силно „Помооооооооооо!“ с такова ожесточение, че всеки металист би ѝ завидял, тя нахлу с бясна скорост в помещението на селския съвет и изплаши до смърт секретарката, която разговаряше по телефона на председателя. Старицата изтръгна телефонния апарат от ръцете ѝ и започна да набира номера на участъковия...

ОСМА ГЛАВА

МАСКА НА ПРОЗОРЕЦА

петък, 9 часа и 03 минути

Архангел Елевтерий се протегна, разгръщайки мъчително изтръпналите си криле. Събуждането му изобщо не беше приятно, тъй като още вчера вечерта се почувства изключително зле, а сега положението му дори се бе влошило. Ставите го боляха, сякаш бе участвал в състезание на комбайнери, а очите му сълзяха. Налице бяха очевидни симптоми на силна простуда. Той уж взе предпазни мерки — преди сън изпи една precious pill^[1], каквито раздаваха на служителите на Небесната канцелария. Само че на сутринта нямаше никакъв ефект. Издавайки звук на плачеща флейта, той се изсекна шумно в носната си кърпа и сложи ръка на челото си. То беше горещо като тиган върху печка. От какво ли се чувстваше така? Вчера се бяха отбили с приятели в японския суши-бар „Литсу“ и там хапнаха ролца с кисели краставички и пийнаха чай. Само че досега никой не се беше тровил с чай.

Обикновените хора на Земята бяха сигурни, че в Рая никой не боледува, понеже това е просто невъзможно в едно толкова идеално общество. Наивници, те дори не предполагаха какви са условията тук. Праведниците наистина си почиваха, но ангелите и архангелите вършеха каторжна работа, заради която им се налагаше непрекъснато да рискуват здравето си. От командировките на Земята, където сигурно бяха ходили всички служители на Рая, откакто Гласа я създаде, на небето бяха пренесени доста инфекциозни болести, например остри респираторни заболявания и краста. Освен това бълхите с огромно удоволствие се заселваха в перата на крилете им. Естествено, никой не беше застрашен от рак, но въпреки това беше неприятно. Вероятно така са се чувствали испанските конкистадори, когато са се натъкнали на неизвестната им тропическа малария и жълтата треска в джунглите на Южна Америка. Друг е въпросът, че всичко това се лекуваше за един миг, само че този път кой знае защо нищо не помогна. Но това беше дреболия, щеше да изпие още едно тибетско хапче, а сега щеше

да се обади на Гавраил и да му обясни, че няма да може да отиде на задължителното сутрешно заседание. Честно казано, изобщо не разбираше защо са нужни всички тези бюрократични процедури. Освен нелегалната емиграция в Рая, с която всички уж се бореха, но знаеха, че няма да минат без нея, нямаше никакви други съществени проблеми. След като Шефа ръководеше десетки милиарди грешници, нямаше никакво съмнение, че те най-спокойно можеха да се справят с някакви си две хиляди праведници. Ако зависеше от него, той щеше да си затвори очите пред този проблем. Голяма работа, че за една седмица са изчезнали трима ангели. Само че не биваше да вдигат такъв шум и още по-малко да се обръщат към Шефа. Още повече като се имаше предвид, че в Небесната канцелария нямаше система за наказания и тези ангели биха могли да теглят една майна на текущата си работа и да изчезнат на някой от земните курорти.

Архангелът посегна към служебния телефон. Да му се не види... Май вчера го остави в кухнята, докато говореше с един познат, след като се върна от работа. Налагаше се да стане от леглото. Отдавна не се бе простудявал така — още от времето, когато ходи на посещение на остров Шпицберген, където попадна в ужасна виелица, докато плаваше върху един леден блок. Елевтерий спусна вдървените си крака върху бамбуковия под, който му се стори чудовищно студен. Крилата му се влачеха безсилно зад него, а мускулите му се присвиваха от спазми. Той погледна назад — влажната от пот възглавница беше покрита с почти изсушени пера. М-да, какво ти заседание. Със сигурност щеше да е истински подвиг, ако успееше да стигне до кухнята и да се върне обратно. В сегашното му състояние това също не беше чак толкова лесно.

Мобилният му телефон си беше точно там, където го остави. Елевтерий залиташе от слабост. Протегна ръка към апарата, но внезапно чу зад гърба си тих звук като от драскане.

Той вдигна глава и се обърна. Онова, което видя, хвърли архангела в крайно изумление — през прозореца се промъкваше човек е черна каубойска шапка и е копринена мантия. Лицето му беше скрито е бяла маска като онази, която използваша във филма „V като вендета“. Маската се усмихваше с изкуствена усмивка.

Елевтерий отстъпи инстинктивно назад и закачи с тялото си мобилния телефон, който падна от масата, а от удара в пода „вечната“

му батерия изхвърча със звън. Без изобщо да се притесни от факта, че са го забелязали, неканеният гост се провря спокойно през прозореца. Изправи се и изгупа с ръцете си, на които носеше ръкавици от гласе, пращинките от съвършения си черен костюм. Втораченият в архангела поглед на гримираните му очи не изразяваше никакви емоции. Непознатият наклони главата си настрани като птица и очевидно се наслаждаваше на стъписването на домакина.

„Мечът! На стената в спалнята виси моят меч“ — осени внезапна мисъл Елевтерий, но краката му вече не го слушаха, тъй като очертанята в кухнята започнаха да се размазват, подскачайки и люлеейки се, и палаво му намигаха с ярките си петна. Той отвори напуканите си устни, залепнали от горещата му слюнка, но не успя да каже нищо, тъй като непознатият се устреми към Елевтерий и го сграбчи за гърлото с желязната си ръка в ръкавица. Спусна се мрак... В последния миг архангелът усети, че лежи на пода, а гостът неочаквано изчезна. Вместо думи от гърлото му излизаше хъркане, а от устата и от носа му се лееше някаква течност. Пространството внезапно започна да се върти с бясна скорост, а всички цветове се сляха като в калейдоскоп, който се взриви в разноцветни пръски.

На плажа, до който водеха стъпалата на вилата на архангела, два рака пълзяха лениво около един жълт кокосов орех и все не можеха да решат от коя страна да му пробият дупка, за да се докопат до ароматното мляко. Топлият вятър духаше през отворения прозорец и поклащаше пердетата...

[1] Precious pill (англ.) — Скъпоценна таблетка. Смята се за една от най-добрите в тибетската медицина. Приготвена е от планински лечебни билки. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА МОМИЧЕТА ТОПЛЕС

петък, 10 часа и 07 минути

Калашников и Малинин стояха край райските врати и непрекъснато и нервно се оглеждаха на всички страни. Огромните порти се устремяваха право към небето и не се виждаше къде свършват зъбците на дебелия тухлени стени, които не би пробивала дори и атомна бомба. Те удариха два пъти лъскавата медна камбана, и то преди десет минути, но не се забелязваха никакви признаци на живот. Малинин беше по-нервен и това беше съвсем естествено, тъй като още от самото начало си мислеше, че няма да ги пуснат в Рая. Прекараха цялата нощ в изморително пътуване — първо се друсаха няколко часа в мръсната оплюта мотриса, пълна със скинхедси, продавачи на порнопродукция и марихуана, тъй като мъдрите хора от креативния отдел на Управлението за наказания бяха взели за модел влаковете от Подмосковие и от Таджикистан, смесвайки едното с другото. Когато стигнаха в Чистилището (естествено, мотрисата закъсня с два часа), двамата мъже профучаха на бегот по излъскания перон, където беше спрял фирменият райски експрес. След като недоверчивият кондуктор с ливрея и небесносиня фуражка прегледа пропуските им, стрелкайки пришълците с погледи, и ги пусна през една специална електронна машинка, двамата заеха местата си в просторното купе. Малинин мълчеше потресен. Вътре имаше климатици, тапицирани с индийска коприна седалки, тонколони, от които се носеше лека музика, и хладилник с безплатни напитки. Унтерофицерът не можеше да повярва на случващото се, тресеше глава и повтаряше като пенсионерка пред ценоразпис в моден бутик: „Това е то, това е то Раят, ей на какъв се оказа.“ Настроеният по-скептически Калашников не споделяше възторга на колегата си за райските селения, тъй като според неговите представи това трябваше да е нещо по-различно от луксозно обзаведен влак с кока-кола на вересия. Той взе чашата чай от ръката на любезната шафнерка и се замисли, загледан през прозореца, където на фона на приказно синьото небе се

носеха снежнобели облачета. Експресът препускаше със светлинна скорост, но това не предизвикваше световъртеж. Всичко беше сладникаво и някак твърде прекрасно.

Когато минаха през плъзгащите се кристални врати, изкачиха се по разкошното стълбище от бял мрамор и се приближиха до възделените райски врати, стана ясно, че въпреки обещанието никой не ги чакаше. Кръглата каменна будка с надпис „Информация“ (написан на двајсет езика) беше празна и ако се съдеше по пласта прах на масичката, в нея отдавна вече не бяха седели служители. Безплатният телефонен автомат не работеше, но за сметка на това фонтаните наоколо разпръскваха сладка ароматна вода. Малинин се сети за тълпата на входа на Ада, блъсканицата, полуразложените тела (някои със следи от изгаряния или дори без глави), мръснишките псувни и грубите митничари, които тарашеха куфарите на грешниците, и отново се умили. Калашников обаче се тревожеше, че Небесната канцелария се е отказала да ги ангажира с разследването. Иначе как би могъл да си обясни този толкова хладен прием? Той трескаво дръпна протритото възенце на камбаната още веднъж, вече без да се надява на каквото и да било. Звукът прониза главата му и завибрира в ушите му. Но най-неочаквано едното крило на вратите се разтресе и плавно се отвори настрани също като на гардероб. В образувалата се пролука застана момче на около десет години с бял хитон, подстригано на венец, със светли коси и слабо телце.

Изгърбеният му орлов нос доста осезаемо разваляше ангелската му външност.

— Ей, какво сте се развънели? — попита той на разбираем и за двамата език. — Това тук да не ви е Града. От нощес търсят човек, който на първо време би могъл поне малко да се разбере с вас на руски. Понеже вие не можете да обелите една дума на арамейски. — Хлапето ухапа лакомо една голяма сочна ябълка. — Както и да е, влизайте, заповядайте. Само че първо ще минете през митницата, такива са правилата. Аз се казвам Дмитрий, а ако се налага, наричайте ме просто Димон.

Тримата преминаха бавно по покрития с лъщящи жълти тухли път до огромния полупрозрачен пететажен комплекс, изграден във футуристичен стил. Цялата тази многотонна конструкция сякаш всеки миг щеше да се откъсне от основите си и да излети в космоса като

някакъв странен извънземен кораб. Навсякъде се развяваха небесносини знамена, а от тонколоните се разнасяше същата тиха умиротворяваща музика. Те влязоха в супермодерна приемна, където имаше плазмени телевизори, скърцащи дивани от изкуствена кожа, а също така рентген и металотърсач. От двете му страни стояха двама души с небесносини униформи — единият беше висок охранен мъж на около петдесет години, а другият — също толкова пълничък дядка. Момчето се здрависа с двамата и седна важно на един от диваните, дояждайки ябълката си. Митничарите поздравиха гостите с дружелюбна усмивка и любезно ги помолиха да дадат за оглед „онова, което е забранено за внасяне“.

— А какво по-точно е забранено? — попита Калашников.

Митничарите казаха нещо на арамейски, а момчето кимна.

— Имате ли порнографски материали? — попита то и кой знае защо погледна към Малинин. — Забранени са дори изображения по бански костюми, имайте предвид това, пичове. Макар че ако ти беше индийски праведник, щяха да ти разрешат да внесеш дори „Кама Сутра“.

Малинин извади с мрачно изражение от джоба си колода карти, на която бяха изобразени момичета топлес. Калашников се облещи.

— Серьога, ти да не си полудял? — прошепна и стрелна с поглед момчето. — Как може да мъкнеш голи жени в Рая?! Че на това отгоре на карти? Ще те направят на кайма.

— Ами, не се замислих, вашблороде — изскимтя тъжно Малинин, ръцете му се разтрепериха и той изгърва картите върху полираната маса. — Мислех си, че така можем да си прекарваме времето вечер след работа. Понеже съм свикнал в Града...

От досегашния си опит Калашников знаеше, че на Малинин с неговата невероятна селска наивност е невъзможно да обясниш каквото и да било.

— Следват алкохолните напитки — преведе неумолимо момчето. — Ще ги предадете за пазене. Когато си тръгвате, ще ви ги върнат. Забранено е да носите водка, бира, коняк, шльокавица, калвадос, вино и дори домашна бира.

По бузата на Малинин се стече сълза. Устните му се разтрепериха. Алексей най-сериозно се изплаши за подчинения си и стисна рамото му, което означаваше: „Спокойно, Серьога, само

спокойно.“ Унтерофицерът разкопча с резки жестове две обемисти военни манерки, които бяха закрепени под мишниците му, и ги хвърли точно пред митничарите.

— Да ви приседне дано — каза той, ридаейки, и погледна с откровена злоба безстрастните очи на крилатите същества, облечени с безупречно изгладени небесносини униформи. — Изобщо не разбирам какъв Рай на майната си е това за един руснак, щом тук не можеш дори да си пийнеш по човешки?! Това не е Рай, а...

В този момент Калашников реши, че стискането на рамото няма ефект и много силно го сръга с лакът в ребрата. Първо веднъж, а после втори път.

— Е, щом правилата са такива, какво да се прави... тъй де. — Малинин вдигна фуражката си и свали от темето си още една манерка. — Само че за такива работи трябва да се предупреждава предварително... Ако знаехме по-рано, щях... А не може ли да ги изпием ей тук? С негово благородие бързичко ще...

Митничарят завъртя строго глава и унтерофицерът се примири. Сетне вече без протести им иззеха цигарите, DVD-устройството, дисковете с филми и новите вестници от Града. След като напълниха един доста голям сандък с конфискуваните вещи, служителите помолиха двамата пришълци да се подпишат и Малинин по навик започна да търси нож, за да се пореже, тъй като в Града винаги се подписваха с кръв. А когато се подписаха, гостите получиха по две миниатюрни електронни копчета, които веднага закрепиха за ушите им.

— Това е автоматичен преводач ретранслатор — обясни им бодро хлапето Дмитрий. — Арамейският език, на който говорят ангелите и архангелите, ще бъде превеждан на руски за вас, а когато вие започнете да говорите на вашия велик и могъщ език, всеки от тях също ще може да ви разбере. А сега ще се качим в колесницата и за половин час ще стигнем до централния офис. Тъй като досега в Рая не са идвали създания от Ада, аз ви разпечатах от моя компютър една специална инструкция за това как да се държите при нас и от какво да се пазите.

Той мушна в джоба на Калашников смачкан лист.

— Това ли е всичко? — попита ужасен Малинин, докато наблюдаваше как трите манерки, сложени в железния сандък, бяха

преместени в огромен сейф.

— Да, чичко — прихна Димон. — Можеш да смяташ, че вече сте преминали през митническата проверка. Макар че тук няма никакъв смисъл да криеш каквото и да било, защото тук не е Града и момчетата виждат като с рентген.

От другата страна на митницата ги очакваше изискана дървена колесница, в която бяха впрегнати три коня, окичени с ябълки. По нещо наподобяваше и файтон, и кралска карета. На капрата седеше мъж с гърбав нос и каскет, който се засуети, щом зърна момчето.

— Еееее, драги, вече се изнервих да те чакам — каза кочияшът, който приличаше на арменец, свали каскета си и се поклони. — Въх-въх, трябваше да ме предупредиш, че ще се забавиш.

— Престани, Сурен. — Махна с ръка хлапето и скокна пъргаво на седалката. — Нали виждаш, че посрещнахме гости на самия Гавраил. Стига си мърморил, тръгваме.

Кочияшът млясна с устни и засука ръкави, а пред очите на присъстващите се разкриха космати ръце, покрити с татуировки. Конете препуснаха с всичка сила. И след две секунди изведоха колесницата на приказно бялото курортно крайбрежие, цялото застроено със симпатични кафенета. В далечината по невероятно чистите плажове от коралов пясък се виждаха нови вили, построени в най-различни стилове — от баварски до китайски. Елегантните им покриви бяха боядисани в бяло и небесносиньо. Праведниците вдъхновено плаваха из морето на банани и скутери. Над цялото крайбрежие се носеше гигантски балон с лика на Гласа, който се усмихваше, сложил ръка на врата на една сведена пред него покорна овца.

— Серьога, погледни какво прекрасно слънце! — усмихваше се щастливо Калашников. Той не можеше да откъсне очи от небето и от кокосовите палми, които растяха покрай пътя. — И само как грее! Нито е горещо, нито е студено. Кажи, това не е ли супер?

Мрачният Малинин изобщо не споделяше възторзите на началството си. Откакто му взеха манерките с любимото питие, той изпадна в крайно раздражително състояние и приличаше на жена в месечен цикъл — вбесяваше го абсолютно всичко.

— Вашблороде — пошушна той в ухото на Калашников, — откъде се е взел тука тоя кавказец? Изобщо не прилича на праведник.

Как е попаднал в Рая?

Но точно в този сублимен момент се разнесоха нежните трели на арфа.

— Ало! — извика хлапакът, след като измъкна ловко един мобилен апарат от гънките на хитона си. — Да, аз съм принц Дмитрий. А ти кой си? О, Гаврюша, не те познах, ще забогатееш.

В ушите на Алексей зазвуча каноничната фраза от операта „Борис Годунов“, която двамата с Алевтина веднъж бяха ходили да слушат в „Болшой театър“. „Заповядай да ги заколят, както ти заколи малкия принц“. Значи ето къде се бе озовал малкият Дмитрий — синът на Иван Грозни, след като по заповед на Годунов се бе „натъкнал на нож в Углич“. Да бе, натъкнал се! И така осем пъти, както се казваше в онзи виц. Е, какво пък, не беше странно, че се намира в Рая. Къде другаде би могъл да бъде?

Каретата леко се раздруса на един завой, тъй като Сурен пришпорваше конете като луд.

— Бибиииииип — разнесе се странен металически звук от устата на Малинин.

Калашников потръпна и погледна ужасен подчинения си. Но той също не изглеждаше добре — устните му бяха разтворени, а очите му облепени.

— О, извинявайте — отдръпна за миг от мобилния телефон принц Дмитрий. — Съвсем забравих да ви предупредя, момчета. Всички псувни в Рая са строго забранени, затова обичата в ухото ви моментално ги блокира.

— Бибиип бибиииииип бибиииииииип — каза Малинин, обръщайки се към Калашников. — Бип бип, бибиииииип бип бибиииииииип... бибибипбибии...

— Напълно съм съгласен с теб, братле — прояви съчувствие Алексей. — Но какво да се прави? Много добре знаеш, че всеки си е господар в къщата.

В отговор Малинин избибитка отчаяно и също се вторачи в палмите. Те заобикаляха една сграда с блестящи прозорци, построена във формата на лотос, чиито каменни листа бяха устремени към небето. Около „лотоса“ се издигаха три луксозни небостъргача, които поразяваха с ултрамодерния си дизайн. Всички постройки бяха свързани помежду си с прозрачен кристален мост — явно колесницата

бе навлязла в административния район. Ято бели гълъби направи шеметен кръг над пътешествениците. Улиците блестяха от толкова неестествена чистота, че приличаха на музейни експонати. В това време Дмитрий успя да приключи разговора си с невидимия абонат.

— Гавраил ви чака — каза принцът и затвори мобилния апарат. Той вече не се усмихваше, а лицето му бе станало сериозно. — Дойдохте много навреме. Току-що се оказа, че е изчезнал четвърти ангел на име Елевтерий. Гавраил иска да изгледа записа на камерите за външно наблюдение заедно с вас. Преди около два дни нареди да ги монтират по всички острови.

„Виж ти, нима е достатъчно Гласа да замине в отпуск и ей на в какво се е превърнал Рая? — помисли си иронично Калашников, загледан в прегърбения Малинин. — Навсякъде има видеокамери, влизат в открито сътрудничество с вражеската страна заради собствената си изгода и изобщо атмосферата е подозрителна. Какво ми напомня това? Като се замисли човек, Серьога май има известно право. Не може да се пие, не може да се пуши, картите са забранени и няма никакъв начин да разпуснеш малко. Преди май си представях Рая по-различно. И наистина, откъде се е взел тук този арменец? Изобщо не прилича на светец, пък и дрехите му не са подходящи, а на това отгоре има татуировки. Все едно че е драснал от затворнически лагер.“

Кочияшът спря каретата до един искрящ от небесносини светлини небостъргач, построен във формата на платноход с пристройки, който беше в рязък контраст с окадените и полуразрушени офиси в Града. В подножието на мраморното стълбище стояха две жени с престилки на цветя, стиснали метли с дълги дръжки, и оживено си говореха на някакъв неразбираем език.

Калашников окончателно престана да разбира каквото и да било.

ДЕСЕТА ГЛАВА ИНКОГНИТО

петък, 10 часа и 15 минути

Гласа се беше излегнал върху мекото кремаво легло с платнен небесносин балдахин, което се намираще точно в средата на стаята, и с интерес натискаше бутоните на хотелския телевизор, увеличавайки звука. По кабеларката тъкмо даваха забранения в Небесната канцелария филм „Догма“ с Бен Афлек и Мат Деймън. Разбира се, никой не би забранил на Гласа да гледа този филм (пък и нямаше кой да го направи), но след като всички вземаха пример от него, съвсем естествено следваше изводът, че трябва да е извън подозрения и да не държи такава лента в кабинета си, защото след това няма да се отърве от слухове и коментари зад гърба си. Защото тъкмо филмът „Догма“ направо съсипваше Гласа с начина, по който хората си представяха образа на своя Покровител. Като какъв ли не го изобразяваха. Отначало като стар дядо с бяла брада, в самия филм „Догма“ — като дългокоса жена, ревяща като моруна, а напоследък се появи упорита и точно затова необяснима тенденция да го показват като негър. Не че той имаше нещо специално против негрите (все пак и те бяха негови създания), но понякога нямаше да е зле да се спазва приличие. Ако епидемията от чума не можа да убие този свят, политическата коректност със сигурност щеше да го довърши. Нямаше съмнение, че в много отношения незнанието произтичаше само от това, че хората се срещаха с него единствено и само или във виденията си, или чак след смъртта си, а обратна връзка с Небесната канцелария не беше предвидена.

Може би без да иска режисьорът на „Догма“ случайно бе отгатнал едно важно нещо от битието на Гласа. Именно отгатнал, защото Гласа изобщо не допускаше, че някой от доверените му ангели би могъл анонимно да пусне секретната информация в Холивуд. Макар и много рядко, той наистина се появяваше на Земята във вид на най-обикновен човек. Идваше тук не за да въздава висша справедливост, тъй като не можеше да накаже и да награди всеки персонално, пък и с

това се занимаваха специално командировани представители на Небесната канцелария. Но Земята беше идеално място за почивка и за тайните си посещения. Гласа най-често избираше един отдалечен тропически остров в Югоизточна Азия. Тук винаги му харесваше и впоследствие той изкопира Небесната канцелария точно от една такава група острови, като любовно я украси с плажни плитчини от снежнобял коралов пясък, с кокосови палми, разноцветни рибки край кораловите рифове, отстранявайки старателно морските таралежи и досадните комари, мусонните дъждове и безмилостно прежуриращото слънце. Ако не друго, той винаги се проявяваше като добър дизайнер и имаше богата фантазия. Все пак да създадеш само девет хиляди вида мухи на Земята не беше задача, която е по силите на всеки.

На екрана актьорът Алън Рикман, който играете ангелът пратеник, гневно смъкваше панталоните си пред стъписаното момиче, за да му покаже пълната липса на полови белези. Гласа се усмихна. Много интересно кой ли бе решил пръв, че ангелите са безполови и защо до ден-днешен всички бяха толкова уверени в това? И то при положение че в много библейски източници имаше изключително подробна информация по този въпрос заедно със съпътстващи обяснения. Но я ми кажете, ако обичате, кой през XXI век чете Библията? Всички само усърдно се изхвърляха с фалшиви цитати от нея, научени от интернет, защото това стана модерно. Ако човек се замисли сериозно, ще установи, че модата по принцип е много вредно нещо. Ето, например в тази Русия... (Гласа тихичко въздъхна.) Веднага щом след няколко десетилетия той отново стана модерен сред обществото, обстановката тутакси се преобърна с главата надолу. Всички, които вярваха и не вярваха в неговото съществуване — от комунистите до лесбийките, дружно се строиха в редица със скръбни лица и горящи свещички, защото да не вярваш се възприемаше като нещо крайно неприлично. Онези, които в течение на много години опровергаваха самото му съществуване с научни методи в блестящи дискусии, внезапно се развикаха в един глас: „Времената бяха такива, но дълбоко в душата си ние никога не сме се съмнявали.“ Стигна се до сюрреалистични абсурди в стил „Пикасо“ — когато някой килър тръгваше да си свърши работата, му палеше свещ, та да не би да се провали. Това беше една много забавна и интересна страна. Следващия път трябваше да отиде там и да провери дали нещо се е променило от

времената на княз Владимир. Там хората бяха страшно смешни — първо не оставиха камък върху камък от храмовете, построени в негова чест, а сетне започнаха да ги възстановяват с детинско усърдие. Ходеха на атеистични манифестации с червени знамена, а сетне гromяха изложбите на онези, които се опитваха да му се надсмеят. А сега дори в евтините си реклами показваха, че Гласа помага на жената в банята, като ѝ изпраща от небесата шампоана с нужната марка. Да, с такива хора никога няма да скучаеш...

Опитният сервитьор с бял костюм почука внимателно на вратата: „Поръчвали ли сте плодов нектар, сър?“ „Да-да, оставете го тук, моля.“ Все пак пластмасовата карта беше хубаво нещо. До този момент му се налагаше да тръгва в отпуск с придружител, който навсякъде плащаше вместо него, тъй като според неписаните правила Гласа нямаше право да се докосва до истински пари. Гавраил смяташе това за отживял анахронизъм. Да, може би сега древните традиции изглеждаха смешни, но всички забравяха, че точно те заложиха основите на съвременното общество. Просто беше вредно на хората да се дават технологични нововъведения, тъй като тяхната специфика се състоеше в това, че те ВИНАГИ ги използваша неправилно. Не, той изобщо не смяташе, че всички на Земята до ден-днешен трябва да ходят с животински кожи и със секири, но... Ето на, той дари на хората интернет, за да общуват по-бързо. И какво стана? Най-посещавани в мрежата бяха безплатните порнографски сайтове. А когато им подари изобретението „бензин“, за да се движат с превозни средства, дори и през ум не му минаваше, че ще се намерят хиляди хора, които ще намъкнат найлонови торби на главите си и ще дишат въпросния бензин, докато получат разтърсващи видения.

Гласа отпи от разхладителния нектар. Оставаше му само да се надява, че този път е избрал нормално време за отпуската си. А имаше повод да се притеснява, тъй като миналия път замина само за една седмица през август 1939 г. и — хоп! — след три дни Хитлер започна Втората световна война. Гавраил се шашардиса и не знаеше какво да направи, тъй като до този момент нито веднъж не бе попадал в такива ситуации. Малко преди отпуската му един ангел дори му представи докладна с предложение да уволни заместника си и да назначи друг... Но Гласа реши да изпрати докладната в архива и да предостави последен шанс на Гавраил. Защо не отмени отпуската си ли?

Изключено. Почивката беше елементарна необходимост и за целта той измисли уикендите — мюсюлманите почиваха в петък, евреите — в събота, християните — в неделя. Добре поне, че преди да остави Гавраил да стопанисва селенията, уреди всички спорни въпроси — през следващата половин година не се канеха да бомбардират Иран, гладът в Судан беше предотвратен, макар и трудно, но успя да овладее поскъпването на нефта до 250 долара. В този момент нямаше други сериозни геополитически проблеми. Тайничко Гласа се надяваше хората да се научат да се справят без него, но те все не успяваха. Ако махнеше войнствеността и жестокостта, атеизмът по принцип беше прекрасно нещо. Щом земните обитатели бяха уверени, че той не съществува, това беше много добре... Тогава нека да се справят със собствени сили, а не да гледат към небето, очаквайки помощ от него. Човечеството беше уникално по своята същност. Първо нарушаваше с яростно упоение заветите му, а после настойчиво искаше от него намеса, помощ и защита. Извинявайте, ама в това нямаше никаква логика. Всъщност, както ехидно би отбелязал Шефа: „Нима не ги създаде самият ти?“ Споменът за Шефа го накара да се свъси и да остави нектара настрана. Беше много лошо, когато в борбата за душите се противопоставяха такива мощни конкуренти. Всъщност формално Гласа не признаваше Шефа дори за съвсем незначителен съперник (защото това би нарушило правилата на играта), но фактът си оставаше факт — 99 процента от душите отиваха при него. Вярно, качеството на тези души... Честно казано, той не би желал особено да срещне в Небесната канцелария човекоядеца Бокаса или Хенрих Химлер. Но проблемът беше в това, че самото съществуване на Шефа в природата развращаваше подчинените му. Преди ангелите бяха наясно, че ако преминат в разряда на падналите, няма къде да се даянат — очакваха ги вечна безработица, психологически проблеми и тежка депресия. Сега всеки се усмихваше пред него, но в същото време знаеше, че ако изведнъж стане паднал ангел, Шефа с радост ще го вземе на работа. Извинете, но как би могъл да работи в такива условия? Ала нямаше какво да направи. Все пак не можеше да предизвика края на света. Нямаше значение дали са добри или лоши, защото всички хора бяха негови деца.

Гласа остави дистанционното. Скоро щеше да стане много горещо. Време беше да отиде до морето и да се натопи един-два пъти,

после да изпие още една чаша нектар и да се цопне в басейна, за да поплува. Той съзнателно не превключи телевизора на канала на политическите новини. Защото почивката винаги трябваше да бъде почивка, особено след такава работа. Може би изобщо беше грешка да населява Земята? Но кой би могъл да предположи в какво ще се превърне това. Ето на, с Марс или с онази Венера нямаше никакви животрептящи проблеми и ако там внезапно станеше земетресение, това изобщо не го интересуваше, защото в марсианските канали не живееше никой, колкото и да ги възпяваха фантастите. Той отиде до прозорците, отдръпна завесите и сияещото слънце блесна в очите му. След минута Гласа излезе от хотелската стая, понесъл раирана кърпа.

Високият мъж с дълга светла коса, облечен с фланелка и прилепнали дънки, който стоеше до прозореца на отсрещната хотелска стая, свали тежкия си военен бинокъл. Сетне отвори капака на телефона с острия си изпилен нокът и написа с тънките си пръсти на музикант следния есемес: „Той току-що дръпна пердето и взе една кърпа от банята. Най-вероятно отива до морето.“

След минута на дисплея му просветна отговор: „Сигурен ли си, че не подозира нищо?“ Мъжът тръсна глава и написа съобщението: „Да, иначе това веднага щеше да се забележи.“ „НЕ СВАЛЯЙ ОЧИ ОТ НЕГО. Свържи се с мен, ако забележиш и най-малкото отклонение в поведението на обекта. Имаме нужда най-много от още ТРИ ДНИ. След това той вече няма да може да направи нищо.“

Мъжът затвори мобилния си телефон и отиде до овалното огледало, което отрази младо лице с небесносини очи и с подпухнали и зачервени от безсънието клепачи. Жалко, че нямаше кой да го сменя, защото беше тежко да стои непрекъснато в засада, залепен за бинокъла. Но нищо, ако начинанието успееше, според обещанието щяха да го вземат обратно в Рая и там щеше да се наспи както трябва. А сега трябваше да отиде на плажа и да наблюдава клиента отдалеч, без да привлича внимание...

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА „МЪРТВЕШКАТА ХВАТКА“

петък, 10 часа и 20 минути

Примижавайки от удоволствие, Шефа запали любимата си хаванска пура, сдобивайки се по навик с огънче от палеца си. От ноздрите му излязоха сивкави струйки, тъй като чувствителният му нос поемаше тръпчивата, но в същото време ароматна миризма на тютюна. Той повъртя малко пурата в устата си и издиша гъст облак дим в лицето на възрастния човек с боядисани червени коси, който седеше на крайчеца на стола. Мъжът се смръщи, а очите му неволно се напълниха със сълзи. Но не посмя да разпръсне дима с ръка.

— И това ли е всичко? — просъска злобно Шефа, стискайки пурата е острите си кучешки зъби. — Значи ти половин година се опитваше да влезеш при мен, за да ми изтърсиш ЕЙ ТОВА, така ли?

Мъжът осъзна, че е дошъл със своята молба в неподходящ момент. Обаче нямаше избор и затова се хвърли в контраатака.

— Но аз не искам много — изскимтя той тъничко на пресекулки. — Само едно малко бюстче в двора на общежитието... Разберете ме правилно, свикнал съм с това от петнайсет години. А пък тук никъде няма нито едно мое изображение — нито паметник, нито портрет, моят профил го няма и на монетите, пионерите не се заклеват пред мен и никой не ми целува обувките. Ако щете ми вярвайте, но дори развих мания за преследване. По десет пъти на ден тичам пред огледалото да се погледна, понеже си мисля, че вече изобщо не съществувам? Но от вчера не се отразявам дори и в огледалото. Да не би вече да са ме направили на вампир?

Шефа се надвеси плавно над масата и одраска болезнено събеседника си с нокът по месестия нос. От изненада той се задави наред думата.

— Сапармурат, самият аз нямам нищо против теб — размърда устни Шефа, всмуквайки от пурата. — Аз харесвам хората, които са влюбени в себе си до степен да мастурбират пред образа си. Но нали разбираш, старче, ти си попаднал в Ада. У вас, в Ашхабад, си бил

царят на пясъците, но тук си никой и нямаш никакво име — такива са условията на наказанието. Ще ти кажа под секрет, че с книгата „Рухнама“ мина границите, като заяви, че самият Глас ти я е нашепнал в ухото. Не биваше да правиш това... Знаеш ли колко е обидчив Гласа? — Шефа въздъхна. — Ужасно е обидчив. И книгата ти не му хареса, та затова се обиди, че прехвърли авторството на тази халтура върху него. Мога да те зарадвам, че се отърва леко, защото шегите с Гласа по принцип свършват много зле.

Сапармурат се премести от ръба към облегалката на стола.

— Със сигурност се отърва леко — продължи Шефа. — Знаеш ли кой е Ким Ир Сен? По очите ти виждам, че знаеш. А на този човек в Града му заповядаха да изгради сам собствената си статуя, висока петстотин метра и широка двеста метра. Как ти се струва това? Вече двеста години гради неуморно, бърка бетон, тича за строителни материали, строи скелета... И сега вече направо не може да се гледа — щом се зърне в огледалото, и веднага му се повдига. А пък ти тук ми се оплакваш, хленчиш, губиш ми времето. Кофти му било на горкичкия без собствения му образ. Скъпи мой, та ти все още не знаеш какво означава истинско наказание. Ако те изпратя в телевизията да водиш денонощно „фабрика за звезди“, ще те видя тогава какви ще ги приказваш.

Сапармурат се изпоти и цялото му тяло се разтрепери.

— Стига-стига — успокои го Шефа. — Все пак аз не съм фашист. Просто всички ми омръзнахте. Идвате, мрънкате. Секретарката всеки ден ми докладва, че ту имамът Хомейни тресе брадата си тук, ту генералисимус Франко иска да бъде приет, ту Калигула се свира на диванчето в ъгъла. Много сте ми скромнички. А на Земята сигурно всеки от вас е смятал, че е самият Глас и че Шефа не му е брат, нали така?

Сапармурат сведе смутено очи.

— Позволете ми да се погледна поне за секунда — каза жално той. — Вие сигурно имате някакво специално огледало? Само да си оправя косата.

— Ти май съвсем полудя? — изтрака с острите си зъби Шефа, а от ноздрите му блъвна пламък. — Има неща, които дори аз не мога да променя. Що за Ад ще е това тогава? Такива като теб винаги са пред очите на пресата. Всички трябва да виждат, че наказанието ги измъчва

много силно, иначе публиката ще се чувства страшно обидена. Марш в общежитието си и повече да не съм те видял. Ще те изпепеля на майната ти.

След като вратата се затвори зад гърба на Сапармурат, Шефа започна да изпълва пространството на кабинета с цигарен дим и посвети времето си на традиционното четене на сутрешната градска преса, чиято внушителна купчина покриваше бюрото му. Стиснал в ръка сандаловия молив, той по навик отбелязваше най-интересните места в статиите. В очите му първо се наби рубриката „Кримки“, изписана с едри бели букви върху черна подложка.

„Скандал: двама виртуози се сбиха по време на симфоничен концерт“ — прочете той натрапчивото заглавие във вестник „Смърт“ и погледна голямата снимка, на която се бяха вкопчили един плешив мъж с очила и един младеж с перука на букли. — След кратък, но яростен спор за качеството на изпълнението си Ростислав Костропович удари Волфганг Амадеус Моцарт с виолончелото по главата — зачете се в текста Шефа. — Започна ожесточен бой, в който се включиха Бах, Рахманинов, Ференц Лист и Йохан Щраус, дирижиращ нескрито схватката. Пресцентърът на Управлението за наказания съобщава, че всички, взели участие в сбиването, са осъдени на две седмици изправителен труд — да свирят в групата „Владимирски централ“.

Шефът прелисти миришещата на мастило страница и философски си помисли, че творците не бива да се събират в една група. Дори двама гении в една кухня бяха много. Избухваха скандали за това кой е по-талантлив и те завъртаха такива интриги, че византийските сановници направо цъкаха с език от завист.

„Мъртвешка правда“ подробно информираше за бурната връзка между участниците в телевизионния сериал „Моята ужасна тъща“ — Кларк Гейбъл беше завъртял любов с ексминистъра на културата на СССР Людмила Фурцева. Без да пестят епитети, измамените съпрузи и на двамата споделяха с вестника скандални откровения за свинщините

на скъпите си половинки. М-да, нямаше нито дума за политиката. Естествено, креватните подробности на скандалите със звездите се възприемаха далеч по-добре. И накрая официозът „Адски вестник“ имаше нов скандал в отношенията между славянската и прибалтийската общности в Града — прибалтийците настояваха славяните да им върнат бронзовия паметник, за да се сдобият с нова възможност да стоварват проблемите си върху него. „Ама че ненормални хора — помисли си раздразнено Шефа. — Преди шест месеца се изправяха на нокти, за да махнат този паметник. А сега стана ясно, че са се лишили от самия смисъл на своето съществуване, защото вече нямат за какво да се карат със славяните. Каква е тая свадлива природа у хората? Дори Монтеки и Капулети са се помирили след смъртта на Ромео и Жулиета, но тия не могат.“

Шефа затвори „Адски вестник“. Интересно какво ли правеше Калашников в Небесната канцелария? Вече трябваше да е пристигнал там. Но нямаше как да му се обади отгук по мобилния, тъй като между Рая и Ада нямаше роуминг. Контактът се осъществяваше по една-единствена телефонна линия с два апарата — първият се намираще в кабинета на Шефа, а вторият — при Гласа. Общо взето, Шефа дори не се опитваше да скрие, че също се развълнува от това къде изведнъж са започнали да изчезват ангелите. Вариантите не бяха много. Ако Гласа ги бе уволнил тайно от Гавраил, те отдавна вече щяха да са се появили в кабинета на Шефа да питат за свободни работни места. Както се полагаше на един представител на тъмните сили, той не смяташе за срамно да си мечтае, че все някога всички слуги на Гласа ще преминат на работа при него в един и същи момент. Но като реалист много добре разбираше, че за да осъществи тази мечта, трябва много да работи. Да извърши убийство ли? Че с какво можеше да убие обитателите на Рая... Тук вече нямаше никакви варианти. Светената вода нямаше да им навреди, а ангелите не се бояха от друго, включително и от огнестрелното оръжие. Може би просто бяха избягали по някаква причина? Хъм, и защо трябваше да го правят, щом от всевиждащото око на Гласа не можеше да се скрие нищо? Например ЦРУ си потроши краката да търси в афганистанските пещери Осама бен Ладен, но Гласа още от самото начало знаеше, че няма никакъв Бен Ладен и че това е един любителски виртуален проект, който Шефа направи на компютъра си от скука. Вземаш картинки на Хотабич, на африкански

антилопи и на двама бедуини и ето — пред вашия печален поглед се възправя „терорист номер едно“ Уффф... Че какво ли би могло да се случи в тоя Рай? Само дето му викат Рай... Или поне така беше по негово време — бюрокрация, тежък управленчески апарат, интриги на почва „близост до главния“, вражда между колегите, а пък онзи, който носеше документи за подпис на Гласа, беше с ранг на полубог.

Внезапно Шефа бе озарен от една идея... Ами, ако... Да-да, всъщност защо не? Особено като се имаше предвид, че изпращаха ангелите в командировки там, където се случваха толкова ужасни неща като унищожаването на градове и не само. Разбира се, наказателните акции съществуваха отдавна, макар че... Интересна идея.

Шефа дръпна към себе си телефона със синия бутон и го натисна, предвкусвайки победния си разговор с Гавраил. Сега щеше да покаже на тези парвенюта от Небесната канцелария къде точно работят истинските професионалисти, които използват сивото си вещество по предназначението му.

Трябваше му една минута, за да осъзнае, че някой е прекъснал връзката с Рай.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА ШРЕК И МАГАРЕТО

петък, 11 часа и 24 минути

„Мъртъв ще съм, но страха не ще послушам“... Не, не става... „Ала в клетвата си ще се вслушам“... Това пък какво общо имаше? Може би „и ще си откъсна круша“? И откъде се взе тая круша? Пълна шизофрения, мамка му мръсна.

Въпреки че Гавраил беше изнервен до крайна степен от новината за тайнственото изчезване на Елевтерий, дори и в това състояние се опитваше да се посвети на полезни неща, тъй като никой не го бе освободил от основните му задължения. Работата не беше свършена, а в същото време креативният отдел още от вчера чакаше слоган за започващата високобюджетна рекламна кампания на Земята — парите бяха отпуснати, а пиарите мениджъри бяха в пълна готовност. Трябваше да се измисли направо убийствен слоган. Първата фраза трябваше да звучи така: „Спасявай своята душа“, и към нея трябваше да се подбере достойно продължение. Мислите му се пръскаха на дребни отломки, а римата изобщо не се получаваше. Гавраил сграбчи страдалчески главата си с ръце, опитвайки се да изстиска последните сокове от нея.

— Тъбъбъбъ... извинявайте, но господата Калашников и Малинин искат да влязат при вас. Помолихте да ги пуснем с предимство. — Русичката секретарка се усмихваше притеснено, застанала до откренатата врата. — Да им кажа ли да дойдат по-късно?

— Не-не — махна безсилно с ръка Гавраил. — Точно те ми трябват. Заключете приемната. Ако ме търсят или звънят по телефона — няма ме. Разговорът е спешен.

Калашников и Малинин влязоха в кабинета с размера на средно футболно игрище и се огледаха с любопитство. Тук нямаше сиви стени, в които да пулсира кръв, както при Шефа, липсваха гранитни камъни с глави на горгули и засукани барелефи с рогата глава. Всичко бе оформено така, че луксът да не се набива на очи, но в същото време да личи навсякъде. Високият таван с гипсови орнаменти беше украсен

с библейски мотиви, а стените бяха покрити с кадифени небесносини тапети, по които висяха големи картини, изобразяващи Гласа в различни варианти (включително и вече известния сюжет с покорната овца). Дъбовите столове с извити крака бяха подредени около дълга заседателна маса, образуваща буквата Г. Малко над лявата облегалка за ръце на сребърното кресло, закачен за стената се мъдреше дълъг меч с бяла кокалена дръжка, сложен в дълга ножница дамаския, украсена с релефен кръгъл печат. Калашников забеляза подобно хладно оръжие и у ангелите, които зърна в коридора. Явно това беше формален атрибут на персонала — нещо като кортик за морския офицер. От основата на масата се надигна и бързо тръгна към него къдрокос мъж с брадичка. Беше на около дваисет и пет години, с тежки криле на гърба, които бяха толкова големи, че чак се влачеха по пода. Личеше си, че мъжът се опитва да се направи на радушен домакин, но усмивката му беше фалшива и неискрена и изглеждаше като залепена за лицето му.

— Казвам се Гавраил, братя — каза напевно собственикът на кабинета, но така и не подаде ръка. — Ще ми се да ви пожелаая добро утро, само че какво ли му е доброто на утрото при нас... Може би искате да пийнете нещо?

Калашников преглътна слюнката си, която се бе сгъстила като лепило. Да, нямаше да е зле да пийне нещо.

— Имате ли бира? — изтърси Малинин, изпреварвайки мисълта му.

— Не — отвърна архангелът и продължи да се усмихва напрегнато. — Извинявайте, но Раят по принцип няма нищо общо с бирария. Мога да ви предложи бистра водица.

— С удоволствие — отвърна любезно Калашников. По някакъв странен начин той се страхуваше от всичко, тъй като не се чувстваше в свои води. Този човек с криле беше някакво важно началство, някакъв суперархангел или нещо такова. Трябваше да бъде нащрек с него, тъй като срещата му с Алевтина може би зависеше точно от това същество. Още повече че тембърът на гласа му напълно съвпаднаше с тембъра на онзи тип с качулката, когото видя по време на срещата при Шефа.

Малинин, който стоеше зад гърба му, се срина духом. Вече бе осъзнал, че Раят е нещо съвсем различно от онова, което си бе представял вечер, докато лениво наблюдаваше пълзящите по стените на стаичката си сингапурски хлебарки. В представите на Малинин

Раят задължително трябваше да е пълен не само с бирарии, но също така и с пивници, както и с разгопени жени. Ала за този час и половина, откакто пребиваваха в райските селения, той не забеляза такива неща и това го хвърли в депресия. В Града човек можеше тайничко да отиде в китайския квартал и да си купи забранената бира. А тук по всичко личеше, че няма абсолютно никаква контрабанда. Биийиийип... — разнесе се метален звук в главата му и той веднага разбра, че електронните копчета филтрират не само скандалните думи, но дори и скандалните мисли.

Гавраил се забави в приемната, за да нареди на секретарката да донесе вода, изчака я да напълни чашите и да отиде за подноса и се върна при гостите. Архангелът подхвана безсмислен светски разговор с банални фрази, а в същото време разглеждаше съсредоточено новодошлите. Тия двамата си ги биваше. Небръснат тъмнокос мъж с черни кръгове под подпухналите от безсъние очи, с белег на челото и мрачен вид и рижав луничав младеж с непокорни къдрици, които се подаваха изпод фуражката му. Направо бяха като същински Шрек и магарето от компютърното анимационно филмче. Както и да е, оставаше му само да се надява, че всичко, което му бяха разказали за двамата, е истина.

— Доколкото разбирам, братя, вашият въъвъ... Шеф (той положи доста усилия, за да изрече тази дума) ви е обяснил в какво трудно положение сме изпаднали? — каза той и върна изкуствената усмивка на лицето си. — Имате ли някакви идеи по този въпрос?

— Никакви — разпери ръце Калашников. — Все пак ние току-що пристигнахме. Но първото, което бих искал да направя, е да огледам подробно вилите на изчезналите ангели. Разбирам, че преди мен там са влизали други хора, но може да е била пропусната някаква на пръв поглед незначителна подробност. Естествено, нямаме нищо против да бъдем с придружител, който познава много добре реалностите в Рая.

— Навсякъде ще ви придружава принц Дмитрий — отговори Гавраил. — Разбира се, той не е от старите обитатели на Рая, но горедолу е в течение на онова, което се случва. Не обръщайте внимание на възрастта му, защото в действителност той е много по-голям. Просто за разлика от Града при нас всеки може свободно да избира в какво състояние да пребивава в Небесната канцелария. Дима не искаше да

пораства и затова си остана такъв, тъй като се кефи повече да бъде вечно дете.

— Така си е — съгласи се охотно Малинин. — Например, когато бях на три годинки мама ми купуваше захарни петлета от пазара... и аз страшно се радвах! Слюнките ми течаха по брадичката и чак пицях от възторг. А пък сега какво... Абсолютно ми е през... (бииииииип!) дали има захарни петлета или няма.

— В момента ти реагираш по абсолютно същия начин на водката, братле — каза Калашников. — Добре, нямам нищо против Дима... И още нещо...

През вратата безшумно се промъкна русата секретарка с поднос в ръце, на който бяха сложени три чаши на столчета с маркировка във вид на един небесносин и два бели триъгълника. Калашников взе с благодарност чашата и се обърна към Гавраил:

— И, разбира се, ще ни трябва съдебномедицински експерт — обяви той, стиснал тънкото стъкло между пръстите си. — Все пак би било добре да извършим молекулярна експертиза. Надявам се, че в Небесната канцелария имате съответната апаратура?

— Апаратура имаме — каза Гавраил и махна едно перо от рамото си. — Но положението със съдебномедицинските експерти е сложно. Шефа предложи да изпрати който и да било професионален доктор от Града, но проблемът е там, че в Рая не може да има повече от двама представители на Ада, в противен случай силовият ни фон автоматично ще ви низвергне обратно в преизподнята.

— Много ми е странно да чуя това — отбеляза Калашников. — Например до вашия офис ни докара един кавказец с татуировки, каквито се правят само в затворническите лагери. Казвам ви го като специалист. Чистачките край сградата на офиса са дами, с вид твърде далеч от образа на невинните девойки. По пътя ми направи впечатление, че някакви страховити негри сортират боклука, като го събират в найлонови торби. Изобщо не мога да разбера откъде са се взели всички тези персони в Рая?

Гавраил въздъхна тежко. Отпи от чашата си и я остави на масата. Едното му крило лекичко се надигна — явно архангелът се прегърби. А очите му проблеснаха, подсказвайки, че настроението му се промени, и то в посока на срив.

— Проблемът е там, че всички се придържат към прекалено канонични представи за Рая — прошепна той, приближавайки се до лицето на Калашников. — Но между мита и реалността има разлика, като на това отгоре не е задължително тя да е приятна. Как мислите, кой е длъжен да върши мръсната работа тук? Да строи луксозни вили за праведниците, да сервира масите в ресторантите, да кара колесниците с конете или, както сте видели, да сортира боклука? Ние имаме нужда от електротехници, от чистачки, от производители на сок, от монтьори, от метачи и изобщо длъжни сме да поддържаме многобройна прислуга. Напълно естествено е праведниците да не сортират боклук. Тук попадат най-добрите от най-добрите и те не очакват, че трябва да се занимават с такава работа. В Небесната канцелария ангелите с различни рангове са милиони и това е така, но предназначението на нашите служители също не е да чистят тротоарите, да мият съдове и да подстригват тревните площи. Те трябва да се заемат с някаква по-културна работа. Само оркестрите с арфисти, които създадохме, вече са петнайсет хиляди. Само че в такъв случай кой — извинявайте за цинизма — ще рине лайната?

— Разбрах — подсмихна се Калашников. — Това гастарбайтери ли са?

— Точно така — съгласи се архангелът без капчица притеснение. — Затова бяхме принудени да въведем тайна квота за гастарбайтери, за които е прието да се смята, че проникват тук нелегално. Но реалността е такава, че Раят няма как да съществува без чуждестранни работници. Разбира се, официално при нас се борят с това, дори има отдел за противодействие на нелегалната емиграция, периодично се организират хайки и демонстративно депортират някого.

— Добре, но все пак как проникват тук? — намеси се в разговора Малинин.

— Много просто — усмихна се Гавраил. — Пристигат със специален влак от транзитната зала, а сетне нелегални водачи ги завеждат до дупката от лявата страна на райските врати, където в този момент електрическото напрежение е изключено. Искам веднага да ви предупредя, че е невъзможно тук да се озоват хора с тежки престъпления и още по-малко — убийци. Сурен, вашият кочияш, е лежал в затвора две години за дребно мошеничество и според мен в това няма нищо страшно. Освен това тези хора не получават пари,

защото в Рая платежните средства са отменени. Те работят само за да изкупят греховете си.

— Това е несправедливо — промърмори Малинин, без да обръща внимание на Калашников, който го срита. — Значи едни в Града се гърчат на тигана, а други пият коктейли под кокосовите палми. И аз нямам нищо против да я карам така.

— Доколкото видях от досието ви, младежо, вие сте попаднали в Ада за извършено убийство, както и за многобройни прелюбодеяния — отбеляза кротко архангелът и Малинин се изчерви. — А това означава, че при нас няма да ви е позволено да работите дори като обикновен боклукчия. Но ние май се запrikaзвахме, уважаеми братя. Така че вие се намирате тук със специални пропуски. И няма как да издадем още един специален пропуск за лекар.

— Вашблороде, за какъв чеп ни е тоя доктор? — развика се унтерофицерът. — Миналия път в нашето разследване вече имаше един такъв. И какво стана? Не, аз съм категорично против. Ама вие не си ли спомняте световната литература! Те създават само проблеми.

— Какъв е човекоядецът Лектър? Доктор. Какъв е маниакът № 1 от филма за Джеймс Бонд? Доктор. Какъв е гаупщурмфюрерът от СС Менгеле? Доктор. Правичката ви думам, включването на доктори в нашия отбор не ми харесва дори като идея.

Архангелът енергично събра криле, едва сдържайки смеха си.

— Успокой се, братле — прошепна Калашников и прегърна Малинин. — Виждам, че май от малък изпитваш страх от докторите. Но не всички са такива ужасни чудовища. Например доктор Охболи или онзи Уотсън.

— Уотсън ли? — попита недоверчиво Малинин. — Че какво му е хубавото пък на него? Какво лекува той? Дори не е ясно каква е специалността на този доктор. Гинеколог ли е или уши, нос, гърло? Дори няма име, всички го наричат само по фамилия.

Гавраил прихна. И за да прикрие веселото си настроение, отпи от чашата с вода. Калашников се разсмя и също вдигна чашата си. По време на разговора напълно бе забравил за нея. Всичко, което се случи по-нататък, стана само за една десета от секундата. Като на забавен каданс архангелът хвърли инстинктивен поглед към чашата си и лицето му с фини черти внезапно се разкриви от ужас. Калашников усети страшно силен енергиен удар по челото, наподобяващ мека, но в

същото време тежка възглавница. Чашата изхвърча с чудовищна сила от ръката му и отлетя като комета към съседната стена, където се заби, покривайки я с пръски и стотици дребни стъкълца. А с лявата си ръка Гавраил отблъсна рязко Малинин от подноса.

— Извинете — изхърка архангелът. — Наложих се да използвам телекинеза, и то без да ви предупредя. Едва в този момент установих по вкуса, че в моята чаша има обикновена дестилирана вода. А на вас май са ви налели светена. Някой току-що се опита да ви убие, като подмени съдържанието на чашите.

И тримата като по даден знак изтичаха в антрето. Секретарката не беше на мястото си, а по коридора ясно се чуваше бързо тракане на токчета...

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО НА ВЕКА

петък, 12 часа и 11 минути

Участъковият Меринов отново приседна до вкочаненото тяло на Петрович, вглеждайки се във вцепененото от студа мъртво лице. Но от това нямаше никаква полза. Той бе огледал всичко възможно, вече нямаше да открие нищо ново и беше време да изпрати трупа в моргата. Убиецът беше изстрелял само два куршума. И двата — от близко разстояние. Единият — в гърдите, другият — в главата. Когато са стреляли в стареца за втори път, той вече е бил мъртъв. Ако се съдеше по калибъра на оловото, което бе пронизало тялото му, оръжието беше вносно. Необяснимото убийство бе изплашило селото, тъй като никой не разбираше защо е било извършено и липсваше какъвто и да е мотив. От къщата не беше взето нищо, пък и нямаше какво да се вземе, освен черно-белия телевизор „Рекорд“. Разбира се, намериха малко количество пари в заешкия кожух на мъртвеца, но съседката на покойния — баба Фрося, твърдеше, че Петрович не задържал мангизи. Ако в джоба на дядото се появила някоя излишна пара, той моментално я пропивал до появата на следващата. Старецът живеел стандартно за тази селска местност — естествено, напивал се със завидно постоянство, но не буйствал и не събарял телеграфните стълбове. Препечелвал по същия начин, по който си изкарвали парите повечето хора в селото. Че откъде другаде можело да се вземат пари? Интересно на кой нефтен олигарх би могъл да попречи старият селски пияница, та за ликвидирането му да изпратят професионален убиец с вносен пистолет? Направо умът му не можеше да го побере. Това наистина беше престъплението на века.

Меринов се наведе за последен път над трупа. Дали пък не бе пропуснал нещо? Едва ли. По всичко личеше, че старецът е бил убит преди няколко дни, може би в самото начало на седмицата. Точния момент щяха да определят лекарите. Не бе започнал да се разлага, защото в мазето беше доста студено. Само плътта му бе посивяла, защото кръвта не циркулираше. Участъковият не издържа, плесна се

по бедрото и изстреля дълга тирада, в която повечето думи бяха псувни във всевъзможни варианти. Беше грях да псува над покойника, само че защо ли извади такъв късмет? Досега си живееше без проблеми, оставаше му още малко до пенсия. Вярно, заплатата му не беше голяма, но пък и работата му не беше кой знае каква. Че какви престъпници има в едно най-обикновено село? По време на съветската власт ловеше предимно нелегални казани за шльокавица, но сега беше теглил една майна и на тях. Че какви бяха основните престъпления в едно село? Направо смешна работа. Да отмъкнат някое прасе, за да го продадат и да изпият парите, да прескочат оградата, за да оберат ягодите от чуждата градина... Ще дотърчи някоя жена цялата в сълзи и сополи и ще напише жалба срещу мъжа си, но на сутринта ще дойде пак да си я вземе обратно. Това не беше работа, а песен. Но сега... Къде щеше да търси наемните килъри на стари години? Още повече че Меринов беше чел в кримките, че убийците задължително хвърлят оръжието на местопрестъплението, та след това ченгетата да не стигнат до собственика му. А тук не само, че нямаше пистолет, но не бяха останали дори и изстреляните гилзи. Все едно че бяха помели след себе си. Участъковият включи за двацети път силния фенер и плъзна потрепващия кръг светлина по заледения под на мазето. Не, нямаше нито една прашинка, всичко беше стерилно като в аптека. Килърът бе убил стареца с два куршума от упор, след което бе излязъл от мазето и старателно бе затворил вратата след себе си, като в същото време не беше взел нищо от къщата. Но все пак трябваше да има някакъв мотив, нали така? Да не би Петрович да беше отмъкнал жената фотомодел от някой бос на мафията? Изключено. Или пък зад обикновения пенсионер се е крил търговец на едро на колумбийски кокаин? И това беше съмнително. Естествено, дядото си имаше свой дребен бизнес, но той беше толкова смешен, че не представляваше каквато и да било конкуренция на магнатите. Веднъж на два месеца отиваше до пазара в Москва, продаваше продукцията си и старателно изпиваше парите до последната копейка. Печалбата от стоката му обикновено възлизаше на пет-шест хиляди рубли, а за такива пари никой не би убил дори котка. А миналата седмица заради набезите в селото бизнесът на дядото съвсем се скапа. Пред телевизионните камери властите обещаха да изплатят компенсации, но когато телевизионерите събраха такъмите си и се върнаха обратно в Москва,

обещанието веднага беше забравено, защото, както е известно, за всяко обещано нещо трябва да се чака най-малко три години.

Меринов се отдръпна от трупа. На кого ли беше попречил този старец? Със сигурност го бяха убили заради НЕЩО. Главата му направо се пръскаше от напрежение, но не му хрумваше нищо. Уж всичко в къщата си беше на мястото, но в същото време... Разбира се, биха могли да убият Пстрович заради някаква лична вражда, тъй като той имаше врагове в селото. Но хората тук не бяха чак такива баровци, че да поръчат професионален килър, защото им се свидеха дори и три рубли.

Маринов излезе на прага, напипвайки залепената е изолирбанд радиостанция в джоба си, за да извика катафалката. И в този момент го осени. С необичайна за теглото и възрастта си заешка бързина той се втурна към мазето, подхлъзна се на стълбата и без малко не се изтърси в дупката, фенерът му отново блесна и освети огромната каца в ъгъла. Меринов застана на колене (вече не можеше да клекне, защото краката му бяха отекли) и старателно разрови начупените дървени пръти в ъгъла, като почти завря фенера си в тях. Ахаааааа... Участъковият подсвирна. Голям хитрец си бил, дядо... Ето какво се оказа, че криеш тук — онова, което взеха от всички останали. А онзи, който е научил тази малка тайна, му е дошъл на гости, забил е два куршума между очите на Петровия и е отнесъл тайната му. Всичко беше изчислено правилно — щяха да открият самотника най-рано след три дни, а след това нека да гонят вятъра... Браво на тях... Ясно е от какво бяха тези пръти. Беше ги скрил точно тук, зад кацата, така че никой да не може да ги открие. Само че те ги бяха намерили. Значи дядото сам беше довел килърите тук и им бе показал всичко, а след като те са се убедили, че онова, което търсят, е на мястото си, са убили Петрович. Меринов със сигурност нямаше да се справи сам с тази работа и трябваше да се обади в града, за да му изпратят екип от следователи.

Така, интересно това пък какво е?

Меринов извади от джоба си найлонова торбичка, която носеше за всеки случай. Мушна ръка в нея и докосна внимателно нещо, което приличаше на тънък стоманен косъм, проблясващ мъждиво сред дървените парчета. Крайчецът му беше оцветен в нещо тъмночервено. След като разгледа внимателно находката си, Меринов се отказа да звъни в града.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ЛИЦЕТО НА УБИЕЦА

петък, 19 часа и 25 минути

Блондинката едва се сдържаше да не се разплаче. Непрекъснато хапеше долната си устна и от тази интервенция тя вече бе започнала леко да подпухва, а върху тънката ѝ кожичка избиха ситни капчици кръв. Ако в този момент тайнственият RL2 стоеше пред нея, тя със сигурност нямаше да издържи и щеше да се разпищи от ярост, засипвайки го с най-отвратителни оскърбления. Само си представете! В момента, в който, придържайки се към най-добрите традиции на съвременните комерсиални трилъри, тя измисляше възможно най-хитрите тайни ходове, чрез които да превърне гордия Калашников в безжизнена кукла, този малоумник RL2 се опита да го очисти по най-вulgарния начин! И какво щеше да започне сега? Точно онова, което до този момент тя толкова усърдно се стараше да избегне. Нали мъдрите латинци бяха казали: *praemonitus praemunitus*, сиреч: който е предупреден, той е въоръжен. А сега благодарение на идиотската постъпка на виртуалния ѝ съюзник, който реши да се прави на рицар на плаща и камата, Гавраил ще използва всички възможности, за да открие в обкръжението си източника, от който е изтекла информацията, и Калашников щеше да бъде заобиколен от такава охрана, че щеше да е невероятно трудно да се докопа до него за разговор на четири очи и да му направи интересното предложение за Алевтина. А най-смешното бе това, че RL2 не постигна абсолютно нищо е шпионската си операция — Калашников си беше жив, днес цял ден обикаля вилите на изчезналите ангели и изобщо не беше изключено разследването му много скоро да даде плодове, от които те нямаха никаква нужда. И вместо да държи под контрол всяка негова крачка, пийвайки кафе под плажния чадър, тя щеше да се гърчи в догадки какво ли още е узнал този тип? Благодаря ти, скъпи благодетелю RL2. Страхотна услуга ми направи.

По време на неотдавнашния им разговор онлайн тя заряза всякакви любезности и попита RL2 директно: „Можеш ли да ми

обясниш на прост език защо направи това?“ Той не се затрудни с отговора и буквите почти веднага излязоха на екрана: „Не можах да се съдържа. Секретарката излезе от приемната, вратата на Гавраил беше затворена и моментът бе много благоприятен. Смених бързо съдържанието на двете чаши, още повече че светената вода шурти навсякъде в декоративните фонтанчета.“

Ех, де да можеше да му каже всичко открито... САМО АКО... Само ако той знаеше... Както и да е, нямаше нужда да продължава... „Не можах да се съдържа“... Уж беше зрял човек, помъдрял от опит, а разсъждаваше като тригодишно дете. Нямаше съмнение, че съблазънта беше огромна, но нали двамата се бяха разбрали, че с Калашников се заема тя. Как можеше да се работи в такива условия, при положение че партньорът ти започва да ти слага пръти в колелата? Направо имаше чувството, че RL2 ревнува от методите ѝ.

Момичето разтвори начервените си устни, но шепотът ѝ отново беше заглушен от металически звук — бииииииип! Блондинката заби нокти в дланта си така, че те помътняха, обагряйки се в тъмновишнев цвят. И от какъв зор изобщо се свърза с този самовлюбен идиот, който се правеше на гений от специалните служби, а в действителност не беше в състояние да мисли трезво? Дали той бе в състояние да осъзнае какъв ужасен капан си бе заложил? Гавраил не беше идиот. И първото, което щеше да направи, бе да провери всички, които през този ден са били на работа в офиса, за да разбере кой е излизал от кабинета си и на какво разстояние от приемната му се е приближавал. А пък RL2 беше негов близък... много близък. И рискуваше да е сред първите, които ще попаднат под подозрение. Ами, ако Гавраил беше сложил миниатюрна видеокамера и над бюрото на секретарката си? Тогава... Момичето неволно извика от уплаха и разтвори пръсти. Дланта я смъдна и тя механично я облиза, пропъждайки неприятната мисъл. Не-не... Гавраил и без това вече бе превишил правомощията си, като установи незаконно наблюдение на вилите на ангелите, и не би искал да си създава нови проблеми с Гласа. Ако той разбереше, че личните му покои са оборудвани със средства за електронно наблюдение, на Гавраил със сигурност лошо му се пишеше. Освен това отдавна вече щяха да са спипали RL2, а той преди час най-спокойно си чатеше с нея по айсикюто. Ама че тъпанар, не е ли така? Но явно съдбата ѝ беше такава — да си сътрудничи с дебелокожи индивиди. Макар че не беше

чак толкова важно дали RL2 е глупав или умен. Тя нямаше друг избор. Той беше сред най-доверените лица на главния архангел и ако се откажеше от услугите му, това означаваше да оглушее и ослепее едновременно. Той непрекъснато висеше зад гърба на Гавраил, присъстваше на всички важни заседания и влизаше в тесния кръг на приближените му, с които непрекъснато се съветваше. Пък и в крайна сметка именно RL2 измисли и подробно разработи начина за реализиране на идеята, която ги измъчваше толкова години. И щеше да продължи да ги измъчва, тъй като в моментите, когато ярките спомени я връхлитаха много силно, драконът на гърба ѝ сякаш оживяваше и впиваше зъби между лопатките ѝ. Ако RL2 не работеше в Небесната канцелария, тя би могла да каже, че той има наистина дяволска изобретателност. Тя също в никакъв случай не беше глупава, но и през ум не би ѝ минало такова нещо. Всъщност преди този метод сигурно нямаше да е възможен. Добре, че технологиите се развиваха в нужната посока и точно затова те успяваха да осъществят своето старо отмъщение, наказвайки злото. Блондинката усети, че лека-полека се успокоява, пхна по детински пръста си в устата и изсмука кръвта изпод нокътя си. Да, RL2 извърши УЖАСНА грешка, но във всичко останало постъпваше много умно. Ето, току-що ѝ изпрати тайната парола за достъп до видеокамерите и сега тя можеше да се включи в системата и да наблюдава ангелите, установявайки кой по кое време се е прибрал вкъщи. Макар че това беше по-скоро за самоуспокоение, тъй като и без това много добре знаеше вечерното разписание на всяко от „крилатите момчета“ и то не се отличаваше с кой знае какво разнообразие. Да поплуват в басейна, да пийнат сок на терасата и да отидат да спят. И какво друго биха могли да правят, при положение че в Рая нямаше и никога не би имало екстремни развлечения, а те щяха да живеят вечно? В такава ситуация след петстотин години ще ти писне дори и в Лас Вегас. Имаше едно неформално развлечение — туристическите пътувания до Града, само че на ангелите никога не им издаваха визи за там, защото Шефа беше злопаменен и не им прости единодушното гласуване за изгонването му от Едем. О, ако тогава знаеха в какво щеше да се превърне Раят през XXI век... Хората вече не се стремяха към него и макар Гласа да го проектира с такава любов, той отдавна вече не беше възжелана мечта на милионите. А нататък щеше да става все по-лошо, тъй като с адските мъки вече не можеше

да изплашиш дори дете. Вероятно райската безлюдност в някаква степен беше по-добра от адското пренаселване, но... Можеш да се радваш, че имаш превъзходен ресторант с френски главен готвач, който сервира фуа гра със сос от черен хайвер... Но радостта ти се изпаряваше, щом видиш как тълпата избива вратите на „Мудоналдс“. Шефът заложи на човешките пороци и спечели. А те наивно предпочетоха да се ориентират към прекрасните качества на хората и изгубиха с гръм и трясък.

Както винаги през последните няколко стотици години, блондинката отпи от неизменния ананасов сок, който беше сладък, но в същото време и леко киселееше. Нищо, тя знаеше как да обърка Гавраил. Утре сутринта той щеше да получи поредния блестящ удар, който щеше да го докара до пълно стъписване. Тя щеше да докаже на RL2, че също може да действа мълниеносно, но не с такива дърварски методи, каквито използват мъжете, и там, където те щяха да минат с шкурка, тя щеше да разстели най-нежната коприна. Неслучайно в Китай наложниците на „небесния син“ са душили съперниците си в харема с копринени примки.

Откъм морето подухна лек, но осезаем бриз и цветето на масата се разлюля. На Земята такава време обикновено предвещаваше дъжд.

Но тук никога не валиха дъждове. Дъжд... лежащи на земята, потънали в кръв деца, които протягат ръце към тях в предсмъртна агония... Горящи къщи, чиито пламъци се издигат толкова високо, че водата от небето не ги гаси и се смесва с техните сълзи... А сред тази кървава касапница — те... А ето го и техният началник, който избърсва саждите и кръвта от измореното лице на убиец, обръща се и... я поглежда ПРАВО В ОЧИТЕ.

Тя не изкрещя от това видение. Защото беше свикнала. Не беше трудно да свикнеш с нещо, което виждаш всеки ден през последните пет хиляди години.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА ОХРАНЕНИТЕ ТЕЛЕТА

петък, 20 часа и 12 минути

Калашников и Малинин в компанията на принц Дмитрий седяха край кръгла маса в индонезийски стил. Всички мебели в ресторанта бяха изплетени ръчно. Извитите крака на столовете бяха потънали в снежнобелия пясък на плажа, облизван от океанския прибой, а оркестърът свиреше джазова музика. Вече се стъмни и сервитьорите се плъзгаха виртуозно между масите и палеха свещи върху искрящите от чистота покривки. В заведението изобщо нямаше клиенти и Калашников тутакси си спомни за градските закусвални, където посетителите поглъщаха сред тютюневия дим отвратителна топла бира, замезвайки си с гнусни риба и чипс, изпържени в прегоряло олио.

— Какво ще си поръчаш, уважаеми? — Приведе гръб до него един сервитьор със снежнобяла шапка и изгладен костюм с папийонка.

— А има ли някакъв избор? — изненада се Малинин.

— Разбира се! Прочети менюто, уважаеми.

Принцът грабна от покривката една обемиста кожена папка.

— Ще ви превеждам от арамейски — каза той. — Макар че за всеки случай тук има и картинки.

— Аз искам борш, да е по-мазничък — преглътна Малинин, стрелкайки с погледи Калашников, който наблюдаваше пълзящите по пясъка раци. — Сибирски пелмени, ама да са със сметана. Червен хайвер... малко съомга... и гъби. Всъщност не, няма нужда от гъби... Понеже при вас — гласът му се снижи до изискан хамлетовски трагизъм — не сервират водка...

— А да не мислиш, че ще ти сервират пелмени? — изсумтя Дмитрий и вдигна глава от менюто. — Да не мислиш, че заради твоите капризи ще прережат гърлото на някое животно и ще му забият нож в гърба? Това е Небесната канцелария, пич, а не пъкълът. Ако не знаеш, сибирските пелмени се правят от кайма от говеждо и свинско. А в Рая е забранено да се пролива кръв. При нас има прасенца и кравички, но

те просто си пасат из ливадите, за да красят пейзажа. Ще ядеш ли вегетариански пелмени? Хайверът също се отхвърля, защото Гласа не е благословил яденето на риба в Рая. От какво да стотвим борш? Освен да му сложим бульон от цвекло. Можеш да си поръчаш масълце и гъбки. А не искаш ли да хапнеш цветно зеле в тесто? Това можем веднага да ти го направим.

Калашников най-сериозно се изплаши за Малинин. Лицето му се зачерви, очите му се наляха с кръв и той заприлича на бик по време на корида.

— Зелe ли? — попита с толкова страховит глас, че принцът подскочи и изпусна менюто на коленете си. — Абе, ти...

— Спокойно, Серьога — сложи ръка на рамото му Калашников. — Не се нервирай. Тук правилата са такива, би трябвало да разбираш това. Вярно, Гласа е хапвал с учениците си риба и дори агне... А също така, както свидетелства Библията, и охранени телета... Но това е ставало на Земята. Наистина, възможно ли е да се колят свине в Рая? Как си представяш ангел със секира в ръка? Димон, моля те, поръчай нещо по твой вкус. Гладни сме и ще ядем всичко.

Принцът кимна и се съсредоточи в менюто. Малинин въздъхна тежко, сякаш беше впрегнат в плуг кон, и с ненавист започна да си налива морковен сок. Сетне изчака Дмитрий да заговори на сервитьора и се наведе към ухото на Калашников.

— Вашблороде, къде сме попаднали? — изсъска. — Наистина ли това е Раят? Накъдето и да се обърнеш, само забрани, само да се изплюеш, и те глобяват. Това направо е някакво футуристично общество от научнофантастичен филм... Истинско нещастие.

— Съжалявам, братле — каза безразлично Алексей, загледан във възмутения Малинин. — Но вече е късно да предявяваш претенции. Докато Дмитрий ни обясняваше положението, ти беше до мен и много добре чу всичко. Такава е системата тук. Раят се състои от един архипелаг от големи острови, на всеки от тях има отделение за една или друга религия, което е заобиколено със стени от бодлива тел, прикрити с гирлянди от цветя. Та привържениците на съответната религия да живеят с илюзията, че в Рая се намират в горда самота. Например евреите живеят на един атол малко по на юг от нас, за разлика от мюсюлманите, които са се заселили малко по на север. Остави това, но дори за будистите и индуите са създадени специални

острови, където внушават на обитателите с хипноза, че не са умрели, а са се преродили в съответствие с правилата им. Вярно, не зная как им показват нирвана. Има отделен остров, който е най-големият от всички, предназначен е за милионите бебета и съвсем малки деца и е построен във формата на гигантски „Дисниленд“. Но съществува общ устав на Небесната канцелария, който е задължителен за всички. Праведниците не ядат месо, не пият алкохол и не пушат. Сексът също не е разрешен под никаква форма, освен във вид на целувка, и то не по френски. Наясно съм, че според твоите разбирания Раят изобщо не може да съществува без всички тези компоненти. Но въпреки всичко това е така.

Сервитьорът дотърча и чевръсто подреди на масата сирене, краставици с чесън в соев сос, а също така и нарязани на едро мариновани домати. Малинин изхлипа трагично, подхвана с ножа парче козе сирене и го пъкна в устата си. Мръщейки се, сдъвка миризливата маса и посегна обречено към един домати. Захапа го отстрани, а той шумно се спуска и опръска със сок мундира му. Унтерофицерът дрезгаво избивитка.

— Не че протестирам, вашблороде — отбеляза с пълна уста. — Аз и преди съм се чудил за Рая дали съответства на образа си с тия праведници по нощнички и с тия ябълки... Че къде ще растат ябълки в Рая, при положение че тук няма дори пръст? Но не очаквах такава колосална бюрокрация — също като в полицейския участък при нас. Йерархията им е невиджано строга, има структурни поделения, безпрекословно подчинение на висшестоящите лица и задължително спазване на въведените закони, чиято правилност не подлежи на обсъждане. Само колко документи попълнихме на митницата — същински ужас. Че на това отгоре направиха по три копия на всеки формуляр — сканираха отпечатъците на пръстите ни, ирисите на очите ни, поискаха досието на всеки от нас, претърсиха багажа ни. Имам чувството, че сме пристигнали в Северна Корея.

Тази версия се хареса на Калашников. Той само се усмихна, набождайки краставичка с вилицата, но принц Дмитрий го изпревари с отговора.

— Преувеличаваш, старче — тросна му се недоволено момчето с хитона. — Бюрокрация ли казваш? Е, да, има нещо такова. Да речем, че теб много те бива да критикуваш, само че какво можеш да

предложиш? Нека да започнем с това, че Гласа още в самото начало е сътворил хората неравноправни. Как може да се управлява Рая и да се организират командировки на ангелите до Земята, ако няма структури на дребни и едри мениджъри, възможности за кариера, съответните подразделения, складове и пунктове за снабдяване, транспортен отдел? Ако махнем тези неща, това вече ще е Рай по бащицата Махно — пълна анархия. Запомни: независимо дали става дума за този или за онзи свят, ВИНАГИ ще има началници и подчинени, защото на това се крепи елементарният ред. Помисли си само дали ако на един редови ангел не му дадат възможност да се изкачи едно стъпало по-нагоре от колегата си, да заслужи почетна грамота и екскурзия до Малдивите, смяташ ли, че той ще си троши крилето, за да си върши работата? Наистина те съветвам да прочетеш енциклопедията „Митове на народите по света“ — при всеки народ в Рая съществува чиновническа йерархия — има ангели, архангели, херувими, серафими и тъй нататък. Ако беше малко по-умен, веднага щеше да се замислиш за това. Ето, погледни, покрай нас мина един праведник с колесница, облечен в нов копринен хитон? А кой ще определя поръчките за доставка на хитони, дебелината на плата, вида на коприната, срока за изработването им, създаването на единен стандарт? Ето защо е нужен отдел за дизайн, а също така и мениджмънт на шивашката фабрика. Как можем да обясним политиката на Гласа на Земята, мислите му и желанията му? Създаваме креативен департамент и отдел за реклама. Ами любовта? Прекрасно! Събираме спешно отдела на херувимите, които имат нужда от стрелбища с мишени, нови лъкове и стрели. За всички се намира работа — и за ангелите-хранители, и за ангелите на възмездието. На последните дори им направиха база с полигон, където има макети на истински градове, за да тренират и да не губят навиците си. Никой не седи със скръстени ръце. А пък Гласа — какво? Той не може всеки път, когато са нужни за някой ремонт, да създава пирони.

Малинин посърна и се съсредоточи в поглъщането на храната, още повече че количеството ѝ бързо нарастваше. Като с вълшебна пръчица на масата се появи супа от лук, печени на скара зеленчуци, салата от цвекло и манастирски гевречета.

— Бих искал да посетя тази база — отбеляза Калашников, обръщайки се към принца. — Най-малкото, защото точно там са събрани повечето от единствените особи в Рая, които са

професионално обучени да убиват. След неприятния сутрешен инцидент Гавраил ни отпусна за охрана личния си отряд от ангели на възмездието, който се намира под командването на генерал-ангел Вартоломей, ликвидирал Гомор. Аз също ще си поговоря с него, но по принцип ми е интересно да видя казармите им.

— Ти наистина ли мислиш, че това е убийство? — задави се Дмитрий. — Какъв кошмар... Ей сега спешно ще се обадя на Гавраил.

Ръката му се шмугна в гънките на хитона.

— Чакай малко — вдигна предупредително вилницата си Калашников. — На този етап не предполагам нищо. Но трябва да изключи всички версии, нали така? Особено след като толкова мило се опитаха да отровят мен и Малинин в самата приемна на вашето ръководство. В тази ситуация дори и глупакът е наясно, че тази работа не е чиста.

Той погледна крадешком към тримата яки ангели със засукани ръкави на хитоните, които мрачно оглеждаха тротоара покрай ресторанта. Освен това Вартоломей от отряда със специално предназначение висеше в кухнята, където опитваше ВСЯКА храна, която им сервираха. А най-забавното бе, че по отделни въпроси Малинин все по-често се оказваше като истински пророк — Раят се оказва доста неуютен.

— Съгласен съм — кимна принцът. — Но засега поне ми кажи off the record какво успя да изровиш? Нали още след пристигането си пет часа пълзя из вилите като прокълнат. Сигурно имаш някакъв материал.

Калашников предпазливо отпи сок от чашата. Въпреки че Гавраил прикрепи към тях най-добрите си служители, на които вярваше като на себе си, след покушението той така и не се успокои. След краткото, но бурно изясняване на случая се оказа, че секретарката няма нищо общо с това, тъй като точно в този момент е тичала към кабинета, за да донесе факс за Гавраил. От бързия разпит на служителите стана ясно, че момичето наистина първо е отишло да вземе подноса от кухнята, а после сложило чашите върху него в приемната. Както твърдеше Вартоломей, той лично бил свидетел на този момент, когато надникнал в приемната на Гавраил и видял секретарката да излиза с празен поднос. Тя не беше подменила водата. Злосторникът бе успял да направи това през онези няколко секунди,

докато чашите са били на масата, а в приемната не е имало никого. Положението ставаше все по-тежко, тъй като излизаше, че с пристигането си Калашников и Малинин бяха попречили много сериозно на някого. Добре, че прикрепиха към тях Вартоломей. Както каза принцът, този мрачен ангел беше професионален дегустатор и можеше да открие светената вода във всяка напитка, пък ако ще да я излеят в мастило.

— Знаеш ли, а Шефа завиждаше тайничко на Гласа — изрече Калашников ни в клин, ни в ръкав. — Понеже смяташе, че само при него служителите му въртят интриги зад гърба, а целият персонал на Гласа са все ангели, затова е много по-добре и по-спокойно да се работи с тях.

— При нас също има интриги — съгласи се Дмитрий. — Но умерено. Често се случва някой да вземе чужда идея и да я предложи на Гласа като своя. Който първи я открадне, той е авторът. Силната конкуренция се смята за нещо нормално в офиса на Небесната канцелария, защото винаги трябва да доказваш, че ти си най-добрият сред най-добрите. Но да се завижда е лошо. При нас завистта към колегите е забранена и както знаеш, това е един от основните смъртни грехове. Хайде да се върнем към нашите говеда, искаш ли? Направо умирам от любопитство.

— Значи завистта е забранена, така ли? — Калашников се разсмя толкова силно, че сервитърите изплашено се обърнаха. — Вярно е, че можеш да я забраниш, само че никой няма да престане да я изпитва. Завистта към по-успелите колеги е едно от нещата, което осмисля човешкия живот. Всеки се оправдава, че не е постигнал успех само защото е по-умен, по-принципен и не лиже задника на началството. Мисля, че Гавраил е епицентър на всеобщата завист именно заради своята близост с Гласа.

И тримата се наведоха над масата така, че почти докоснаха челата си.

— Ще бъда откровен. В този момент изводите не са чак толкова много — обяви Калашников. — Ако не беше опитът да ни напоят със светена вода, изобщо нямаше да има никакви изводи. Забелязва се само пълно сходство на инцидентите. Всички ангели благополучно са прекарвали целия ден на работа, прибрали са се вкъщи късно вечерта и ако се съди по разтурените им легла, са легнали да спят. Но призори се

е случвало нещо необяснимо. Единият от изчезналите е станал да си направи закуска, налял си е чаша сок и е изчезнал. Другият се събудил, отишъл до прозореца, постоял малко там, паднал на пода и изчезнал. Третият отишъл до басейна и край, няма никаква следа от него. По пода са разпилени огромен брой пера, но това нищо не ми говори, макар че за всеки случай ги събрах в найлонова торбичка. Всеки, който поиска, би могъл да проникне във вилите, тъй като, доколкото разбрах, в Рая вратите в повечето случаи не се заключват и прозорците не се затварят, защото кражби просто няма.

— А ти изглежда ли записите, направени от видеокамерите? — попита принцът. — Една от тях беше маскирана до вилата на Елевтерий едно денонощие преди да изчезне. Ако някой е проникнал в дома му, това би трябвало да се види.

Калашников раздвижи енергично челюст и сдъвка гевречето.

— Да — отговори с пълна уста. — Изгледах записа подробно, секунда по секунда. Отначало си мислех, че така ми се е сторило, затова върнах записа и го изгледах отново. Там камерата е монтирана горе и това е много удобно, защото вилата се вижда от всички ракурси с всички подробности и веднага щеше да се забележи, ако някой идва по море или излиза от палмовата горичка. Но знаете ли кое е най-интересното за мен?

Двамата му събеседници застинаха. От краставичката върху ножа на Малинин капеше сок.

— Елевтерий се е прибрал късно вечерта. Загасил е лампите някъде около единайсет часа през нощта. После е дръпнал пердетата от прозорците и това е станало в девет без десет. След около петнайсетина минути е отишъл в кухнята. И е изчезнал.

— В такъв случай кой е проникнал сутринта във вилата му? — попита Малинин.

— Там е цялата работа — отвърна Калашников. — На записа няма никого.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА МИНУС ПЕТ

петък, 23 часа и 43 минути

През целия ден в отдела имаше страшно тичане и привечер такова главоболие тресна Вениамин, че чак му причерня пред очите. Той прекъсна работата си, с последни сили впрегна коня в колесницата и се понесе към къщи. След изчезването на Рафаел народът в кантората не си мърдаше пръста за нищо. Че от какво да им пука? Гласа беше в отпуск и никой нямаше да им потърси сметка. Защо да не безделничат, докато началството не им висеше над главите. В същото време рейтингите неудържимо падаха и Гавраил редовно набиваше канчето на Вениамин. Оправданията, че пийпълът на Земята вече не е същият, не минаваха и началството упорито искаше резултати с хилядолетна давност, когато например всички без изключение са постили. Според последните социологически проучвания във въпросната Русия пост спазваха само шест процента от населението, тъй че там бяха станали за смях. Естествено, с бюджета, който им отпускаха, беше странно, че дори и този процент не беше сведен до нула. Но нямаше съмнение, че колкото и да съскаха злите езици, в последно време постигнаха известни успехи и в много страни стана модерно да се вярва във Висшето същество. А модата означаваше страшно много, колкото и да я критикуваше Гласа. Вениамин си спомняше, че когато видя за пръв път Зюганов със свещ в ръка край олтара, чак се задави — как бе възможно да се случи такова нещо, при положение че само преди половин век тия момчета рушаха с пълна пара култовите сгради. Този успех трябваше да продължи да се развива, обаче — не, Гласа се заинати. Крайно време бе да осъзнаят, че не можеше да се живее със затвърдените постижения от миналото, когато хората умираха за вярата. За съжаление сега не бяха времената на Римската империя и никой нямаше да се остави на лъвовете да го изядат, за да отстои убежденията си. Пък и лъвовете в природата станаха толкова малко, че беше по-добре да опазват тях, а не вярващите.

Късно вечерта пристигна разпореждане за слогана от Гавраил. Беше решил напълно да задраска варианта „Спасявай своята душа“. Каза, че главата му без малко не се е пръснала, докато измисля рима. Напоследък сюжетите на рекламните клипове никакви ги нямаше — истинска творческа импотентност. Как можеше да се измисли такова нещо — десет броя суперсексапилни красавици напълнят някакъв пич, а той прегръща някаква безлична тъпанарка, правена като по калъп, и жално блее: „Избрах живота — да обичам и да бъда обичан.“ Основната гадост на демокрацията бе, че щом дадеш възможност на хората да избират, те не избираха онова, което очакваш. Разбира се, не можеше да се каже, че техният отдел непрекъснато се издънваше, защото веднага щом Гласа им изпрати СПИН, девствеността стана модерна и дори самата Бритни Спиърс я пропагандираше, макар че те дори не бяха си мечтали за такъв открянат рекламен агент. Само че какво се случи? След като се окопити от едногодишното си стъписване, Шефа нанесе отведен удар и интернет започна да прелива от снимки на пияната като талпа Бритни без гащи, с избръсната глава и халки на зърната на гърдите, а пиар агентите на Шефа тихомълком натрапваха идеята, че ето, на, виждате ли до какви психологически проблеми води късното разкъсване на девствената ципа.

В началото на XXI век стана ясно, че фактически цялото население на Земята попада под ударите на „закона“ и хората, които не са извършили нито един от седемте смъртни греха, се оказаха единици. Те започнаха рекламната кампания прекалено късно и тутакси се разбра, че имат кардинални проблеми със специалистите, тъй като най-сериозните пиари неотклонно се озоваваха в Ада и затова там имаха толкова сполучливи рекламни кампании. Понякога райските креативни специалисти изплуваха на повърхността на кипящия водовъртеж със слогани от сорта на „Гласа те обича“, който се тиражираше на хиляди лепенки за коли, на магнити и на плакати. Но един добър лозунг още не означаваше победа. Лесно е да направиш модерен секса или пушенето на трева, но я се опитай да успееш със слогана: „Да се молиш е гот“. Шефа дори нямаше нужда да се старее, а просто заснемаше едно рекламно клипче, в което свещеник открадва бирата от някой старец на смъртен одър, а на тях им оставаше само да си гризат лактите от яд. Какво можеше да му противопоставят? А, да, пропагандата на вегетарианския начин на живот — космат рокер и

девойка, която сякаш е избягала от дует „Гату“: „Вълкът искаше да изяде Червената шапчица, но не можа, защото сиренето беше по-вкусно.“ Тогава Шефът без малко не изпадна в истерия, понеже образно си представи вълк, преял с топено сирене. Те вече приглушиха ушите на Гласа, че трябва по-често да върши чудеса, защото хората обожават такива популистки неща, а пресата и телевизията моментално ги тиражират. Нима не беше яко, когато с пет хляба нахраниха пет хиляди души? Оттогава минаха две хиляди години, но всички до ден-днешен си разказваха това един на друг. Ами ходенето по вода? Не биваше да забравят и онази суперврътка с истинското възкресение на Лазар! Тогава Шефа пушеше нервно встрани и гледаше как тълпи от привърженици се стичат в стана на Гласа.

Не стига това, ами благодарение на бездействието на Гласа започнаха да се появяват цели групи негови плагиати, например като онзи... другарят Гробовой. По принцип такива неща се случваха и преди и редовно някой се обявяваше или за пратеник на Гласа, или за самия Глас. Обикновено всичко се свеждаше до измъкване на кинти от паството с внушенията: „Голям грях е да имаш жилище, ужасен грях с да караш кола, продай веднага всичко и дай парите на своя духовен баща, който те дарява с просветление.“ Ако беше на мястото на Гласа, той просто щеше да удуши тези клонинги за нарушаване на авторските права, но Гласа беше настроен великодушно: „И без това ще горят в Ада.“ Вместо да измъкне гадняра на улицата и да му кресне: „Превърни водата във вино! Не можеш ли? Изрод! Възкреси покойника! Не можеш ли? Говедо! Тогава се покай за греховете си, животно!“

Никога не бива да лежиш на лаврите си, защото сладките времена отминаха и сега те се бореха за всяка душа толкова яростно, колкото и преди две хиляди години. Вярно, Шефа също не беше за завиждане, тъй като явно се престара. Също като онзи мобилен оператор, който привлече четирийсет милиона абоната с евтините си тарифи, след което мрежата му започна непрекъснато да блокира. Тук вече нямаше място за сантименти и се наложи да бият по Шефа с откровен черен пиар, включително и с агитките на Холивуд, но плюсовете от това се брояха на пръсти. Можеха само да се възхищават от дяволското му упорство. Преди той не се гнусеше от нищо — как да не аплодираш хитростта му да се превърне в змия в Едем? А след това

беше само въпрос на техника да убеди Ева да изяде забранената ябълка, тъй като по онова време пипето ѝ не щракаше много. Казват, че всичко това се случило, защото на Шефа му било любопитно да види как ще започне да се държи Ева, когато осъзнае, че е гола. А колко време прахоса, за да обработи Каин? И го научи да се държи толкова правилно по време на разпитите при следователя, че чак Гласа ахна: „Каин, къде е брат ти Авел?“ „Не зная, шефе — и плюеше през зъби на пода. — Да не би да съм пазач на брат си?“ Когато борбата се водеше за всяка душа, Шефа не жалеше себе си и направо гореше в работата си — развращаваше, съблазняваше, подкупваше. Но за сметка на това сега можеше да си седи със скръстени ръце и да си брои дивидентите, тъй като хората отиваха при него на ешелони. А за текущата обстановка в Небесната канцелария беше по-добре да си замълчат. Макар че чисто теоретично не бе изключено в бъдеще в Рая да се озове някой благочестив пиар, който не е лъгал, не е изпадал в ярост и не е пожелавал жената на ближния си, и тогава щяха да отвърнат на Шефа по пълна програма.

Вениамин се събуди рано сутринта, седнал на леглото с хитона си и стиснал в ръце списъка със слоганите. Виж ти, вчера седна да помисли малко и веднага заспа. Главата го болеше чудовищно, тежеше му толкова много, че не можеше да я вдигне, болезнени тръпки побиваха цялото му тяло, а лявото му крило направо беше на път да се откъсне. Нищо, сега щеше да си направи една голяма чаша кафе, щеше да го свари по турски, върху нажежения пясък, както беше прието да го правят. Без да сваля влажния си хитон, Вениамин тръгна към кухнята, а всяка негова стъпка отекуваше със силна болка в главата му. Добре, че утре беше почивен ден.

Той отвори вратата на кухнята и не повярва на очите си. До мраморната маса стоеше и си играеше с кухненския нож едно дългокрако момиче в оскъден прозрачен черен халат. Лицето му беше скрито зад плътна червена маска с разрези за очите и носа, а покрай врата му се спускаха светли коси. Гледайки право в него, тя изплези предизвикателно език, който беше доста дълъг и игрив също като на солиста на рокгрупата „Кис“. Без да разбира каквото и да било,

Вениамин спря на прага и дори разтърка очи, за да се увери, че наистина е буден и не продължава да дреме в леглото си.

— Коя сте вие? — попита той, олюлявайки се. — Какво правите тук?

Вместо да му отговори, момичето захвърли ножа на масата и той иззвънтя. Сетне се обърна и се приближи до него, докосвайки безшумно пода с пръстите на краката си с идеален педикюр. Той усети студените ѝ длани на раменете си. Неизвестно защо не изпитваше никакво желание да се съпротивлява. Червената маска се приближи до лицето му, а ледените зеници в процепите го гледаха злобно и жестоко. Внезапно зениците изчезнаха, а маската се разкъса с рев, превръщайки се във вълча паст с остри криви зъби, от която се разнасяше нечовешка смрад. Стъпалата му сякаш бяха залепнали за плочките на пода и той не можеше дори да помръдне. Вениамин изкрещя, усещайки как зъбите се впиват дълбоко в лицето му и трошат костите на черепа му...

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА ТРАНЗИТНАТА ЗАЛА

събота, 7 часа и 15 минути

Петрович отвори лениво очи и за пореден път примижа от неестествено ярката бяла светлина на дългите лампи, които приличаха на кренвирши и не угасваха нито денем, нито нощем. Скоро щеше да стане една седмица, откакто е тук. Ако преди му бяха казали, че има задгробен живот, щеше поне от приличие да си сложи една иконка в ъгъла, но сега със сигурност щяха да го запратят да излежава присъдата си в Ада. И нямаше защо да спори по този въпрос, тъй като си го заслужаваше. Куршумът си стоеше в главата му и му пречеше да се почеше по челото. Би трябвало да го извадят по-късно, когато Главният съд решеше какво наказание му се полага. Петрович нямаше почти никакви съмнения за това, че щеше да отиде в Ада, тъй като край елегантната стойка с привлекателно светещи букви „Небесна канцелария“ вече дни наред скучаеше самотно един контрольор с фирмена небесносиня ливрея. През цялата седмица до тази дизайнерска стойка не се бе приближил НИТО ЕДИН човек. И затова съответните изводи се налагаха от само себе си.

— Ей, пич, искаш ли водка? — Конкретният въпрос, зададен с московски акцент, изтръгна Петрович от сомнамбулното му състояние.

— Че да не би да съм къопав? — отвърна оживено дядото и скокна от леглото.

— Сядай, ще ми погостуваш. Мезе няма, ама ще я караме на голо.

Сивият бетонен коридор не вдъхваше никакъв оптимизъм. Беше толкова дълъг, че края му можеше да види само човек с уникално зрение, а влажните му стени излъчваха миризма на карболов разтвор и на сажди. Светлината на лампите с вид на кренвирши така заслепяваха очите, че се налагаше непрекъснато да държат главите си наведени. Наоколо унило се нижеха редици от цинкови легла и това придаваше на тясното пространство вид на морга, защото те бяха без чаршафи, с еднакви войнишки одеяла и дунапренени възглавници. В помещението

имаше страшно много хора и всяка следваща секунда те ставаха все повече и повече. В лилавите проблясъци в коридора се появяваха нови и нови персонажи — старци, деца, жени. Облечени с гащеризони, фланелки, кожуси или напълно голи. Букетът аромати от новопристигналите не предизвикваше никакво удоволствие, тъй като миризмите варираха от гнилоч до печено месо. И не ги притъпяваха дори ароматизаторите с пулверизатори, които висяха по тавана.

Мъжът, който му предложи да пийнат, седна тежко на леглото до него. Беше породист, със скъп сив костюм и обувки от крокодилска кожа „Гучи“. Кожата на лицето му напълно съответстваше на цвета на костюма му, а освен това явно бе престанал да се бръсне преди около месец. „Сигурно е някакъв бизнесмен — помисли си предпазливо Петрович. — Или е депутат.“ Мъжът се озърна, извади с трепереща ръка една начената бутилка пшенична водка от джоба на самото си и я подаде на стареца. Той също се огледа крадешком, надигна шишето и изпи една трета от съдържанието му. Сетне се обърна към новия си приятел, преизпълнен с благодарност.

— Е, какво да ти река, добри човече... добра среща.

— Аха — каза мрачно мъжът и също надигна бутилката. — Отдавна ли си тук?

— В неделя ще станат седем дни — отвърна Петрович. — А ти?

— Аз ли? Вече ще стане година, мамка му мръсна — изруга мъжът. — И не се знае колко още ще продължи това.

— И таз добра — порази се Петрович. — И защо висиш толкова време тук?

— Всичко е индивидуално, деденце — обясни мъжът. — Казвам се Андрей Баранов. Работих като заместник-директор в една голяма, ама много голяма банка. Може да си чувал нещо за мен в новините по телевизията, а?

За последен път Петрович беше гледал новини по телевизията, когато ги водеха Шатилов и Кирилов и не пропусна да съобщи това веднага на Баранов. Той се хвана за простреляната глава, но сетне бързо се окопоти.

— Както и да е, няма значение — изсумтя bankerът и предложи цигара на дядото. — Общо взето, оказа се, че Чистилището е голям проблем за bankerите. Да даваш пари на заем и да получаваш проценти от това е грях, т.е. трябва автоматично да произнесат

присъдата ми и да ме изпратят в Ада. Но тъй като съм жертва на поръчково убийство, журито на Главния съд още решава как да постъпи с мен. Ясно е, че ще отида в Ада, но те все още определят каква да е тежестта на наказанието ми.

Петрович бълваше с наслада дим от скъпата цигара. — А откъде вземаш поркането? — зададе му той най-важния въпрос.

— Поркането ли? — отвърна разсеяно банкерът. — А че тази благинка тук е в изобилие. Ако ти трябва, иди веднага при китайците, те имат всичко. Даже жени. Не си ли чувал за „сватбите на мъртъвците“? Това го правят в Китай — когато умира ерген, роднините му купуват покойница, която уж му е жена, и я погребват заедно с него.

— Виж ти — изпусна дим през ноздрите си Петрович. — Жестоки традиции.

— Аха — кимна Баранов. — Просто си имат такъв обичай — да слагат нещо в гроба. Затова тук е пълно с всичко — има и цигари, и водка. Казват, че в Ада също имало такива неща.

— Тогава ще се оправим — развесели се Петрович. — Значи излиза, че това не е същински Ад.

— Не се залъгвай — подсмихна се мъжът. — А с какво ще си купуваш тези неща? Там банкнотите не вървят, приемат само злато. Размених за водка часовник „Патек Филип“, дадох ми кредит и вече цяла година пия всеки божи ден. Че какво друго да правя?

— Гадна перспектива — изрече за собствена изненада интеллигентната дума Петрович. — Явно водката му въздействаше. — Дори не съм предполагал, че може да се виси толкова време в Чистилището.

— Понякога всичко става на мига — обясни Баранов. — Хоп! И си готов. Изкараш един ден на цинковото легло, а на следващата сутрин тръгваш като баровец към Рая или към Ада да се представиш както си му е редът. Но това става само ако твоят случай не предизвиква съмнения. Както ми разказаха старите местни обитатели, убийците или разните му там насилници отиват директно в Ада, без изобщо да се задържат тук, а след това с тях вече се занимава един специален отдел — Управлението за наказания. Но много хора стоят в Чистилището години наред. Виждаш ли онези двамата?

Той посочи с глава към двама мъже. Единият беше с късо подстригани светли коси, а другият — охранен, с мазна коса. Мъжете

играеха на „Магаре“ върху цинковото легло. Лицата им бяха застинали и безразлични.

— Това са депутати от Държавната дума — продължи Баранов, допушвайки с удоволствие фасата си. — Не си спомням как точно се казваха... Май че бяха Кюшенков и Лобовлев. Казано накратко, застреляха ги на улицата преди четири години, но те продължават да стоят тук по същата причина, по която стоя и аз. Това не вдъхва никакъв оптимизъм.

— И защо са ги наредили така? — учуди се Петровия и запали втора цигара.

— За кинти — отвърна тъжно банкера. — Задаваш някакви много странни въпроси, дядо... За какво друго могат да убият човек в родната Русия?

— За политика — отвърна натрупалият житейска мъдрост Петрович.

— Политиката също е кинти. И то какви. Искаш да прокараш някакъв закон в парламента? Плати си. Искаш да получиш някаква поръчка? Плати си. Искаш да скатаеш данъци? Отблагодари се на добрия човек. Ти все едно че не си живял в Русия, а си паднал от Марс. Аз се посприятелих с тия момчета. И те казват, че в тяхната организация също са съдирали пари от някакъв спонсор, но един от тях докопал по-малко. И точно този човек се обидил и ги поръчал. И сега те са с етикета „убити без вина“. Но тъй като са се занимавали с политика, нещата също не са чак толкова еднозначни, защото политиците, както и убийците, отиват директно в Ада. В момента дори съжалявам, че не се кандидатирах за депутат, въпреки че имах такава възможност. И сега може би вече щяха да ме пържат в тигана.

Без да променя изражението си, Кюшенков свали картите си пред съперника — имаше четири туза. Лобовлев въздъхна, сграбчи колодата и започна да я разбърква отново. Картите бяха стари, протрити и потъмнели по краищата. Петрович погледна бутилката и установи, че е празна.

— Де да имаше още малко — каза замечтано.

— Няма проблеми — съгласи се банкерът. — Почакай минутка, ей сега ще донеса.

Той скочи от цинковото легло и изчезна в тълпата. Водката притъпи чувствителността на Петрович и куршумът в главата, както и

сърцето му вече не го притесняваха чак толкова. Ама че мръсници, убиха го за няма нищо... ТОВА не чини пукната пара. Майната им на ония хиляда долара, ако го бяха заплашили, сам щеше да им даде онова, което искаха. И за какво им е ТО? Да, трябваше поне от време на време да гледа телевизия.

Вниманието му привлече шум край близката стойка. Там стоеше някакъв достолепен старец с военен мундир и вдигаше скандал, крещейки с цяло гърло.

— Не разбирам колко време още ще вися тук? — беснееше военният. — Ще подам жалба срещу всички ви! Обърнете ми най-сетне внимание, госпожице!

— Господин Деникин, вие сте много, а аз съм сама — отвърна лениво момичето със сива болнична униформа, без да вдига очи от пъстрото лъскаво списание. — Вече двеста пъти ви обясниха, че тъй като са ви изровили в Париж, а сетне са ви погребали отново в Москва, вие автоматично сте се озовали отново в Чистилището. Това е техническа процедура. Главният съд ще реши какво да ви прави, чакайте.

— Изобщо не съм молил никого да ме изравя — стовари гърди върху Стойката генерал Деникин. — Как може да се постъпва така с един човек? Да не би в Париж да ми беше лошо? Лежах си, целият окичен с цветя, а наоколо имаше само прилични хора...

— Отдръпнете се от Стойката — развика се ядосано девойката и захвърли списанието. — Пречите ми да работя! Вече ви обясних, че щом решат, веднага ще ви съобщят!

Деникин се смръщи и се отдръпна встрани. От тълпата към него си проправи път друг генерал, който беше по-млад, на около трийсет и пет години, но вече с патерици.

— Е, какво става, Антон Иванич? — попита с надежда младият генерал.

— Нищо не става, господин Капел — махна с ръка Деникин. — Такава бюрокрация цари тук, че никой не може да се справи с нея. Дайте ми една цигара, любезни господине.

Двамата запалиха цигари.

— Тъжна работа — сподели откровенията си Капел, — толкова работа ме чака. Тъкмо организирах първични организации на комунистическата партия при негрите, тъкмо ушихме знамена и

започнахме да изучаваме „Интернационала“ и — хоп! — пристигнах тук. И сега седя като на тръни — какво ли правят там без мен? Излиза, че работата ми в течение на цяла година е отишла на вятъра.

— Значи Главният съд ви е наредил да пропагандирате социализма сред африканските народи, така ли? — каза с неприязън Деникин. — Съчувствам ви, татенце. Явно са ви наказали заради това, че замразявахте живи червеноармейци.

— Времената бяха такива — всмукна от цигарата си Капел. — Те — нас, а ние — тях. Освен това аз може би не съм го правил нарочно. Нали знаете, че в Сибир по принцип е студено. Оставях червените в някоя плевня за едно денонощие, а когато се върнех, те вече звънтяха, направо да ги окачиш на елхата. Но вие познавате местните чиновници — няма как да им докажеш, че не си имал лоши намерения.

— По този въпрос сте абсолютно сте прав — съгласи се Деникин. — Аз също им обяснявах, че се бих за Гласа, за царя и за отечеството. А пък те ми викат: „Гласа няма нужда от твоята помощ, защото той е всемогъщ и няма защо да стоварваш греховете си върху него.“ И след това ми определиха местожителство... знаете къде.

— Няма страшно, Антон Иванич — отбеляза философски Капел. — Макар да не споря, че пребиваването в квартала на хипитата с тяхното вечно *make love, not war* може да докара един военен до истерия за три минути. Но там изпращат много хора от армията. Сигурно сте срещали да речем началника на пруския Генерален щаб Молтке или Александър Македонски? Маат със съдрани дънки, дрънчат на китара и мяткат мърлявите си хаър. Посвикнаха вече...

— А пък аз изобщо не мога да свикна — въздъхна Деникин.

— Въпрос на време — успокои го Капел. — Още сте млад...

Петрович не можа да чуе продължението на разговора, защото Баранов се върна с цели две бутилки водка в джобовете и с обяснението: „да не ходя втори път“.

Тази логика напълно устрои Петрович. Той отвори бутилката си и отново отпи от изгарящата течност. Очите му направо щяха да изхвъркнат от орбитите. Ох, че хубаво се лъзгаше. Голяма работа, че беше топла, по-важното бе, че я имаше.

— Е, добре, поговорихме си за мен — каза bankerът.

— А сега, кажи, дядо, ти как се озова тук. Гледам, че и ти имаш дупка на главата.

Докато Петрович разказваше, лицето на Баранов се променяше. На два пъти той се усмихна недоверчиво, поклащайки глава, а след това се навъси.

— Значи казваш, че не си изрекъл нито една лоша дума, така ли? Просто дойдоха и те гръмнаха? Дядо, какви ги плещиш? Да не си роднина на Чубайс или може би криеш брилянти под пода?

— Няма такова нещо — каза горестно Петрович. — Ако имах брилянти, защо щях да търча при Фрося и да си гася махмурлука с нейния денатуриран спирт?

След като обясни накратко за какво тайните гости предложиха на Петрович хиляда долара, бузите на Баранов хлътнаха, а носът му кой знае защо се заостри.

— Най-вероятно това са били някакви психари — констатира той. — Нормален човек със сигурност не би убил за такова нещо... Да не би просто да са умирали от глад?

— Гладът няма нищо общо — измънка нерешително Петрович. — В селото ни, разбираш ли, се случи една работа... Дойде началство от Москва...

След като чу втората част от разказа, банкерът пребледня и грабна бутилката. След това я свали неохотно и за минута се замисли.

— Тая работа смърди на лошо, деденце — рече Баранов. — Как не си разбрал, че тук има нещо мръсно? Или доларите са ти замъглили очите?

Петрович измуча дълбокомислено.

— Ясно — въздъхна банкерът. — Това е проблем на съвременното руско население. Когато му показват кинти, другите му органи за осезание престават да функционират. И на първо място — мозъкът.

— Искам да те видя как ще живееш с моята пенсия, умнико! — озъби му се Петрович. — Особено когато цяла седмица пасеш трева. Няма как да разбереш това в твоите куршевели.

— Всички сме от Съветския съюз, деденце — отбеляза помирително Баранов. — Въпреки че в момента съм с костюм за пет хиляди долара, навремето аз също съм висял на опашка за тоалетна хартия и съм купувал паста за зъби с купони. Тъй че стига сме говорили за тъжни неща. Не зная кои са били твоите килъри, но мисля, че трябва да съобщиш това на местния персонал. Знае ли човек —

може би те са длъжни да предотвратяват такива неща. Поне запомни ли убийците?

„Запомних ги за цял живот“ — понечи да каже Петрович, но се сети, че животът му всъщност вече беше свършил. Затова само горестно кимна.

— Много ми е интересно кой все пак е бил? — замисли се Баранов. — А най-странното е, че килърите са жени, както твърдиш ти. Това вече е пълна измишльотина, прилича на банален криминален сюжет. Но няма нищо странно, защото в сегашните кримки започнаха да набутват доста често жени убийци, понеже читателят вече се е преситил, а трябва непрекъснато да изненадваш с нещо тоя подлец. С тия номера скоро ще направят килъри и двегодишните деца както при Стивън Кинг в „Гробище за домашни любимци“. Искаш ли още водка, дядо?

Петрович не възрази.

ВТОРА ЧАСТ РАЙОННИЯТ ЦЕНТЪР

*Прати ми кинти, прати трева
и ти веднага ще отидеш в Рая.
Бръкни дълбоко в джоба си сега
и аз най-хубавото място ще ти
пазя.*

„Метали
ка“, Leger
Messiah

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА СКАНДАЛ С ДЪЩЕРИТЕ

събота, 9 часа и 38 минути

По пътя Калашников мълча, свел глава, и се вслушваше в бързия тропот на конските копита. Генерал-ангел Вартоломей се въсеше, съзерцавайки безцелно златните плочи, с които щедро покриваха булевардите в селенията на Небесната канцелария. Принц Дмитрий си играеше с бутоните на новия си мобилен телефон, опитвайки се да победи в унищожаването на извънземни чинии. Малинин местеше тревожно поглед от един към друг. Покрай тях се мярна пъстър пътеуказател, изработен във вид на натруфени кулички в средновековен стил, както и пристанище с приказни корабчета, които плаваха до островите — до „Дисниленд“, и също бяха направени във формата на романтични бригантини и каравели. По булевардите беше съвсем безлюдно. През цялото време срещнаха само три колесници и всичко това изобщо не можеше да се сравни със задръстванията в Града. След като минаха покрай луксозната сграда на търговския център, където всички стоки се подаряваха, стана ясно, че някой трябва да заговори пръв.

— Общо взето, дори се радвам, че се получи така — прекъсна мълчанието Алексей.

— Радваш ли се? — усъмни се принц Дмитрий. — Ама че радост! Изчезна още един ангел. След ден-два Гавраил вече ще има нужда от психотерапевт.

— Радвам се донякъде — обясни Калашников. — Чу ли записа? Това е по-добре от нищо. Още повече че вече нямаме почти никакво време. Утре Гласа ще се върне от отпуск и ще размаже всички ни като валяк асфалт. На мен ми е все тая, защото просто ще ме депортират обратно в Ада. Но вие ще трябва да продължите да живеете тук.

Присъстващите, с изключение на казака, видимо посърнаха.

— Всичко това с нещо ми напомня предишното разследване — промърмори Малинин. — Защо винаги става така? Първо някой убива

цяла камара хора един подир друг, а след това всички хукват да ловят престъпниците. Вместо да постъпват точно обратното.

— Ако постъпваха точно обратното, братле, всички кримки щяха да се състоят само от една страница — каза Калашников. — Но няма съмнение, че ние зациклихме. Ходим, оглеждаме вилите, проучваме доказателствата, но няма никаква полза. Можем да смятаме за страхотен късмет това, че Вениамин се е събудил и докато е шарил с ръка по масата да намери телефона, слепешката е включил секретаря, а онова, което се е случило, се е записало на лентата, и то много качествено. Да го прослушаеме ли отново?

Всички кимнаха едновременно, включително и кочияшът Сурен. Калашников извади от джоба си служебен цифров диктофон и натисна бутона. Всички чуха шум, прашене, шумолене на криле и шляпане на боси крака, а сетне прозвуча изненадан глас:

— Кой сте вие? Какво правите тук?

След това се чу съскане, хъркане и накрая звук от падането на нещо тежко. По-нататък записът продължаваше още цели десет минути, но бе фиксира само зловеща гробовна тишина.

Дисплеят на диктофона избледня и окончателно угасна.

— Трябва ли да се изненадваме, че видеокамерата отново не показва нищо? — попита студено Алексей. — И как би трябвало да тълкувам това? Защото, ако се съди по този запис, в сградата на вилата би трябвало да се е подвизавал поне един външен човек. Общо взето, не разбрах дали той се е натъкнал на Вениамин нарочно, или Вениамин го е изненадал. Във вилата няма никакви черни входове и подземни тунели, през които тайнственият непознат да проникне при него. Затова вече изразих мнението си пред вашия бос.

— Не вярвам на това — отсече принц Дмитрий. — Как би могло да се случи такова нещо?

— Би могло, чедо — отбеляза назидателно Калашников, — защото аудиозаписът заедно с видеозаписът ясно доказват, че никой не е посещавал Вениамин. А неговото тъй наречено изчезване е талантива инсценировка. Не зная какво не са поделили ангелите с Гласа или по-конкретно с Гавраил, но налице е следният евентуален вариант: по време на отпуската на Гласа цяла група ангели е решила да изчезне от Рая в неизвестна посока под прикритието на предварително създадена легенда. Може би Гавраил трябва да попритисне ангелите в

представителствата си на Земята? Няма да се изненадам, ако в крайна сметка открият цялата тази мила компания в някоя зала с игрални автомати в Лас Вегас. На общия контекст противоречи само едно: ангелите толкова се страхуват да не бъдат намерени, че един от потенциалните бегълци се опита да отрови мен и Малинин със светена вода в кабинета на самото началство.

Единствено пръхтенето на конете нарушаваше възцарилата се тишина. Копитата тропаха по площада, украсен с помпозни фонтани, където в мраморните корита танцуваха разноцветни струи с различна височина, а водата се устремяваше нагоре и обгръщаше небето с облак от пръски. Наблизо стояха две колесници, които се бяха сблъскали, тъй като никой не регулираше движението и катастрофите ставаха полесно дори при тукашния прекрасен трафик. Солидните собственици на превозните средства оглеждаха повреденото копито на коня и разговаряха любезно помежду си, без посредничеството на обичайните за Града атрибути, цитирайки непрекъснато Вергилий и Шекспир. При вида на тази сладникава сцена на Малинин му се повдигна.

— Ти си чедо! — избухна внезапно принцът. — А аз, между другото, съм с триста години по-стар от теб... Колкото до ангелите, трябва да знаеш, че тук не е затвор. Ако ръководството не се харесва чак толкова на някого, той може веднага да си хване пътя. Освен това посещенията на Земята не са забранени и се практикуват доста често.

— Потвърждавам, че е така, братко — обади се сериозният ангел Вартоломей.

— В нашите редици сигурно няма ангел, който да не е ходил на Земята, защото там винаги имаме много работа. Ако някой има чак толкова голямо желание, може да посети и Лас Вегас, понеже там никой не следи никого целенасочено. Дори да завъртиш любов с някое момиче, пак няма да ти кажат нито дума. Всъщност много ангели постъпиха точно така.

— Значи ангелите ходят в Лас Вегас и играят хазарт, така ли? — учуди се Малинин. — Знаеш ли, може би аз не разбирам нещо... но това се смята за грях!

Вартоломей замлъкна и изгуби своята невъзмутимост. Оттук нататък спокойствие запази единствено Сурен, който си тананикаше през зъби песента „Сурен“^[1], и по никакъв начин не участваше в разговора.

— Еееее — пробля засрамено Вартоломей. — Нали разбираш, че сме длъжни да оглеждаме територията на врага, защото трябва да знаем какво замисля. А откъде бихме могли да се сдобием с тайна информация, освен ако не проникнем в самото гнездо на порока? Все пак никой не е отменял тактическия шпионаж. И точно защото при нас разузнаването работи много добре, успяваме да предотвратим много планове на тъмните сили на Земята. Естествено, бихме могли да посещаваме само благочестиви места, но там няма как да съберем каквато и да било информация и аз със съжаление мога да ти гарантирам това.

— Е, щом е така, тогава е разбираемо — съгласи се Малинин. — Саможертвата е свято нещо. Между другото, ако ви трябва диверсант за опасната сграда на някой публичен дом, за завод за водка или за стриптийз бар, аз с удоволствие бих могъл да...

Но на мечтата на Малинин не ѝ бе съдено да се сбъдне и Вартоломей не успя да му отговори, защото конете спряха пред базата на частите със специално предназначение на ангелите. Сурен остана да си тананика песента, а другите четирима слязоха от каретата и тръгнаха към входа, който се оказа абсолютно неохраняван.

— А къде е охраната? — попита учудено Калашников.

— Охрана срещу какво? — отвърна му в същия дух Вартоломей. — Все пак това е Рай, а не склад за плодове и зеленчуци. Няма причина да се боим от праведниците.

Модерната сграда от стъкло и бетон излъчваше сребриста небесносиня светлина. Прозрачният ѝ покрив бе в китайски стил — с извити нагоре ъгли, в които гнездяха ята лястовици. „Така пожела дизайнерът“ — обясни принцът. Компанията влезе на първия етаж със стъклен под, под който величествено плуваха големи златни рибки. От дясната и лявата страна се намираха две просторни зали за тренировки по бойни изкуства с кимона, манекени, нунчаки и катани^[2]. И двете зали бяха абсолютно празни, макар липсата на прах да подсказваше, че ги почистват старателно. Малко по-нататък имаше тир за обучение по стрелба с бойно оръжие, зали за фехтовка, малък център за ядрени изследвания и огромна лаборатория за работа с електричество, та ако се случи нещо, да са готови да запратят мълния върху главата на врага в нужния момент. Тъй като тези зали също бяха убийствено пусти, колегите не се задържаха дълго там и се качиха веднага на третия етаж,

където се намираше кабинетът за интелектуална почивка на персонала. През прозореца се разкриваше изумителна гледка към блестящо изработените гигантски тренировъчни макети на два съвременни мегаполиса — Ню Йорк и Париж, като основни средища на днешния сексуален и финансов порок. Всичко съответстваше на оригинала до последната подробност и например кулите-близнаци в „Манхатън“ вече ги нямаше. Ако човек понапрегнеше зрението си, можеше дори да види как на площад „Пигал“ стоят десетки манекени на силно гримирани проститутки, облечени с поли, чиято дължина съответстваше напълно на рамките на приличието. Алексей оцени полета на дизайнерската мисъл, защото след всяка тренировка по заличаване на градовете от лицето на Земята се налагаше да строят този полигон отново.

— А къде са всички? — полюбопитства Калашников, докато разглеждаше Айфеловата кула.

— Играят шах — обяви Вартоломей. — Понеже нямат никаква работа.

И наистина в просторното помещение тъкмо се провеждаше едновременна игра на шах също като в „Дванайсетте стола“. Ангелите седяха в редица зад дъските, а един минаваше покрай тях и местеше лениво фигурите. Едни се прозяваха, а други разлистваха разсеяно лъскави списания. Цареше скука.

— Много специфични части със специално предназначение имате — коментира Калашников.

— Преди пет хиляди години тактиката се промени кардинално — оплака се Вартоломей. — И те вече не могат да унищожават населени места. Забранено е и масовото убийство на десетки хиляди хора. Вече няма дори насочено ликвидиране на една точка, както преди — треснеш врага с една мълния по тиквата и много му здраве. Тъй че тренираме само новациите, понеже старите кокали няма защо да преминават отново през обучение.

— У нас една мълния уби кума ми в съседната къща, докато пиеше шльокавица след банята — замисли се Малинин. — И с какво се е провинил пред вас, кажете де? Е, да речем, че два пъти оноди козата... ама го направи на пияна глава.

— Пич, ако обичаш, не бъркай природното електричество и гнусните катаклизми с наказанието свише — махна с ръка Вартоломей.

— На кого му е притрябвал твоят кум? Сигурно в Града отдавна вече са го превърнали в коза.

Малинин отскочи изплашено.

— Честно казано, предполагагах, че точно тук е заровено кучето — почеса се по тила Калашников, докато оглеждаше скучаещите ангели. — Направо не мога да повярвам, че ей тия същества са унищожили два града за няма нищо. Ако потенциалният килър е сред тях, ще бъде изключително трудно да го открием.

— За няма нищо ли? — обиди се Вартоломей. — Ако не си забравил, едно от тия същества бях аз. И щях да те видя какво щеше да правиш, ако цял град решеше да те изчука просто ей така! С моя колега кротко си пътешествахме като обикновени странници и в Содом поискахме да пренощуваме у един благочестив човечец на име Лот. И както си спяхме спокойно, изведнъж чухме шум. На прага се бе събрала цяла тълпа и всички бяха страшно възбудени. „Я казвай, дядо — викат, — къде са хората, които дойдоха да пренощуват при теб? Доведи ги при нас да ги разпознаем.“ На мен тая работа никак не ми хареса и най-откровено заявих това на дядото. Той беше гостоприемен човек и отначало искаше да се разбере със сбирщината с добро и да им рече: „Ето, имам две девствени дъщери, тях ще изведа при вас.“ Такъв благ човечец беше той! Но тези мизерници не се съгласиха и на мен ми писна да се церемоня с тия кретени, та се наложи да ги поразя със слепота, а те направо се скапаха, докато намерят изхода.

— А защо искаха да излезете? — полюбопитства Калашников.

— Няма значение — обобщи Вартоломей. — При всички случаи да преживееш атаката на цял град, който се състои само от хомосексуалисти, не е проста работа.

— Само едно не мога да разбера — заинати се Калашников. — Не ми се сърди, но по външност ти изобщо не приличаш на Аполон. Умът ми не побира как е възможно всички мъже в града до един да дотичат спешно до къщата на Лот с едничката цел час по-скоро да те изчукат. Защо са искали да го направят?

— Питай тях — тросна се Вартоломей. — Нали разбираш, че нямах време да се отдавам на философстване в момента, когато тези побеснели самци бяха обкръжили цялата къща, точейки лиги. Наложих се да им покажа с кого си имат работа.

— Абе, чел съм за това — блесна с ерудиция Калашников. — „И изсипа той от небесата огън и жупел връз тях.“ Мисля, че гледката е била направо разтърсваща.

— Изобщо не се съмнявай — потвърди Вартоломей. — Такива специални ефекти имаше, че Холивуд пасти да яде. Но, уви, шоуто можеха да гледат само избрани. Евакуирахме предварително Лот и семейството му и строго го предупредихме да не се обръща назад. Обаче полза никаква — веднага щом се отдалечиха на безопасно разстояние, жената на Лот се обърна назад и край — превърна се в стълб от сол. И стана първата, но не и единствената жена в света, която любопитството уби. Резултатът се оказа по-жесток, отколкото в Хирошима, затова оттогава подобни акции не се практикуват. Иначе щеше да се наложи да унищожим половината градове в света и на първо място Сан Франциско.

— Отдавна ме вълнува един момент от тази история — каза Калашников. — А защо след това дъщерите на Лот са го напили с вино и са преспали с него? Чак толкова обидени ли са били, че тълпата от самци ги е пренебрегнала?

— О, аз до ден-днешен съм в шок от това — изчерви се Вартоломей. — Дъщерите му не дадоха логично обяснение за постъпката си. Уж извършили това, за да възстановят човешкия род. Като че ли Содом и Гомор бяха последните градове на Земята! Налице е случай на нимфомания и инцест, но се наложи да запишат показанията им така, както ги дадоха. И въпреки това моето началство не одобри екстравагантната им постъпка^[3].

„Жестоки времена са били — въздъхна Малинин, който се заслуша в разговора. — Добре, че ангелите вече нямат такива правомощия. За хомосексуалистите — как да е... Но ако си пийнал на празника и забиеш един в муцуната на някой пътуващ амбулантен търговец, трябва ли заради това да пращат огън и жупел върху цялото село? Кошмар.“

Вартоломей внезапно замлъкна, тъй като видя някого в далечината, махна му за поздрав, а след това дръпна принц Дмитрий за ръкава на хитона, извини се и каза, че ще ги остави „само за минутка“. И двамата изчезнаха сред тълпата ангели. Калашников се възползва от паузата и намигна на Малинин, който веднага се приближи до

началството си на толкова близко разстояние, че ако разговаряха шепнешком, никой нямаше да ги чуе.

— Разбра ли се за всичко със Сурен? — попита тихо Калашников. — Ще направи ли каквото искаме?

— Тъй вярно, вашблороде — отвърна шепнешком Малинин. — Дадох му онова нещо и той ми обеща, че няма да има проблеми. Арменците винаги постъпват по един и същи начин — един отива на някое доходоносно място да печели, а пък у дома цялото му семейство се храни с тия мангизи. Затова той има цяла камара роднини в Града. А пък аз с ваше позволение му обещах, ако успеем, да настанят родата му в нови жилища.

— Реченото не е сторено — обобщи цинично Калашников. — Ето, на мен още в самото начало ми обещаха, че ще видя Алевтина, само че къде е тя? Все едно и също ми отговарят: „утре, сега трябва да работим, няма време“. Оказва се, че и в Рая винаги има как да се измъкнат. Но по принцип си постъпил правилно. Най-важното е това послание да стигне колкото се може по-бързо до адресата и Суренджан^[4] да не издрънка нещо за подробностите на нашата скромна молба.

— На него също не му се ще да турят родата му на тигана — изсумтя Малинин. — Ако Сурен ни преметне, Шефа ще свърши тая работа за пет минути. Той се закле в майка си, че след едно денонощие ще имаме резултат. И вие много добре знаете, вашблороде, че кавказката диаспора има връзки навсякъде. Главата си залагам, че няма да ни подведе.

Ангелите наоколо като че ли продължаваха да са все така погълнати от играта на шах и не проявяваха никакъв интерес към двамата мъже, които си шушукаха.

Разнесе се гласът на Вартоломсй. Той се приближаваше в компанията на някаква стройна фигура.

— Точно за Шефа имам някои съмнения — припряно изрече Малинин. — Откакто сме почнали разследването, нито веднъж не се е свързал с нас. Това означава, че или тая далавера по принцип не му е интересна, или...

Той внезапно замлъкна и се извърна към Вартоломей, който вече се бе приближил до тях.

— Отдавна искам да те попитам — обърна се Калашников към ангела, продължавайки прекъснатия разговор. — Нали в Содом при Лот са отишли двама души. Кой беше вторият ангел, за когото ти нищо не спомена?

— Точно с нея исках да те запозная — намигна му фамилиарно Вартоломей. — Надявам се, че след това повече няма да питаш защо самците са дотичали пред къщата на Лот. Внимавай да не си изгубиш ума, защото сетне ще се наложи да те обработваме с огън и сяра, тъй като при нас е забранено да се флиртува.

„Както и всичко останало“ — помисли си злобно Малинин и се отдръпна встрани.

Едно момиче на около двайсет и пет години гледаше строго Калашников право в очите, без да се усмихва. По раменете ѝ плавно се стелеха платинени коси.

— Казвам се Лаели — каза тя, пронизвайки го със съсредоточения си поглед.

[1] „Любима“ — популярна арменска народна песен. — Б.пр. ↑

[2] Японски меч, който според легендата се използва от нинджите. — Б.а. ↑

[3] Инцидентът с дъщерите на Лот, които след гибелта на Содом и Гомор напиват баща си с вино и извършват с него инцест с цел „възстановяване на човешкия род“, е порицан от Библията. — Б.а. ↑

[4] Джан — уважаеми, скъпи (арм.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

СКОТ ДА ВИНЧИ

събота, 10 часа и 29 минути

Гласа бе притворил леко очи и се правеше, че дреме, сложил книгата върху лицето си. Също като Шефа, той нямаше никаква нужда от сън, но според легендата не биваше да се откроява в тълпата курортисти. Добре, че можеше да не влиза в образа на жена, иначе щеше да му се наложи да се появява до шезлонга с оскъден бански, че дори и без горницето му. Дългоочакваният отпуск му поднесе доста сюрпризи и на първо място Гласа бе изненадан от това, че модата се е променила в посока на все по-оскъдни дамски бански костюми. Да, той бе създал хората голи и явно сега те усилено се опитваха да се върнат към изначалното си състояние от сътворението. А само като си представеше, че ако не беше онази злополучна ябълка, която Адам и Ева лакомо изядоха, те нямаше да знаят, че трябва да се срамуват от голото тяло.

В един момент на Гласа му стана интересно какво ли щеше да стане с курортистите, ако разберяха кой точно похърква кротко на съседния пластмасов шезлонг? Дали щяха да паднат на колене в блажен екстаз, или щяха да продължат да се наслаждават на слънцето, хвърляйки му по някой любопитен поглед? Доколкото познаваше човешката природа, щяха да хукнат да се снимат с него като с туристическа атракция с думите: „Мистър Глас, можете ли да ме прегърнете през кръста, ей така?“ Преди време в литературните им опуси той минаваше за изключително страховит, защото всички се страхуваха от неговите наказания, но сега не би се стреснало дори и бебе. Пък и нямаше нужда от това, все пак той не беше циклоп или някакъв си Фреди Крюгер. Спрямо човечеството не биваше да се прилагат строги мерки на въздействие, защото и да ги наказваш, и да не ги наказваш, те пак щяха упорито да вършат едно и също. След едновременната смърт на петдесет хиляди любопитни, които упорито се опитваха да разберат какво има в златния му ковчег^[1], Гласа стигна до извода, че любопитството на хората изобщо не е намаляло, ала ако

причинеше само още десетина такива инцидента, май щеше да се наложи да заселва Земята наново.

Гласа се обърна на другата страна и намести хартиената лента, с която си бе отбелязал докъде е стигнал в книгата. Трябваше да си признае, че бе развил известна зависимост от работата си. Също като някой професионален журналист, който изпадаше в истински гърч, ако един месец не гледаше новините по телевизията. Беше в отпуск от съвсем скоро, а вече се питаше дали да не включи ясновидството и да разбере какво става в централния офис на Небесната канцелария. „Няма защо да го правя“ — отговаряше си за кой ли път строго Гласа, тъй като и без това си почиваше много рядко. Да речем, че в момента на Гавраил му беше доста трудно, защото в Рая имаше и такива, които не го обичаха и оспорваха методите му на работа... Но той трябваше да погледне истината в очите. Че какъв е този негов заместник, който не е в състояние да изпълнява задълженията на началник само една седмица? А за Гласа беше наложително да възстановява силите си след тежката работа и той осъзна това веднага след като създаде Земята. Нима не изпитваше удоволствие да лежи на пясъка като обикновен турист, да плува в морето, да наблюдава поведението на хората и да слуша разговорите им? Когато знаеш всички езици на света (тъй като сам ги смеси на Вавилонската кула^[2]), включително и диалекта на енисейските остяки и наречието на папуаското племе дани, това се превръщаше в изключително забавно занимание. За да изучава човешката природа, Шефа предпочиташе да вижда хора, струпани на едно място (да речем в някой театър или вариете) и както винаги беше абсолютно неправ. Защото хората можеха да бъдат самите себе си само на плажа, стоплени от слънцето, отпуснати от океанските вълни и прикрити с тесни парцалчета. И точно тук те показваха нехарактерните в обичайни условия за тях любезност и миролюбие, които толкова приличаха на примирието в джунглата по време на продължителна суша, когато телето и леопардът най-спокойно пиеха вода от една и съща река.

— Е, Вован, твоята мадама отиде на масаж и вече можем да си полафим за работата.

Гласа се обърна и видя един затлъстят мъж с бирено шкембе, целият покрит с деформирани от разширение сини татуировки, който

прегръщаше през закръглените рамене друг такъв дебелак със зачервено подпухнало лице.

— Я кажи как върви бизнесът, шест ли е всичко и въобще к'ви ги дялкаш?

— Абе, к'во да ти кажа, бе, Витъок, крета ме някак — прозя се дебелакът, демонстрирайки пълната си със златни зъби паст, на която би завидял и хипопотам. — Яко изгубих от доларите миналия месец, падат гадните гущери като асансьори. Вече не знам какво да правя... Още не ми се ще да ги обръщам в евра. Тия дни отърчах в офиса на Гласа и изсипах едни кинти там — петстотин долара пръснах, три метра свещ запалих, ама нищо. Честно ти казвам, брато, направо вече се сривам. Наместникът му вряка: малко цакаш, свиди ти се, я поръчай една голяма камбана, пък може Гласа да чуе молитвите ти за курса на зеленото. Аз го питам: А отстрани мога ли да напиша „На Гласа от Вован“, нещо от сорта? А той вика: „Да, бе, цакай още петстотин и пиши К'ВОТО ТИ дойде.“

Гласа страшно се развесели. Той по принцип харесваше народите от бившите атеистични страни и най-вече руснаците. Бяха страшно симпатични хора и съвсем искрено вярваха, че Небесната канцелария е някаква разновидност на бюро за бързи услуги. Цакаш кинти и всичко трябва да е наред, защото е платено. И нямаше да се изненада, ако разбере, че Вован и Витъок са сто процента убедени, че офисите всяка вечер му изпращат оборота с помощта на „Уестърн Юниън“, като не пропускат да си приберат комисионата. Но едно беше сигурно — в началото на ХХІ век много негови представителства на Земята страшно се бяха комерсиализирали и, общо взето, печелеха повече пари, отколкото различните нефтени компании. Това си беше същинска корпорация „Глас“. Най-малко от всичко той бе очаквал, че неговите представители ще започнат да освещават жигулита и да се влачат из вагоните на метрото с кутии за волни пожертвования. Направо бяс го тресеше от това, тъй като навремето часове наред обясняваше на учениците си какво представляват финансите, а един от тях дори захвърли на пътя портфейла си, пълен с кинти, и обяви, че оттук нататък парите са му омразни... Но тутакси дотичаха хора и ги разграбиха. Ала бе достатъчно само малко да поотпусне юздите, и още преди да е мигнал, офисите му на Земята превърнаха Гласа в някакъв добре разработен бранд като кока-кола. Той изгони с ритници

търговците от офиса си, но сега във всяка сграда, построена в негова чест, се подвизаваха тълпи от търговци като на битака в „Лужници“. Да топнат едно дете във водата — плащай. Да регистрират брак — плащай. Да изпратят в последния път — плащай. Сигурно така си представяха и събитията в Йерусалим — как, докато са посвещавали хората във вярата си, учениците му старателно са броили доларите и са издавали касови бележки на новопокръстените. И направо зле му ставаше, като се сетеше, че през май дори се появи специална телефонна служба, която предлагаше разговор с представител на Гласа на цена 11 рубли за минута без ДДС. Имаше чувството, че ако при тях отиде лично Шефа да си поръча молебен, те с радост щяха да му го отслужат, стига да не му се досвидят разходите.

Въздишайки горестно и сипейки изобилие от парливи междуметия, Витюк и Вован закрачиха тежко към бара на плажа да изпият по студена бира. Гласа се подсмихна критично и отново отвори бестселъра „Скот да Винчи“ на мястото, до което бе стигнал. Само по време на отпуск можеше да прочете някоя читава книга, защото в Небесната канцелария бе достатъчно само да докосне корицата, и вече виждаше целия сюжет, но в такъв случай какво удоволствие можеше да му достави четенето, при положение че знаеше предварително кой е убиецът? За тази книга още преди две години му разказа Гавраил, като настойчиво му намекваше, че би било добре да отмени за една нощ мораториума и да изпрати един ангел на възмездието в дома на автора й. Много наивен беше тоя Гавраил, защото ако постъпваше така всеки път, ангелите на възмездието щяха да бачкат до скапване на три смени без почивни дни. Макар че Гавраил имаше известно право, тъй като авторът очевидно бе попрекалил с измишльотините за любовната му връзка с Мария Магдалена. Изглежда, когато редактира Библията, Гласа не биваше да задрасква главите с подробното описание на детството и юношеството си, но книгата и без това стана твърде дебела. Скептиците се хванаха с радост за това и вече две хиляди години правеха възможно най-невероятни те догадки на принципа: ахааааа, щом ТАМ не е казана нито дума по този въпрос, значи има какво да се крие. Хората не искат да ядат и да пият, само им дай да измислят някаква теория за заговор и ако не искаш да те закачат, трябва да публикуваш биографията си онлайн като във фейсбук,

описвайки подробно и по часове с какво точно се занимаваш всеки ден. Егаси удоволствието!

Самата кримка за мистичния Скот да Винчи, чийто хълбок един мрачен албинос жигосал със светещи знаци, всъщност беше средна работа и изобилстваше от грешки. Естествено, писателят нямаше откъде да знае, че в действителност Юда Искаротски рутеше много енергично Мария Магдалена. И в опита си да ѝ вземе акъла, младежът пръскаше сребро наляво и надясно, за да хвърля цветя в краката ѝ, да поръчва музиканти и да наема скъпи таверни за една вечер. И не беше странно, че много скоро затъна в кредити, тъй като непрекъснато му трябваха пари, а на тринайсетия задлъжня не само на всеки апостол, но и на последния скитник в Йерусалим. Лихварите от „Йерусалимски стандарт“ престанаха да отпускат кредити на Юда, изплащането на лихвите изяждаха всичките му доходи, но той вече беше обезумял от страст по Магдалена. По-късно много пъти бяха питали Гласа: нима ти не знаеше до какъв краен резултат ще доведе тази безнадеждност Юда? Там е цялата работа, че не знаеше. Тогава той също изключваше възможността да вижда бъдещето, тъй като беше тежко да живееш, когато предварително знаеш ВСИЧКО, което ще се случи — тук ще се спънеш, а на този завой ще се удариш в гардероба. Както и да е, утре отпуската му щеше да свърши, лежането на плажа щеше да приключи и тогава той щеше да се заеме с решаването на многобройните земни проблеми. А сега трябваше да улови мига и да се наслаждава на морето и на слънцето, понеже много мъдро бе осигурил предварително прекрасното време.

Гласа се обърна по корем и се зае с книгата. Набитият рус мускулест мъж с бански марка „Лагерфелд“, който се печеше на около двайсетина метра от него, посегна към мобилния си телефон, скрит под една кърпа в бяло и тъмносиньо. Апаратът беше включен на вибрации и затова се тресеше и бръмчеше. Русият мъж погледна крадешком към дисплея и видя текста: „На линия ли си?“ „Да“ — набра съобщението собственикът на стилния бански. „Какво трябва да направя?“ Отговорът доста го озадачи. „Малко се забавихме. Можеш ли да ГО задържиш поне още едно денонощие?“ Русият мъж се замисли много сериозно, а по почернелия му гръб въпреки жегата преминаха тръпки. „Ти наред ли си? Не съм всемогъщ“ — написа бавно той и трескаво натисна бутона „изпрати“. „Разбирам —

пристигна дълго послание от абоната на другия край. — Просто нямаме друг изход. Обещай ми, че ще се постараш.“

RL2 дълго чака дисплеят на мобилния телефон да оживее. Апаратът мълчеше, но RL2 знаеше, че отговорът рано или късно ще дойде. И стана точно така — след десет минути се разнесоха звуци на арфа. Той грабна трескаво апарата и видя мечтания текст: „Добре. Обещавам.“

RL2 затвори капачето на мобилния си телефон. Помълча малко. И се усмихна.

[1] Библейска история: заради опита да надникнат в покрития със злато отвън и отвътре „ковчег на завета“ (кивот), в който се намирал самият Глас, петдесет хиляди любопитни израелци платили с живота си. — Б.а. ↑

[2] Вавилонската кула — библейска случка, в която в града Вавилон хората от цялата планета, които говорели един и същи език, започнали да строят кула, за да стигнат до Гласа, но той смесил езиците. Те престанали да се разбират помежду си и греховният строеж бил спрян. — Б.а. ↑

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

ЧИСТАЧЪТ

събота, 15 часа и 28 минути

Меринов се чувстваше неуютно в бялата престилка също като доктор Охболи — хем му беше смешно, хем странно. Престилката му беше малка и имаше чувството, че са му намъкнали усмирителна риза, тъй като дрехата го стягаше много силно в раменете. Участъковият се движеше предпазливо между прашните метални маси с прозрачни колбички, подскачайки като балерина, понеже се боеше да не изцапа снежнобялата колосана престилка. По принцип медицинската лаборатория в Дмитров, прикрепена към местното поделение на Министерството на вътрешните работи, днес не трябваше да работи. Но той още в петък размаха пред експерта „вълшебната пръчица“ — една бутилка арменски коняк, и обеща, че днес ще донесе още една. Участъковият удържа на думата си и половинлитровата бутилка се мъдреше в една найлонова торбичка от магазина, която той стискаше здраво в дясната си ръка. Работата беше толкова сериозна, че за целта не му се свидеха и пет бутилки, тъй като миришеше на разкриването на най-големия заговор в историята. А какво следваше от това?

Меринов примижа. Следваха повишение в службата, парична награда, най-високият орден, самостоятелно жилище в Москва и безкрайни интервюта по телевизията. Защото това беше все едно да хванеш Бен Ладен за топките... Стига само анализът му да се потвърдеше. Такъв късмет със сигурност се падаше веднъж в живота — все едно да откриеш нефтен кладенец в тяхното село. Ауууууу!

Той успя да състави описанието на убиеца веднага, тъй като се оказа, че тези женоподобни момчета, облечени в модерен московски педерастки стил, бяха обиколили най-малко десет къщи в селото една след друга, преди да отидат до дома на покойния Петрович. Баба Фрося не пестеше епитети, докато цветисто описваше външността на килърите. Маринов искрено се учудваше от непукизма на местните жители. Беше ясно, че мозъците им отдавна са замъглени от алкохола, но пък да затънеят чак толкова... Направо не можеше да си представи,

че след такъв скандал, след посещението на местните власти и на столичната телевизия се бяха появили двама странни пичове, бяха обикаляли от къща на къща и бяха предлагали шепнешком кинти за ТОВА, като на всичкото отгоре дори не си бяха направили труда да обяснят защо им трябва ТО. И никой не се бе усъмнил, не бе изтичал до селския съвет, не се бе обадил в милицията и не бе съобщил за посещението на подозрителните гости. Единственото чувство, което изпитали местните пияници, било съжаление, че те няма да пипнат тези пари. Просто тези хорица не искаха нищо друго в живота си, освен да се напият и с това се изчерпваше цялото им щастие.

Късметът му продължаваше да набира скорост. Чрез брата на жена си — пътния милиционер Саша, той успя да изясни, че някакви хора, които много приличали на онези двама педали, преди около две седмици минали покрай поста на пътната милиция на шосето, там ги спрели за превишена скорост, те дали една стотачка и продължили нататък. Естествено, Саша не беше запомнил номера на колата, но марката ѝ се бе запечатала в паметта му — небесносиньо „Ауди“. Виж ти, и таралясникът им съответстваше на ориентирите. Меринов старателно записа всички тези изводи в черния си бележник с дати, като накара Саша да му обещае, че ще си държи езика зад зъбите. Все пак не беше негова работа да проследява криминално проявени педали. С това щяха да се заемат момчетата от федералната служба за сигурност, тъй като ако предположенията му се потвърдяха, той веднага щеше да им съобщи нужната информация.

— Максимич! Преоблякох се както ти искаше! — подвижна той и за всеки случай почука отново по бялата врата със стъкло, замазано с боя.

— Ами да, мамка му мръсна... — чу се от вътрешността на стаята. — Намъкна се тука целият в кал. Това да не ти е градски кенеф?! Тук е медицинско заведение. Хайде, влез.

Меринов натисна матовата желязна дръжка, отвори вратата и се озова в малка стая. Тя трудно можеше да се нарече „медицинско заведение“ и приличаше по-скоро на кабинет за атомни изследвания. В нея имаше четири маси с колби (но вече без прах по тях), железни шкафове с орнаменти, три нови компютъра, сейф за документи, жици и всевъзможни лампи. Апаратурата беше чисто нова, сякаш току-що я бяха докарали от завода. Само преди два месеца на участъковия щеше

да му се наложи да носи намерената улика в Москва, но сега за негово щастие бяха оборудвали лабораторията в Дмитров с модерна техника, изпратена от Япония. Пресата енергично нагнетяваше ситуацията и местното началство със свито сърце реши да се презастрахова, та после да има възможността да напише правилен отчет пред Кремъл. До една от масите с колби седеше стар негов познат — експертът Владлен Корсабински, човек със смачкано лице, с разчорлени бели кичури покрай плешивото теме, с крушовиден нос и петдневна четина, но облечен с идеална бяла престилка, под която се виждаха стилна риза и скъпа вратовръзка. Интонацията и видът на Владлен не оставяха никакви съмнения, че вече е пресушил първата бутилка коняк и явно се е приготвил за втората. Всъщност това изобщо не се отразяваше на професионализма му, тъй като експертът имаше изумителната способност да си върши работата дори пиян до козирката. Корсабински гледаше захласнато в микроскопа и съсредоточено дъвчеше нещо, а по небръснатата му брадичка се стичаше лепкава кафява слюнка. Щом чу характерното щракване на бравата, експертът вдигна глава от стъкълцето под микроскопа.

— Бялата престилка ти прилича, уважаеми! — избоботи високо той. — Изглеждаш като истински малоумник от някой телевизионен сериал. Искаш ли малко шоколад?

— Не искам — махна нетърпеливо с ръка Меринов. — Дръж си го, че да си замезиш коняка. Донесох ти една половинка, къде да я оставя?

— Ами сложи я на масата — оживи се Корсабински. — Няма кой да я види. Днес съм сам и затова мога да си позволя лукса да поживея като британски аристократ с коняк, шоколад и ченге за сервитьор.

И той отново се разсмя с цяло гърло. Но на Меринов не му беше до смях.

— Какъв е резултатът? Успя ли да разбереш нещо? — попита, пристъпвайки от крак на крак.

— Да, разбира се! — потвърди възмутено Корсабински и отвори бутилката. — Нали ти обещах. Трябва да те поздравя, старче, ти се оказа прав. Момчетата, които са очистили алчния дядо, са търсили точно онова, за което ти си мислеше. Анализът на окървавената игла на спринцовката го потвърждава. Ясно е, че страшно са бързали, но едната игла се е счупила и в залисията те са я захвърлили на пода, а

сетне или не са я намерили, или са забравили да я вземат. Боя се, че много скоро ни очаква голяма изненада и затова трябва да се действа бързичко.

— Ще ти купя цял кашон коняк, Максимич — зарадва се Меринов. — Сега ще направя такава кариера, че направо ум да ти зайде. И няма да те забравя.

— О, да, екселенц — разкиска се Корсабински. Капачката изхвърча и той отпи голяма глътка от тъмната течност в бутилката. — Страхотен е.

— Как мислиш, колко време им трябва на тия педали? — попита Меринов.

— Не зная — сви замислено рамене експертът, докато се наслаждаваше на коняка, отпивайки малки глътки. — Ако те се канят да направят от ТОВА нещото, за което си мисля, значи им трябва около половин година и ще имат нужда от много специална лаборатория почти на космическо ниво. Разбира се, могат да минат и с нещо по-простичко, но при всички случаи ще им бъде трудно. Тъй че трябва да си ушиеш по-широк мундир, защото ордените ще заваят като дъжд. Имаш ли някаква идея къде може да са избягали тия двамата?

Владлен отново се засмя, отметна глава назад и надигна бутилката, но явно се задави. Изпръхтя и силно се закашля. „Задави се — помисли си злорадо Меринов, обзет от завист към експерта, който поглъщаше нектара на боговете. — Така ти се пада, проклет алкохолик.“ От устата на Владлен бликна малко фонтанче лепкава течност и потече по брадичката му точно както преди малко се стичаше слюнката му заедно със сдъвквания шоколад. Кадър след кадър като на филм Меринов гледаше и се вцепеняваше — върху бялата престилка на гърдите на експерта разцъфнаха и започнаха бързо да се уголемяват две пурпурни петна. Бутилката кой знае защо падна на пода и се счупи. Устата на Корсабински отново се обагри с бликналата кръв. Като издаваше клокоचेци гърлени звуци, той започна да се свлича бавно на масата като парцалена кукла, а колбите се разхвърчаха настрана. Не се чуха никакви изстрели, а само пукот като от отваряне на шампанско. Участъковият се хвана за кобура, където беше служебният му пистолет „Макаров“, и бялата престилка се съдра на рамото му. Но не успя да разкопчае кобура, а само го издраска с нокът.

Безжизненото тяло на Корсабински се свлече от масата на пода и разкри стрелеца — двете черни зеници на едрокалибрениите пистолети, хванати по македонски (сиреч, в двете ръце) от мъж, облечен в тесни лилави панталони, гледаха Меринов право в очите.

— Да не си посмял — изрече спокойно мъжът и милионерът пусна кобура.

Зад гърба на килъра се появи сянка и се чу тежка въздишка.

— До гуша ми дойде от твоите холивудски филми, дето ги гледаш по цели ноци — произнесе уморено сянката и се изсекна. — Какво още ще кажеш? „Ти си труп, приятелю“, така ли?

— Не ми пречи — тросна се убиецът, пронизвайки с поглед участъковия.

— Млъквам — съгласи се сянката. — Само че побързай. Писна ми от тоя твой театър.

Килърът продължаваше да гледа пребледнелия милиционер.

— Не биваше да намираш онази игла — каза тихо той. — И не трябваше да ходиш при експерта. Много си педантичен, куче такова. Стигна до истината и го направи дори по-рано, отколкото предполагаме, но точно това ще те погуби. За съжаление се наложи да гръмнем и доктора, но аз никога не съм обичал докторите. Ако беше съобщил изводите си публично, новините щяха да взривят телевизиите. Ами ако Гласа има в хотелската си стая спътников канал, по който да гледа „РТР Планета“ или Първи? Че такова нещо ще го излъчат дори по Си Ен Ен. И ако Гласа превключва каналите, и случайно се натъкне на тази новина, с нашия план е свършено. Неслучайно решихме да наблюдаваме действията ти от разстояние. И веднага ни стана ясно, че не си отишъл в Дмитров току-така. Но нищо, ще оправим тая работа. Тези два дни са почивни, така че няма да ви открият преди понеделник. Ще вземем черното тефтерче, което стърчи от джоба на престилката ти, друже, и така доказателството ти ще изчезне, а ти сигурно не си споделил заключенията си с никого, защото си тщеславен. На връщане от Дмитров ще запушим устата и на пътния милиционер Саша. И край на разследването ти, скъпи Шерлок Холмс.

Меринов се разтрепери, а зъбите му затракаха. Той почти не разбираше онова, което казваше килърът, но му беше ясно едно — че няма да излезе жив оттук.

— Момчета, вас при всички случаи ще ви търсят — изхърка участъковият, чиито гърди се вледениха от ужасяващото очакване на смъртта. — Разпитах всички жители на селото и те дадоха подробно описание. Всеки знае, че ченгето търси двама души, които приличат на вас. Няма как да очистите цялото село, нали?

Двамата пришълци бързо се спогледаха.

— Това беше твоя идея — заяви злобно сянката. — Ходим, разговаряме, питаме. Може би на всичкото отгоре трябваше да пуснем и рекламен клип по телевизията, та повечко хора да научат за това?

— Преди май нямаше нищо против, умнико — озъби му се килърът. — И не предложи никакви други варианти. Аз не съм следовател, аз съм чистач. Не са ме учили да работя друго. Кой забрави иглата в мазето — аз ли? Трябваше да вземем и прътите и изобщо да почистим всичко. Тогава ченгето щеше да си избърше задника с разследването си. Жалко, че не можахме да вкараме трупа на старчето в багажника на колата, защото уличната лампа до къщата светеше и съседите щяха да видят.

— Ти не си чистач, а касапин — заяви най-спокойно сянката. — Личи си, че се заседа сто години без работа и сега си решил да си поиграеш на мафия. Можехме да минем и без убийства, обаче ти не щеш — първо остави един труп, сега — втори, а след малко ще има и трети...

Участъковият потръпна зиморничаво. Експертът на пода вече не дишаше и лежеше сред парчетата от бутилката, а кръвта му се стичаше на капки в коняка.

— Без трупове не може да има истинска операция — обяви безстрастно килърът, без да се обръща. — Но за едно си прав — заседях се без работа.

Той погледна още веднъж към мокрото от студена пот лице на Меринов. И едновременно натисна спусъците на двата пистолета, вдигнати на нивото на челото му.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА КУЙ И ЧЕТИРИТЕ ЗНАКА

събота, 22 часа и 51 минути

Не можеше да се каже, че вилата за гости поразяваше с лукса си, но мнението, че нейният собственик не притежава изтънчен вкус, би прозвучало като злостна клевета. Двуетажната сграда приличаше на колониална хасиенда в южноамерикански стил с жълти керемиди по покрива, с белосани кулички, с насадени в редица слоновии палми в двора и със симпатична малка камбанария. Както смътно се досещаше Калашников, предишният собственик на тази вила бе работил като ангел-хранител някъде в Перу или в Боливия. Вътрешността на просторните стаи, на чиито стени вместо тапети имаше боя, бяха украсени с глинени фигурки със сомбреро, самодейни маслени пейзажчета и статуи в човешки ръст, снабдени с копия и явно донесени от командировката. Калашников и Малинин лежаха върху инкрустираните с черепи широки дървени нарове в различни краища на хола. Уморено се взираха в тавана, където имаше пъстро петно, изобразяващо туземската версия на „Тайната вечеря“ — тъмнокожият Глас, заобиколен от нагиздени с пера ученици, седеше край отрупаната маса и хапваше пържени морски свинчета, наричани на местен език куй^[1].

— Очаквах повече, защото рекламата им е организирана много добре — разсъждаваше Малинин, докато разглеждаше как двама апостоли поглъщат морските свинчета. — Това е страхотен маркетинг, вашблороде, защото Рай автоматично се нарича всяко място, където животът е супер. И никъде няма нито дума за разни забрани, за камери за следене и претърсвания по митниците. Не споря — отбеляза предпазливо той, — че по принцип и тук може да се живее. Климатът е страхотен, морето е топло, Гавраил ни даде къща като същински хотел пет звезди. Само че тук хората са малко, няма с кого да си поприказваш, улиците са пусти. Може би затова още не съм срещал онзи поп от нашето село, на когото му откъгнах жената.

— На теб май много ти се ще да ти забият един в лицето? — отвърна Калашников, съзерцавайки апатично морските свинчета. — Доста простосърдечен народ живее в нашата Русия. А дълбоко в душата си не предполагаш ли, че той няма да е много щастлив да те види?

— Че защо да не е щастлив? — разпали се Малинин. — Нали сме земляци. Макар че местните хора май наистина се държат непредсказуемо. Ангелите продължават да ме напрягат и аз не знам как да се държа с тях. Уж са свети същества, но ония, дето ги видяхме в базата, са като същински екшън герои с татуировки. Преди съвсем искрено смятах, че трябва да са безполови, а се оказа, че сред тях има и мъже, и жени.

— Защо не вземеш да прочетеш Библията в свободното си време, братле. — Калашников отмести поглед към скулптурата на един воин с копие. — Ангелите наистина би трябвало да са безплътни или поне така е прието да се смята. Но на Земята си имат истинска плът, защото могат да придобиват нужния вид и на мъже, и на жени, в зависимост от това на кого какво му харесва. И не е странно, че докато са в командировка на Земята, толкова много се вживяват в образа си, че сетне не искат да променят външността си в Рая. Пък и това да си безплътен е трудна работа. Мисля, че и на теб няма да ти е приятно да те прегазват колесници, докато си вървиш по улицата, и да не можеш да хванеш нищо с ръка, дори и молив, защото си нещо като призрак.

Той взе захаросан бадем от подноса и го лапна. Ядката беше изпечена добре и той я захруска с удоволствие.

— Горкичкият Вартоломей виси на плажа с момчетата си — обяви жалостиво Малинин, след като погледна към прозореца. — Дали да не го повикаме тук да изпие две чаши сок? Че така се получава много неудобно.

— Съгласен съм — кимна Алексей. — Но сетне Гавраил ще ни откъсне главите, защото е категоричен, че охраната трябва да бъде денонощна. Вярно, Гаврюша е изпаднал в пълна депресия, защото с всеки изминал час надеждата му, че ще открием причината за изчезването на ангелите, се изпарява. Срокът почти изтича. И сума народ ще се зарадва на уволнението му, понеже, доколкото разбрах, тук не обичат Гавраил. И ако се съди по това, че се опитаха да ни ликвидират, явно залозите са много сериозни. Привидно всички ни се

радват и ни се усмихват дружелюбно, но само да се обърнем и — хоп! — сипват ти отрова в чашата. След случая, в който се опитаха да ни почерпят със светена вода, вече изобщо не зная от коя страна да очакваме удар.

— Тъй де. Аз вече развих истинска параноя — помръдна върха на носа си Малинин. — От предишното разследване разбрах, че в кримките убиецът винаги се оказва точно онзи, когото не подозираш. В такъв случай това със сигурност е принц Дмитрий. Дали да не опитаме да го притиснем и да си изясним всичко?

— Този път се престара с предположенията си, братле — подсвирна Калашников. — Защото точно той има много добри отношения с Гавраил и няма никаква причина да издънва началството си по такъв свински начин.

— Ами ако има брат-близък? — не преставаше Малинин. — Четох един страшен трилър, в който имаше двама близнаци: — единият беше добър, а другият — лайно. И в крайна сметка се завихри страшна дандания...

— Споко, братле — прекъсна го Алексей. — Трилърът е доста измъчен и напрегнат жанр. Онова, което може да се разкаже на две страници, най-усърдно го описват на петстотин и по тази причина към края читателят вече не може да разбере кой кого преследва и с каква цел го прави. При всички случаи ти гарантирам, че принцът няма никакви роднини в Рая. Разбира се, в ония смутни времена е имало двама самозванци, но те отдавна вече са в Града и работят в перачницата. А пък за параноята си прав, защото и аз спя само с едно око. На кого можеш да имаш вяра тук? Точно затова не ни остава нищо друго, освен да включим в работата си и Сурен, тъй като, от една страна, можем да го шантажираме, а, от друга — да му предложим материална изгода. И това е изключително рядка случайност. Защото на тази територия за съжаление не можеш да купиш никого с пари.

— За парите сте прав, вашблороде — потвърди Малинин, дъвчейки един бадем. — Тук са построили истински комунизъм — граби храна колкото си щеш и всичко е бесплатно. Може би точно заради това взех седем чувала бадеми. От една страна, защо са ми толкова? Но, от друга страна, авантата никога не е излишна. Всъщност вие сигурен ли сте, че анализът на перата ще даде нужния резултат?

— Не съм сигурен — сви рамене Калашников. — А ти какво предлагаш? Пак ли искаш да насиним мутрата на някого в някой тъмен ъгъл? Тогава трябва да участваш в хонконгски филм. Само че ние, братле, не се занимаваме с ала-бала, а с интелектуално разследване.

— Ааааа... — проточи респектирано Малинин и сдъвчи ядката.

— Там е работата — продължи Калашников. — И не разполагаме с никакъв друг метод. Например днешният подробен разпит в базата не ми даде нищо, фактите са следните — в течение на две хиляди години нито един от ангелите на възмездието не е имал истинска бойна практика. Дори се учудвам, че и досега техническото оборудване на базата се усъвършенства с такава любов. Макар да не изключвам, че някои от тях не са изгубили бойните си навици, защото ако веднъж си се научил да трошиш умело челюстите на някого, по принцип е невъзможно да се отучиш от това.

Малинин изплю бадема и вдъхна с наслада солената морска миризма. От плажа долитаха крясъците на чайки, които пикираха над водата.

— Днес рано сутринта претършувахме кабинетите на изчезналите ангели с надеждата да намерим някакъв компромат — продължи Калашников. — Разговаряхме със служителите и разпитахме свидетелите. Няма да отрека, че се появи нещо интересно, заради което те помолих да си поговориш със Сурен насаме. Служителите от централния офис на Небесната канцелария са забелязали еднакво поведение и у петимата ангели преди тяхното изчезване, та затова дадох перата да им направят независим анализ.

— Прегледах внимателно досиетата им — обяви Малинин. — Но не открих нищо.

— А пък аз открих — изрече Алексей покровителствено и пренебрежително. — Някъде преди около пет хиляди години тази мила компания от петима ангели е ходила по едно и също време на Земята, и то не в командировка. По всичко личи, че това е бил своеволен акт. Оттогава допреди известно време те не са напускали Рая. Но странното е друго — че целта на тяхното пътуване до Земята е засекретена. Има само един неясен документ, който свидетелства, че са понесли „сериозни глоби“. И след като Сурен ни донесе онова, което му поръчахме, ще отидем на гости на Гавраил да си разменим една-две думи.

— Ще пукна от любопитство — призна си честно Малинин. — Направо ще пукна. Вашблороде, кажете поне нещо, иначе умирам.

— Най-сладкото остава за края — отсече Калашников. — Какви са тези маниери? Казах ти да седиш кротко и да си хапваш бадеми. Нищо не мога да ти разкажа, преди да се появи Сурен.

Помощникът замлъкна. Той също очакваше трепетно пристигането на арменеца, но по други причини. Тази сутрин Сурен му разказа за един отдалечен остров, където бил оборудван мюсюлмански рай. И между другото, кочияшът спомена, че през острова текат „реки, пълни с мляко, мед и вино“. Първите две реки изобщо не трогнаха сърцето на Малинин, но за сметка на това третата страшно го заинтригува. Вярно, очакванията му се оказаха донякъде напразни, тъй като Сурен обясни, че виното е само безалкохолно. Малинин се поколеба за секунда и го увери, че когато няма кокошка, и свраката се яде и Сурен се закле да му донесе една петлитрова туба. Същия ден един негов познат от службата за снабдяване на Небесната канцелария щял да кара на острова мляко на прах за реката, тъй че нищо нямало да му коства да гребне тайничко и от винцето. Според Сурен острови като този не били чак толкова много, тъй като отделът за религии на Небесната канцелария се отличавал с изключителна строгост и много рядко издавал сертификати. Например там така и не признали растафарианците^[2], затова в Рая нямало приказен остров, обгърнат в лилава мараня и обрасъл с ароматна трева със заострени листа. „Иначе, уважаеми, всичко щеше да е много просто, нали? — добави Сурен. — Въй-въй, измисляш си собствена религия, правиш си секта, създаваш си красив Рай и се кефиш там, колкото й се ще на грешната ти душица. Тогава знаеш ли какъв щеше да я моят Рай, бе, пич? Тук да има момиче и тук да има момиче, и ей там също да има момиче, и всичките да са като росни китки. И да има поляна, където да гори огън и на него всеки ден да се пече по един тлъст овен за вкусни шашлици.“

Малинин също нямаше нищо против „тук да има момиче и тук да има момиче“, но според неговите разбирания пълната картина на райското блаженство би увенчал бар на принципа all inclusive, а също така и шведска маса с пушена сланина, шунка, кисели краставички и пресни картофи със сметана.

Калашников погледна разтревожено Малинин, който бе вторачил празен поглед в него и издаваше жални звуци като от смучене.

— Не се разстройвай така, братле — каза му. — Наясно съм, че много искаш да разбереш какво чак толкова съм изровил, но така като нищо можеш да изпаднеш в кома.

Цялото тяло на Малинин подскочи и той се стовари с грохот от нара.

Вратата се отвори и на прага се появи разтревоженият Вартоломей.

— Всичко е наред — спря го Калашников. — Серьога просто правеше гимнастика преди лягане, но не си прецени силите и заби брада в пода. Човекът се отдава докрай на работата си, какво да го правиш.

Вартоломей кимна студено и тъй като не намери какво да каже, понечи да си тръгне. Но не успя да го направи, тъй като на отворената врата едва не го повали един човек с туба, в която нещо предизвикателно избълбука. След миг гостът лежеше на пода, а Вартоломей усърдно извиваше ръката му.

— Въйййййййй! — разкреця се човекът, в когото Калашников и Малинин разпознаха Сурен. — Какво ти става, бе, уважаеми, май съвсем си се смахнал? Това съм аз!

Ангелът пусна лакътя на Сурен, но предвидливо продължи да го притиска с тялото си.

— Какво има в тубата? — попита с тон, който не предвещаваше нищо добро.

— Безалкохолно вино — обяви злобно кавказецът. — Можеш да го опиташ.

Вартоломей вдигна тубата и я наведе, а в устата му потече младо червено вино, струйки потекоха по врата му. С болезнена яснота Малинин усети, че всеки миг ще се нахвърли върху Вартоломей и ще го налага, докато не загуби завинаги способността си да гълта. Но ангелът след секунда остави съда и избърса устата си с ръкава на хитона.

— Добре — каза неохотно. — Щом гостите искат безалкохолна напитка, това не нарушава правилата. Остави виното и си върви, нямаш повече работа тук.

Сурен постъпи точно така. Захвърли тубата на пода, след което там веднага се появи мокро петно, и отиде при Калашников да се сбогува. Когато стисна протегнатата ръка на кавказеца, Алексей усети малък четириъгълник от дебела хартия. Щабскапитанът сви лекичко дланта си, притискайки хартията, а Сурен едва забележимо му се усмихна. Сетне се обърна към Малинин, който се хвърли на врата на кавказеца, наричайки го „съкровище“ и „спасител“. Калашников благоразумно се отдръпна настрани и уж случайно пъкна ръка в джоба си. В това време Малинин разтърсваше Сурен за раменете, готов да се заплаче, и го молеше да им идва на гости по всяко време на денонощието. Всичко свърши с това, че отегченият от чакане Вартоломей изтръгна кавказеца от ръцете на Малинин и го изведе навън. Без да губи нито миг повече, унтерофицерът изтича до тубата и наля половин литър вино във вазата за цветя, а след това го пресуши на една глътка. Напълни следващата „чаша“ също толкова бързо и я опразни със скоростта на светлината. А третата му се хлъзна по-бавно, но затова пък с по-голямо удоволствие.

Застанал в дъното на стаята, Калашников проследи как вратата се затваря след Сурен и Вартоломей. Върху него падаше сянка и след като се убеди, че никой не го вижда (включително и Малинин), извади парчето хартия от джоба си. Разгърна го внимателно и се загледа в драсканиците. Върху сивия лист с разкривен почерк бяха изрисувани четири знака — две букви и две цифри. Излизаше, че не е сгрешил с предположението си, което не сподели с Малинин. Защото небесните обитатели можеха да бъдат ликвидирани само с ТОВА.

Сега вече не се съмняваше, че ангелите не изчезват никъде.

[1] Такова пано наистина съществува в перуанския град Куско. Думата „куй“ също е истинска и е на езика на индианците от племето кечуа. — Б.а. ↑

[2] Религия, създадена от регекумира Боб Марли и включваща пушенето на марихуана. Много популярна в Ямайка и Етиопия. — Б.а.

↑

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

RL2

събота, 23 часа и 57 минути

В полумрака на кабинета слабо проблясваше плоският плазмен екран, но очите на човека с белия хитон, който седеше зад него, отдавна бяха свикнали с тъмнината. Когато набра паролата и влезе в айсикюто, той веднага забеляза, че Калипсо е онлайн. Явно тя никога не изключваше компютъра си. Много пъти я бе виждал по време на работа, тя непрекъснато висеше в айсикюто и изобщо не ѝ пукаше. Ако можеше, щеше да я уволни. Макар че вината за пристрастеността ѝ към компютъра сигурно не беше само нейна. Напоследък това стана модерно и хората, които страдаха от зависимост от интернет, оправдаваха висенето си в айсикюто и чатовете с работата, както и с разговорите си онлайн с ангелите-хранители на Земята. Електронното общуване беше по-добрият начин да си предават информация, отколкото да се явяват при обекта насън или просто да се правят на халюцинации. И за самия него това също беше голям плюс, защото той познаваше Калипсо по физиономия, а тя него — не.

„Имам спешно съобщение“ — написа бавно RL2.

„Най-сетне — появи се веднага на прозорчето. — Вкиснах се без работа.“

RL2 се загледа в проблясващия в мрака кристален абажур на тавана, докато формулира нужната фраза. От дясната му страна на стената висеше триметров плакат с разположен по диагонал надпис с червени главни букви: „Гласа е този, когото обичам!“ Говореше се, че райските пиари са отмъкнали тази идея от „Мудоналдс“. Но все пак не беше зле да се възползваш от една добра идея.

„Съмненията ти излязоха верни — затрака той по клавишите. — Калашников се оказа страшно педантичен, но вече не можем да се доберем до него. Затова трябва да използваме други методи.“ — Той натисна enter и зачака.

„Трябваше да направиш това веднага... А НЕ ДА СЕ ОПИТВАШ ДА ГО ОЧИСТИШ СЪС СВЕТЕНА ВОДА — появиха се потрепващи

букви, зад които прозираше гняв. — Добре, имам един метод. И ще го приложа, не се притеснявай.“

RL2 изобщо не се притесняваше, тъй като познаваше много добре женската природа. И нарочно направи захаросания комплимент на Калипсо, че тя се е оказала права. Проблемът беше решен и сега момичето цял ден щеше да си въобразява, че е страшно умно, и като нищо дори щеше да се изправи на нокти, но да докаже колко е печено. А пък той нямаше нищо против. Както му обясни прапорщикът в една военна част по време на командировката му на Земята: „Има хора, които копат, и има хора, които стрелят.“

Предишния път тази идиотка не пожела да проумее, че трябва да отровят Калашников още първия ден, а той нямаше как да настоява, тъй като това разваляше правилата на играта. И се наложи да действа на своя отговорност. За щастие беше въпрос на секунди да напълни чашите със светена вода от фонтанчето, докато приемната беше празна, а вратата на Гавраил — плътно затворена. Урокът бе усвоен и сега той щеше да я тласка към изпълнението на задачата, без да ѝ обяснява каквото и да било, в противен случай тя щеше да провали целия му план.

Само след два дни властта в Небесната канцелария щеше да се смени изцяло. Тя вече нямаше да е в ръцете на нерешителния Гавраил, а неговото място щеше да заеме енергичният архангел с разширени правомощия и много идеи. Овехтелият Рай отдавна се нуждаеше от реформи и той имаше много ясни планове как да направи това. Цели седемдесет години чака Гласа да излезе в отпуск, защото нямаше подобър момент за заговори, тъй като точно по време на отпуската си ръководството винаги изключваше ясновидството си, не четеше мисли и не се интересуваеше от настоящето и от бъдещето. Затова сега (RL2 плю по навик през лявото си рамо, макар че фолклорният дявол нямаше как да съществува в Рая) всичко би трябвало да мине наистина прекрасно.

Като талантлив постановчик той ръководеше този театър на марионетките иззад плътната завеса, а те покорно танцуваха, както се полага на парцалени кукли на конци, играейки онези роли, които им бе отредил в своя спектакъл. След отпуската си Гласа щеше да е принуден да приеме ситуацията такава каквато е и със сигурност нямаше да пожелае да включи опцията си за ясновидство, ако проблемът ВЕЧЕ е

решен. А точно това поведение щеше да е много удобно за него. Но изблиците на гняв от страна на Калипсо започваха да го тревожат, защото тя беше изпълнена с желание да убива дори и във виртуален вид. Психясала тъпанарка, която бе превъртяла на тема лично отмъщение. Но нямаше нищо страшно, тъй като той разполагаше с ясно разработени планове и за Калипсо. Разбира се, засега беше по-добре да не ѝ казва за тях. Защото точно тя трябваше да принуди Калашников да тръгне по нужния път.

„Днес — написа RL2, — това трябва да стане днес. До обяд Калашников трябва да разбере какво се е случило. Това веднага ще го дезорганизира. Не представлява никаква трудност да съобщиш на следователя за новия му проблем. Просто ще ти се наложи да постъпиш по малко по-нестандартен начин.“

Бяха му нужни няколко минути, за да обясни подробно предстоящата задача.

„Разбрах — примигна бързо съобщението. — Започвам да действам.“

RL2 по навик прекъсна връзката, без да се сбогува, и остана неподвижен, надвесен над масата. Обземаха го противоречиви мисли. След пет минути се отблъсна с крака от едно чекмедже и заедно с креслото от изкуствена кожа отиде до прозореца, който заемаше цялата стена. Долу грееха разноцветни гирлянди, преплетени в палмите, струите на фонтаните бяха осветени, а пътекките, посипани с коралов пясък, по които беше толкова приятно да вървиш бос, блестяха. По покривите стояха гастарбайтери, които на равни промеждутъци от време ръсеха листа от рози по улиците и пръскаха ароматизирано масло от специални приспособления. Районът около Небесната канцелария беше построен във формата на обичаен турски курортен комплекс някъде из Анталия с беседки, басейни, пейчици и сергии с плодове, от които всеки минавач можеше да си взема, колкото поиска. Но проблемът се състоеше в това, че нямаше минавачи. Крайбрежната улица беше застроена с ресторанти, по чиито маси горяха свещи като стотици светилници, но край тях не седеше нито един клиент и сервитьорите прелистваха менютата, увесили тъжно носове. По улицата зачаткаха копитата на нечия колесница и напомниха на RL2, че неговата колесница отдавна вече го чака. Той стана от креслото, върна се до масата и започна да приготвя дипломатическото си куфарче,

подреждайки вътре деловите документи, които трябваше да представи по време на заседанието на шефовете на отдели.

След като се убеди, че RL2 вече не е онлайн, платинената блондинка се усмихна победоносно и грабна изящия си мобилен телефон. Мъжете си мислеха, че управляват всичко, но в действителност мъжът беше като палячо на панаир — накъдето се обърнеше тя, натам щеше да погледне и той, каквото поискаше тя, това щеше да направи той. Само трябваше да знае с кои бутони на навиците, желанията и комплексите трябва да управлява този палячо. И тогава всичко щеше да е прекрасно.

Отвори указателя в мобилния си телефон и набра вкарания там номер. Никой не ѝ отговори, но тя не се притесняваше, тъй като все пак вече беше нощ и трябваше малко да почака. Най-сетне в апарата се чу щракването на осъществената връзка.

— Ало — прозвуча сънен женски глас.

— Извинете, Алевтина ли е? — попита блондинката и застина в очакване.

— Да — чу се в слушалката. — Извинете, но с кого разговарям...

— Няма значение — прекъсна я блондинката. — Трябва да ви кажа нещо спешно.

Океанът тихо шумеше, а една вълна изхвърли на пясъчния бряг изваян от водата корал във формата на сърце, омотано в кафяви водорасли. Рациите се втурнаха към него, тракайки нетърпеливо с щипците си.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

КЮЛОТИКУМ

неделя, 00 часа и 02 минути

Шефа много рядко се чувстваше безпомощен. Можеше да преброи такива моменти на пръсти, но сега случаят беше точно такъв и той се оприличаваше на пиленце, което се опитва да пробие стена с човчица. Ако подчинените му научеха, че повелителят на тъмните сили си позволява такова сравнение, рейтингът му щеше да падне няколко пъти и в това нямаше никакво съмнение. Всъщност на пресата бе разпоредено рейтингът му да не пада под 80 процента, затова беше изключително трудно да разбере какво е истинското отношение на обществеността в Ада. Както и онова, което се случваше в момента в Рая. Шефа захвапа дългия нокът на пръста си с острите си зъби и откъсна една кожичка. Единственият телефон все така не работеше, а нямаше как да изпрати директно някого, тъй като в Небесната канцелария не пускаха обитатели на Ада без специален пропуск. А пък с пропуск можеше да се сдобие само ако се обади по този телефон. Така че кръгът се затваряше. Той се почеса по левия рог и блъвна дим от двете си ноздри. Стените на кабинета започнаха да придобиват зловещи очертания, които излъчваха лилава светлина. Все пак как би могъл да се свърже с Калашников? Изглежда, не трябваше да пуска най-добрия си човек в конкурентната организация. Китайците имаха една много вярна поговорка — ако тигърът е изял врага ти, това не означава, че ти е станал приятел. Дори като се имаше предвид, че нарушаването на установения ред в Небесната канцелария не отговаряше на неговите интереси (а най-много от всичко на света Шефа не обичаше непредсказуемостта), той трябваше да откаже категорично на молбата да изпрати Калашников в Рая. Не, в този случай изобщо не ставаше дума за незаменимост (ако пожелаеше, можеше да бъде сменен и самият той), а за навик — ако дълго време възлагаш нещо на конкретен служител, в негово отсъствие задачите започват да изостават. Например вчерашната „мозъчна атака“ в Управлението така и не роди добра идея какво наказание да измисли за

сръбския диктатор Слободан Милошевич. Слободан се подвизаваше в Града вече година и половина, но всички опити да го подложат на някакви мъчения неизменно се натъкнаха на изключителния му непукизъм и той дори имаше наглостта да заяви, че след самоубийството на двамата му родители, както и след петгодишния му престой в затвора не се чувства чак толкова зле в Ада. Стандартните методи не дадоха никакъв резултат, дори и това, че заселиха в стаята му неговия неизменен враг — косовския президент Ибрахим Ругова. Обичайният ефект на „паяците в буркан“ не се получи. Нещо повече — неприятелите се обединиха до такава степен, че успяха да измайсторят и да скрият под леглото една машинария за спиртни напитки, с помощта на която си правеха ракия. Изпаднал в пълно отчаяние, вчера помощникът на Калашников — китайският офицер Ван Ли, събра смелост и предложи да се задейства „тежката артилерия“, като извикат от Деветия кръг жената на един източен управник — Лариса Максимовна Лордачова.

Лариса Максимовна се намираше в Ада само от осем години, но вече бе успяла да докара до пълно нервно изтощение близо хиляда души. Самият Шеф потръпваше, когато се сетеше как тази сравнително млада кльощава дама се появяваше редовно в приемната му, за да му даде указания как е правилно да управлява Града. Претенциите ѝ се пръкваха всеки ден и се превръщаха в снежна топка, която се разрастваше до лавина със скоростта на влака-стрела. Лордачова искаше личен шивач (и дори ателие), отказваше да носи „китайски парцали“, бленуваше да ѝ отпуснат персонална лимузина и настояваше да ѝ доставят деликатеси от специалната столова. А ако се натъкнеше дори и на най-малкото несъгласие, огласяше с крясъците си целия квартал: „Вие не разбирате ли с кого си имате работа?“ Тя възприемаше всяко наказание като интрига на опонентите, а жалбите, изявленията ѝ по телевизията и адресираните ѝ до Шефа и Гласа писма започваха с една и съща фраза: „Знаете ли коя съм аз?“, и се лееха като река.

Преди време Шефа, който и без това очакваше с ужас в Града да се появи Ксюша Собчак, взе нехарактерно за него решение — да изпрати Лордачова безкрайно надалеч, където никой нямаше да я вижда. И това „надалеч“ се оказа напълно замръзналият Девети кръг на Ада, където денонощно имаше толкова ниски температури, че

плюнката ти замръзваше във въздуха. Съблазънта да въздейства на непробиваемия Слободан, като го направи съсед на Лордачова, беше много голяма, тъй като само след седмица дори карцерът на затвора в Хага щеше да се стори по-сладък и от мед на този инатлив човек. Но за свое нещастие Шефа беше реалист и се боеше, че ако върнат Лордачова в Града, много скоро след това щяха да откарат самия него в лудницата. Изход можеше да намери склонният към неординарни решения Калашников, но него го нямаше... И как можа да се хване на този евтин номер на Гавраил? И дори да даде със собствените си лапи с островърхи нокти ценния си служител на конкурентите. Сигурно беше изпаднал в амок.

Широкият плазмен екран на стената излъчваше анонс на новото предаване, което му изпратиха за одобрение. „Предаването «Кюлотикум» — свали всичко, което си облякъл!“ — крещеше в речитатив водещият срещу камерата. „Сергей Хрушчов се съгласи да играе главната роля във филма «Шрек 4», «Крокодил» се парализира след срещата си с Грета Гарбо!“, „Кърт Кобейн и сляп пиян просяк се сбиха заради гащите на английската кралица!“, „Предаването «Кюлотикум» — скандали, интриги, разследвания!“

„Не е лошо — отбеляза машинално наум Шефа. — Колкото по-зле, толкова по-добре. Една сюррия естети ще повръщат след пускането на това предаване! Бердяев и Блаватска ще полудеят, а академик Капица ще се разплаче с кървави сълзи, тъй като на всички и без това им е писнало от «Стон 2». А за феновете на скандалите и сензациите тия дни ще пуснат специален културен канал, където политици, учени и театрални режисьори подробно ще обсъждат спецификата на професиите си с цитати на латински. И след един час мозъците на ония нещастници ще станат на пихтия.“

Телефонът иззвъня и Шефа разбра, че е отделил твърде голямо внимание на анонса. Натисна бутона на високоговорителя и звънкият глас на секретарката му изпълни стаята.

— Бонжур, монсеньор — заговори забързано Мария-Антоанета. — Обаждат се от департамента за създаване на битови проблеми. Там най-сетне са намерили един електротехник, който не е пил цели три часа, и затова може да се опита да възстанови телефонната ви връзка. Освен това ще дойде спамерът Кардан Вушнир — онзи, който изпраща масово рекламата на „Виагра“ в сървърите на Рая.

— Да, бе? — възкликна недоверчиво Шефа. — Как ли пък да не я праща? Ако ние разполагахме с някаква благоприятна възможност да разбиваме райските сървъри и да ги засипваме със спамове, щяхме да се посветим само на това. Да не би да си измисля?

— Обиждате го, монсеньор — огорчи се Мария-Антоанета. — На Земята дори го очистиха заради това, пребиха го до смърт. Повярвайте ми, това момче може да влезе където си поиска без вазелин. Ако не успее да възстанови връзката, ще се опита да изпрати писмото ви директно в пощенската кутия на Гавраил. И изобщо не му пука, че тя е кодирана, защото Кардан успя да изпрати спам дори на заместник-министъра на телекомуникационните връзки на Руската федерация, на сезон общият обем на мейлите му в пика достига до 25 милиона.

— Я виж ти — изненада се Шефа. — Че как не са го очистили по-рано? Добре, явно ще ни свърши работа. Само че предупреди този Кардан, че ако след това получи на мейла си спам, чистачката ще смете пепелта му в лопатата.

— Боя се, че това няма да го спре — разсмя се кралицата. — Е, какво да направя? Да им кажа ли да изпратят веднага и двамата във вашата приемна?

— Да — съгласи се Шефа. — И без това нямам друг изход. Ще чакам.

Той взе дистанционното и се обърна към плазмения екран, където в този момент се излъчваше реклама на нов дезодорант. Един маниак с брадва в ръка гонеше момичета, които тичаха на всички страни с писъци, но едно от тях се зазяпа и окървавената му глава се търкулна на земята, а от разкъсаните ѝ артерии бликна кръв на тласъци. „Ахе^[1] отвява главите на примерните момичета!“ — преряза екрана ярък надпис. Шефа се усмихна благосклонно.

Рекламата за пожарникарската брадва очевидно беше успешна.

[1] Ахе (англ.) — брадва. Малко странно название за дезодорант. — Б.а. ↑

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ЗАРАЗЯВАНЕТО

неделя, 01 часа и 20 минути

Не беше чак толкова късно, но Гавраил изглеждаше толкова смачкан и съсипан, че циничният Малинин за миг си помисли, че на високопоставения ръководител на Рая по изключение му е позволено да употребява силни спиртни напитки. За разлика от Калашников, който възприе ситуацията нормално, тъй като той вдигна архангела от леглото, а всяко внезапно събудено същество е готово да убие онзи, който го е направил. Гавраил предложи на гостите да седнат във фотьойлите и навлече халата си с разрези за крилете. Сънният охранител, който беше един от ангелите на възмездието, прикрепени към Калашников, донесе табла с неизменния ананасов сок. Вартоломей отпи мрачно от течността, повъртя я малко в устата си, за да усети вкуса ѝ, глътна я и кимна одобрително, тъй като я призна за безопасна за употреба.

— Благодаря за обаждането — каза Гавраил с дрезгав глас. — Зная, че нямаше да ме събудите, ако не е крайно необходимо.

— Разбира се — рече любезно Калашников. — Ще ви обясня ситуацията накратко и се надявам, че няма да ми се сърдите. Тъй като се уморих да чакам специалиста, когото ми обещахте, тази сутрин изпратих тайно в градската лаборатория торбичката с пера, изпадали от крилете на изчезналите ангели.

На лицето на Гавраил се изписа смесица от недоволство и почуда.

— Не-не — каза Калашников, изпреварвайки ситуацията. — Проблемът не е във вас. Но за съжаление след тъжния инцидент с опита да ни почерпят със светена вода, не можем да имаме доверие на служителите, които ви заобикалят. Освен това в Рая няма подходящ специалист, а аз трябваше да получа анализа МНОГО спешно, което е и във ваш интерес. И се наложи да предприема такива действия.

Лицето на Гавраил се отпусна и той кимна натъжено.

— Та така — усмихна се Алекей. — Ще пропуснем подробностите за това как точно съм изпратил перата за анализ. Поважни са резултатите, нали? Но не мога да кажа, че информацията ми ще ви зарадва. Защото сега вече съм напълно убеден, че това са планирани убийства. За да установя кой ги е извършил и най-вече, за да разбере причината, ще имам нужда от вашата помощ.

Гавраил постепенно променяше цвета си също като стените в кабинета на Шефа — бузите му почервеняха, а челото му пребледня. А крилете му омекнаха и се отпуснаха. С Вартоломей се извършваше същата поредица от метаморфози и румените, пращящи от здраве бузи на генерала станаха сивкави.

— Значи ангелите не са избягали, така ли? — изсумтя Гавраил.

— Не — разпери ръце Калашников. — Всяко от нашите ангелчета е било убито, и то толкова виртуозно, че без лабораторните анализи едва ли бихме се досетили за начина, по който са го направили. Явно убиецът е разчитал точно на това, тъй като е знаел, че в Небесната канцелария няма да се намерят дори и двама специалисти в криминалната сфера и затова всяко разследване е обречено на крах.

Архангелът не можеше да изрече нито дума. Вартоломей също изгуби дар-слово. Й също седна във фотьойла, тъй като вече не бе в състояние да се държи на краката си.

— Отначало работех по версията, че ангелите са решили да изчезнат, за да се насладят на земния живот и да изпитат неговите изкушения и чар — призна си Калашников. — Но сетне разбрах, че греша. Първо, заради това, че командировките на Земята са напълно достъпни. И второ, заради успешната кариера на всички изчезнали. Благодарение на разпитите на десетина служители на Небесната канцелария, които са работели заедно с жертвите, установих, че преди да изчезне, всеки от тези ангели се е оплаквал от следните симптоми — гадене, температура, силен световъртеж, болки в очите. Някои са имали висока температура, но, общо взето, оплакванията им са били същите. А след като обобщих информацията, стигнах до извода, че ангелите със сигурност са били отровени.

— Отровата в чашите с чай ли е била сипана? — намеси се в разговора разгорещеният от безалкохолното вино Малинин. — Чувал съм за два такива случая в един пътнически самолет и в един японски

ресторант. Оттогава се зарекох да не пия чай, защото явно няма никакъв проблем да разтвориш отрова в него.

Калашников го стрелна с един от онези свои прочути погледи и в резултат на това унтерофицерът преглътна следващите си думи и мълчаливо се сви в ъгъла, за да избегне гнева на негово благородие. „Лъжат за това безалкохолно вино — помисли си Малинин. — Уж изпих само половин туба, а май нещо ме хвана... главата ми шуми... и много ми се пее.“ Но той бързо съдържа желанието си да се разпее.

— Та така — продължи Алексей, обръщайки се към Гавраил. — Резултатите от анализа на перата, които получих, оправдаха очакванията ми. Още повече че имам пълно доверие на градската лаборатория. Повярвайте ми, там работят най-добрите специалисти с този профил. А пък аз си блъсках главата с каква отрова може да се отрови един ангел, който всъщност е извънземно същество с криле, пък макар и много да прилича на човек? Защото тук е задгробният свят и неговите обитатели не би трябвало да умират. Само че преди половин година имах един случай, който много приличаше на този...

— Да. Точно затова ви извиках — промълви Гавраил.

— Ще ви припомня обстоятелствата — обърна се Калашников във фотьойла. — Отначало ние в Града също не можехме да разберем какво е естеството на убийствата, тъй като килърът тъпчеше жертвите със специален „коктейл“, а само една капка от тази течност беше достатъчна, за да унищожи всеки обитател на Ада.

— Виж ти — изпъшка Вартоломей и размърда криле. — Ние векове наред се мъчим с вашата кантора. А пък тия — хоп! — и край по въпроса. Някой от вас случайно да пази рецептата на този прекрасен сироп?

— Знаеш ли какво, уважаеми? — възмути се Калашников. — Ние в Ада също сме хора, разбираш ли, и затова няма защо да ни превръщат на прах. В задгробния свят не може да има само праведници. И какво ще правите вие, ако Адът изчезне напълно? Та нали една от причините за вашето съществуване е да се противопоставяте на злото. Ако злото внезапно вземе, че изчезне, половината от вашите ангели ще идат на борсата по труда. Например ти със сигурност ще се озовеш там.

Вартоломей се притесни от този толкова агресивен отпор и явно не знаеше какво да отговори. Той сведе глава и се направи на много

озадачен от дълбоките драскотини върху лъскавата ножница дамаския на служебния си сребърен меч. Калашников се възползва от това и сметна дискусиата за приключена. Стана от фотьойла и се разходи из помещението, потривайки нервно ръце.

— Но сега разгадаването се оказа много по-лесно — рече той, загледан встрани. — За този вид отрова нямаше нужда от дълбокоумни алхимици и рецепта от древните книги. Под въпрос остава начинът на доставка. На мен ми е страшно интересно как отровата е попаднала в Рая, защото това е изключително силно средство и е в състояние да унищожи ВСИЧКИ служители на Небесната канцелария само за едно денонощие. Или поне да ликвидира ангелите и архангелите. Отровата е била докарана тук или в херметически затворени контейнери, или неговият приносител може да е заразен и също го очаква смърт. Но, честно казано, това по принцип не е отрова.

— А какво е тогава? — почти изкрещя архангелът. Вместо да му отговори, Калашников бръкна в джоба си и извади оттам едно смачкано парченце опаковъчна хартия. Изглади я старателно и я сложи пред Гавраил. С разтреперани от нетърпение ръце архангелът грабна листчето и го вдигна, вглеждайки се в загадъчната комбинация от букви и цифри:

H5N1

— Извинете, но не разбирам... Какво е това? — попита, обръщайки се към Калашников. — Някакъв таен код ли е или нещо подобно?

— Това е вирусът на птичия грип — отвърна безстрастно Алексей. — И точно с него са били заразени вашите петима ангели. Болестта обикновено води до летален изход за около двацет и четири часа. Всички симптоми съвпадат.

В спалнята на Гавраил се възцари зловещо мълчание.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

КОЛАТА

неделя, 00 часа и 39 минути

На плоското цинково легло се бяха настанили трима души. Двама вече втори час пиеха отегчено водка, а третият спеше. Движението на хората наоколо наподобяваше гигантски мравуняк и никой не забелязваше никого, а повечето крачеха тъпо по бетонния коридор към светлините на фаровете на мотрисата, която отиваше към Града. Въпреки че заради теснотията тримата буквално се притискаха един до друг, никой от приятелите по чашка нямаше желание да смени ложето.

— Извини ме, че те накиснах така — мърмореше пиянски Петрович, прегърнал през врата доста пийналия участъков Меринов, на чието чело зееха две дупки със съсирена кръв. — Кой да знае, че ще стане така, кажи де? Пенсията ми е малка, няма с какво да си купя поркане и в този момент ти пада една хилядарка долари като от небето... Кажи де, мама му стара... Ти нямаше ли да се подлъжеш?

— За една хилядарка ли? — разкреця се Меринов, чисто лице беше обляно в пиянски сълзи. — Ти не ме познаваш, зловец старче... Една хилядарка е малко... Поне да бяха десет... та сетне да не ме е срам от хората, мамка му мръсна...

— Десет ли? — изуми се Петрович. — Никой не ми е предлагал десет... А пък с една хилядарка... Знаеш ли колко шльокавица е това? Андрюха ми я сметна... — И той погали с благодарност заспалия като бебе banker Баранов. — Най-малко осемстотин шишета... Че това са две седмици, е, може и ден-два по-малко, през които мога най-спокойно да си поркам... И к'во... Трябваше да откажа кинтите, тъй ли? Че аз да не съм идиот?

— Аха... — проточи участъковият и се усмихна саркастично. — Идиот си я! Бизнесът ти отиде на майната си. И сега ти си труп, дядка, и то без долари.

Вместо да му отговори нещо смислено, Петрович нададе нечовешки вой:

*Никой не е плащал като мене —
не се стискай, не се пазари.
Дай ми устничките си червени,
до юнака близичко седни.*

Дядото беше погълнал твърде много алкохол, за да парира нападите на участъковия, пък и всъщност нямаше какво да му възрази. Баранов се обърна на другата страна и се усмихна трогателно насън. Непрестанните почерпки с новите му приятели сериозно произчерпаха кредита му за водка, но в джоба на сакото му имаше златна гривна и утре той възнамеряваше да я размени срещу „огнена вода“ при китайските контрабандисти.

Когато след час осъзна КЪДЕ ТОЧНО се намира, Меринов (както и Петрович в началото) страшно съжали за атеизма си. А малко по-късно го връхлетяха и други съжаления — за това, че на двайсет години е бил член на партията, а също така, че на събранията е изнасял доклади за опиума на народа. А освен това беше написал анонимен донос до партийния комитет срещу един колега, който си кръсти детето. Ако знаеше по-рано, както се казва, щеше да размита пред него. Когато се озова в транзитната зала, опитният Меринов доста бързо разбра, че НЕ Е мъртъв, и прокле собствената си жизнеспособност. Въпреки че в главата му бяха попаднали два куршума, участъковият като по чудо оцеля и в момента беше в кома. Оттогава Меринов се молеше да го открият колкото се може по-късно, та кръвта му да изтече и да успее да умре, тъй като беше ранен много тежко. Когато се озова в отделението на транзитната зала за изпаднали в кома, милиционерът се наслуша на ужасни неща за различни случаи, тъй като старите обитатели охотно разказаха на новака, че много хора са оставали тук по десет, че дори и по двайсет години. Разбира се, понякога се случвало някой да дойде в съзнание и да изчезне от болничната стая, връщайки се на земята, но след пет години чакане в Чистилището такива случаи можеха да се преброят на пръсти. Меринов най-много се порази от един дебел белокоп военен, който се представи като Ариел. Обитателите си шушукаха, че бил някакъв израелски политик и дори май бил министър. Ариел киснеше в болничната стая на изпадналите в кома вече година и половина.

„Пълна свинщина — оплака се военният на Меринов, изговаряйки задавено руските думи. — Ето, Ясер Арафат прекара тук два месеца и край — замина с мотрисата за Ада, мръсникът. А пък аз висях вече втора година. И къде е справедливостта? Ходих до гишето на тукашния персонал да си търся правата, а те се смеят, гаднярите: тия въпроси ги задай на твоите лекари, викат, те не искат да те изключат от животоподдържащите системи. Имам чувството, че ще кукувам тук най-малко четири години, ако не и повече.“ Всички утешаваха Ариел, но той не беше настроен чак толкова оптимистично и това окончателно убеди участъковия, че има и по-лоши неща от смъртта. След като се поокопоти, Меринов реши, че може да потърси убития експерт Корсабински, но прецени, че не му се ще да се обяснява с покойния. Той си проби път до информационното гише, където зад компютъра седеше строга дългоноса девойка със зловни очи, и се сдоби с електронния номер на леглото на Петрович. Но не можа да го открие веднага, тъй като старецът се беше настанал на леглото до някакъв цивилен небръснат мъж и се бе отдал на обичайното си занимание — да лочи водка. Щом зърна познатото лице, дядото страшно се зарадва и без дори да поздрави, зададе основния национален въпрос: „Ставаш ли трети?“^[1]

„На работа съм“ — понечи да отговори Меринов, но се сети навреме, че вече няма никаква работа. Тръшна се върху твърдия цинк на леглото и пресуши на един дъх водната чаша, която му предложиха. Изчака две секунди и си замези, като вдъхна дълбоко аромата на ръкава си, който миришеше на кръв. А нататък всичко тръгна като по мед и масло. Вярно, че след половин час, прекаран в разнежени разговори и тостове „за запознанството“, банкерът Андрюха се предаде.

— Петрович... отдавна искам да те питам — каза Меринов и блъвна алкохолни пари от устата си. — Ти от какъв зор не даде птиците си на санитарите, кажи де? Разбираш ли какво може да се случи сега заради твоята алчност?

— Алчност ли? — разлюти се Петрович. — Ти си говедо, Меринов. Някой изплати ли ви компенсация? На! — Завря той в носа на милиционера загрубелия си среден пръст. — Дойдоха при нас от Москва тези кретени с маски, изловиха кокошките и ги изгориха: олеле, има епидемия, олеле, има птичи грип, мамка им мръсна! Някои

имаха по три кокошки, а други по петдесет, а те изловиха всички, за да ги изгорят, и обявиха карантина. Взеха и моите десет кокошки. А аз ходех на пазара да продавам пиленца и вземах по някоя пара... Двете последни ги държах отделно — един петел и една страхотна кокошчица... легхорн... Щях да ги разменя за четирийсет пилета.

— Ясно — завъртя глава участъковият и изпи още една водна чаша алкохол. Водката вече не изгаряше гърлото му и я поглъщаше като обикновена вода.

— И трябва да знаеш, началство — продължи Петрович, — че тези птици не бяха болни... И затова ги скрих в мазето, на тайно място, сложих клетката им зад кацата. А моето мазе е като скривалище, капакът му е покрит с чердже и те тъй и не ги намериха. Мислех си, че като се поуспокоят нещата, моите легхорни ще ми наплодят нов курник... защото породата е... чуваш ли какво ти казвам... Много е скъпа, мамка му мръсна...

— Ти си тъпанар, дядо — каза уморено участъковият. — Затри и себе си, и мене. Птиците ти са били болни, анализът на кръвта и на перата им показва това в лабораторията в Дмитров. Знаеш ли какво означава инкубационен период?

— Не — изуми се от сложния израз Петрович.

— Има си хас да знаеше — допи най-спокойно водката Меринов. — Това означава, че вирусът си седи вътре и зрее, а сетне поразява организма. Още два дни и тези птици също щяха да пукнат, а може би и ти заедно с тях. Ето до какво доведе желанието ти да „наплодиш пиленца“. Всички постъпиха като хората. Дойде санитарно-епидемиологичната инспекция и те дадоха кокошките си, защото цяла Русия беше пощуряла, че в Дмитровски район е избухнала епидемия. А ти си мислил само за едно — как да си натъпчеш джобовете. Щяха да ти платят и компенсация, просто трябваше да почакаш.

— Да почакам ли? — озверя Петрович. — Аз и досега чакам Гайдар да ми изплати сто тугрики^[2], които изгоряха в спестовната каса. В правителството много си ги бива да обещават, ама когато трябва да свършат нещо, никакви ги няма. Нищо, рано или късно Гайдар ще ми падне в Ада и тогава ще му извадя душицата.

— Ама Борис Николаевич вече е там — засмя се Меринов. — Иди и му извади душата с памук. Но фактът си остава факт — педалите, които застреляха теб, а сетне и мен, бяха дошли специално

за твоите кокошки. Научили са от телевизията, че точно във вашето село епидемията от птичи грип е в разгара си. Трябвали са им болни птици. Взели са трупчетата им. Предполагам, че събитията са протекли горе-долу така. Първо момчетата са очистили твоите легхорни, а сетне явно са инжектирали труповете им с нещо или са изтеглили кръвта им със спринцовка — не съм наясно по този въпрос. На мястото на счупената клетка в мазето са останали малко пера, парченца кожа и засъхнали кървави петна, а това означава, че са разрязали птиците още там. И явно са ги опаковали в нещо непромокаемо, тъй като са се страхували да не се заразят.

— Че може ли човек да се зарази от кокошка? — разкиска се Петрович.

— Казах ти, дядо, че си тъпанар — въздъхна Меринов. — И изобщо не гледаш телевизия. Това е вирус, който се предава на човека. Точно затова във вашата затънтена дупка са надошли санитарни и телевизията, и точно затова спешно са изгорили всички кокошки, та и вие да не гушнете китката. А пък за причината, по която ония момчета, дете лишиха мен и теб от живота ни, са взели заразените месо и кръв, аз си имам друга версия.

— И Андрюха ми каза същото. Нали така, Андрюха? — Петрович сръга заспалия банкер, който измърмори нещо неразбираемо насън. — Двата дори ходихме на информационното гише да разпитаем, но ни казаха да седим кротко и да не се тръшкаме, понеже така ни било писано, а те не можели да поправят последствията.

— Това е фатализъм — оклюма се участъковият. — Това най-вероятно са терористи, дядо. Международни или някакви други. Искат да размножат вируса ти и да го изсипят в някое водохранилище, та да умрат стотици хиляди хора.

— Стига, бе... — пребледня Петрович. — Ама това сигурно ли е?

— По-сигурно не може и да бъде — увери го строго Меринов. — Че каква друга работа можеш да свършиш с това? В селото, което са показали по всички телевизионни канали, отиват двама педала, които се опитват да купят заразна птица. А след като я намират, убиват собственика ѝ и вземат със себе си образец от вируса, явно, за да го отгледат в лабораторни условия. А след това стрелят в храбрив

милиционер, който надушва следите им. И какви са те според теб? Може би някакви телевизионни манаици?

Петрович се вторачи в Меринов с разумен поглед. Това беше толкова необичайно, че участъковият без малко не изтрезня.

— Какво? — попита той и за всеки случай се отдръпна.

— Това не бяха педали — отвърна му замислено Петрович и подпря брадичка с лявата си ръка. — В началото и аз си помислих така. Но преди да умра, видях добре физиономиите им. Това бяха момичета, облечени в мъжки дрехи, и затова те им стояха като на педали. Но не разбрах дали обичат да се обличат така, или просто са маскирани.

— Ама че работа — хвана се за главата участъковият. — Нима в нашата страна вече и момичетата стават килъри, и ходят по двойки да изпълняват мокри поръчки?

Той изсвири продължително.

— Недей да свириш с уста — сопна му се Петрович. — Ще останем без пари!

— Че да не би това да има някакво значение за теб, дядо? — вбеси се Меринов. — Ти и без това си мъртъв. Дори да ти бяха дали долларите, тук не можеш да си купиш нищо с тях.

Те прекъснаха разговора си, защото наред транзитната зала внезапно се материализира цял влак и пътници. Част от пътническите вагони бяха обгорели, пространството се насити с парлив гъст дим и се разнасяше силна миризма на сажди. От разкривените купета, давейки се от кашлица, се измъкваха хора. Те бяха обгорели, почти без дрехи, телата на някои от тях бяха съвсем черни от пушеците, а памучното бельо по жените тлееше.

Участъковият примига от ужас, стъписан от неочакваната гледка.

— Ще свикнеш — каза му спокойно Петрович и отвори следващата бутилка. Аз съм тук вече седмица и по-страшни неща съм виждал. Най-гадно е, когато ни в клин, ни в ръкав от тавана се изтърси самолет.

По тялото на Меринов преминаха искри, то се изви, а очите му заблестяха с пронизваща бяла светлина. От пръстите му изскочиха мощни електрически дъги, а ъгълчетата на устата му се разкривиха.

Около участъковия се образува ярко небесносиньо сияние, което тутакси изчезна.

— Егаси... Какво ти става? — подскочи изплашено Петровия.

— На мен ли? Току-що умрях, дядо... — каза тъжно Меринов, осъзнавайки бавно какво се е случило. — Хайде, наливай, какво ме гледаш.

И двамата отново надигнаха чашите под звучното хъркане на банкера.

[1] Руска традиция на уличните алкохолици — за да си купят и изпият бутилка водка, обикновено се събират по трима души, без значение дали се познават или не. — Б.пр. ↑

[2] Тугрик — монголска парична единица — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА ДА УБИЕШ МАВРОДИ

неделя, 01 часа и 02 минути

Барманът сръчно бършеше високите чаши и поглеждаше крадешком странната двойка, която седеше в самото дъно на салона. Не стига, че напълно пренебрегваха онова, което се случваше на сцената (а цялата зала буквално ревеше от възторг и хвърляше нагоре всевъзможни части от тоалета си), но на това отгоре си поръчаха само минерална вода. Седяха и не сваляха очи една от друга. Боже мой, какви ли хора не се срещаха вече в Москва?! Но лесбийки, които не пият алкохол, изглеждаха като пълен нонсенс. Може би бяха някакви туристки? Както и да е, в края на краищата това не беше негова работа.

Локи сдъвка сочната топчица брюкселско зеле и набоде на вилицата си следващата, а от средата ѝ пръсна сок. Раел погледна с отвращение кафявата капчица, която кацна върху небесносиния ѝ пуловер, и сръчно я отстрани с чаената лъжичка. Върху дрехата ѝ остана мазно петънце.

— Ядеш като свиня — каза тя и отдръпна чинията на Локи. — Вече пера трета дреха за една седмица. Или трябва да седя на един топовен изстрел разстояние от теб, докато се храним, или да те накарам да плащаш услугите на перачницата.

— Стига де — каза безгрижно Локи и отхапа от поредната топчица брюкселско зеле. — Проблемът ти е, че изобщо не можеш да се отпуснеш. Нали точно затова те доведох в този клуб. Я погледни какво сладурче танцува.

Мускулестото „сладурче“ на сцената подскачаше енергично и въртеше изпъкналите си задни полукълба, обуто само с прашки. Жени на различна възраст пицяха като ученички, устремявайки се към него, а охраната едва ги удържаше.

— И какво ново виждам тук? — отбеляза кисело Раел и отпи от минералната вода.

— По принцип убийците са доста ограничени хора — клъвна я Локи. — Като цяло какво успя да измислиш? Този мизерен маскарад с

мъжките дрехи и толкоз, нали? Но според мен и без това всички разбраха какъв е полът ни.

— Виж какво, не бъди толкова примитивна — тросна ѝ се Раел. — В края на краищата това е Москва и тук господства стилът унисекс. Идеята да се преоблечем в мъжки дрехи не беше чак толкова лоша. В този град самата аз отдавна съм престанала да различавам кой е момче и кой е момиче. Гейклубовете никнат като гъби, а на попсцената от сто години не се е качвал човек с нормална ориентация.

— Така си е — съгласи се Лъки. — Всичко се обърка — мъжете се обличат като жени, жените като мъже. Тук дори пресата вече десет години не може да установи как е правилно да нарича Верка Сердючка — тя или той. Но ти наистина прекали, като изпозастреля толкова хора. Представи си какво ще кажат утре в сутрешните новини, след като намерят труповете на ченгето и експерта в лабораторията.

Диджеят пусна култовото парче „She’s a Maniac“, писъците на тълпата преминаха в същински рев, а към танцьорите отново полетяха сутиени и разни дантелени неща.

— Свидетелите винаги трябва да се убиват — прошепна Раел. — Знаеш ли, в течение на толкова хиляди години не съм имала поръчки... че спешно ми се наложи отново да препрочета и да изгледам доста трилъри. И навсякъде рецептата е една и съща. Само един свидетел да оцелее и край — спукана му е работата на килъра, хващат го.

— Така си и знаех, трябваше да ти взема „Денят на Чакала“ — джвакна със соса Локи. — Когато я прочете, цяла седмица влиза с черни очила дори в банята. Ето, купи пистолети със заглушители. Ами „Лицето с белега“? Тогава наистина искаше да отидеш на първата акция с картечница, сиреч say hello to my lil friend^[1]. Трябва да си ми благодарна, че те разубедих. И тази стрелба по македонски като при Тарантино... По-добре изобщо да не ти бяха възлагали такава поръчка.

— Малко съм се поотучила — призна си Раел. — Едно е да изтрепеш тълпа от въоръжени хора и друго — само един човек. Признавам си, че доста съм поизгубила квалификацията си за убийства. Но ти много добре знаеш, че ангелите на възмездието отдавна се преориентираха към друга работа. Страхотно, нали? Първо векове наред ти внушават: „Ти си печен килър, поразявай с огън и меч всички, които се изпречват на пътя на силите на доброто.“ А сетне ти казват: „Целите се промениха, остави меча на полицата, скъпа, вече ти

намериха нова работа — ще правиш букети от нежни рози.“ Да им ги навра в задниците тия рози... Но аз пък ще ти кажа следното: щом веднъж са научили един ангел да убива, сетне това засяда в перата му генетично. И затова очистих трима...

— Четирима — коригира я педантичната Локи. — Забрави ли пътния милиционер, който ни запомни? Много жестоко се отнесе с него — застреля го с куршум в тила и го бутна в реката.

— Един повече, един по-малко, какво значение има — каза с гласа на Ал Пачино Раел. — При всички случаи няма да ни открият, нали знаеш как работи местната полиция. Онова ченге от Дмитров беше изключение.

Огромният екран на стената излъчваше обобщените новини от деня без звук — в архивния запис се мярна смачканата физиономия на Сергей Мавроди, който триумфално излизаше от затвора, а народът го посрещаше със салют от яйца и сметана. Злобното лице на Раел се разкриви от ярост.

— Ей този бих го очистила и без лицензия — изсъска тя. — За съжаление в разрешението за ликвидация, което Калипсо взе от скривалището на RL2, са посочени само десет души. — Раел тропна по масата с небесносинята пластмасова карта с холограма във вид на крило. — И в него има един огромен минус — категорично е заявено, че убийството се извършва само при необходимост. Интересно, как ли RL2 е успял да измоли тази лицензия от Гласа? Всъщност, извинявай, отклоних се от темата. Както знаеш, в крайна сметка пръснах страшно много кинти заради този тип. — Посочи с глава към Мавроди. — Потънах в дългове до върховете на крилете си.

— Вложила си кинти в МММ? — задави се с брюкселското зеле Локи. — Ти да не си полудяла? Нали ни е забранено да печелим пари на Земята?

— Ама че си примерна — подсмихна се ехидно Раел. — Тогава как щяхме да седим тук? Да, правилата са такива, само че кой ги спазва? Изпращат ни на Земята, където трябва да живеем в определени условия, но в същото време не ни дават командировъчни, тъй като в Рая не са приети в обращение никакви финансови средства! Разбира се, че купувах акции от МММ. На Земята има прекалено много съблазни, за да може един редови ангел да им се противопостави. Някои от нашите най-откровено рекетират офисите на Гласа... В

крайна сметка, щом като неговите представители събират добра лепта, те са длъжни да я поделят с нас. Между другото, точно така се разпореди и Гласа. Да извършват по едно-две чудеса с телекинеза, миряните да правят по-големи пожертвования, а доходът да се дели по равно. Много от нас намират друг изход — притежават банки чрез подставени лица. Казват, че един архангел дори станал крупен олигарх. Вярно, за целта му се наложило да си ампутира крилете, за да може да ходи в сауната и там да сключва нужните сделки. Разбирам го горкото момче, защото и на мен ми е много трудно да ходя навсякъде със здраво завързани за гърба ми криле — изтръпват. А колкото до МММ, получаването на кинти на аванта не е грях — щом като някакви кинти ти падат отгоре, това е дар свише. Който е безгрешен, нека пръв да хвърли камък по мен.

— Олеле, не бива да се изразяваш така — сгърчи физиономия Локи. — Знаеш какви са местните хора — ще хвърлят по теб една камара камъни и всеки ще твърди, че за разлика от теб е чист и невинен. Никой не си признава греховете пред Гласа.

— Нека — не се предаваш Раел. — За сметка на това аз не съм грешна за други неща и това е най-важното. Дори когато съм изпаднала в много тежка депресия, никога не поркам. Точно затова, след като умрях, се озовах в Рая и между другото този факт изобщо не ме изненада.

— Ами сексът? — смигна ѝ игриво Локи. — Нали знаеш, че...

— Зная — прекъсна я Раел. — Точно защото някои от нас са нарушили правилата за секс, двете с теб получихме жестоки наказания и пренасяме през годините вечната болка, която остава с нас завинаги. Съзнавам своя ужасен грях. Но те... те не са заслужили да постъпят така с тях, нали? Всяка нощ ги виждам в съня си — как заговориха, как тръгнаха, как се усмигнаха... И ако не беше онази гадна бележка от Гласа... — От очите на Раел потекоха сълзи. И тя посегна към салфетката.

Усмивката изчезна от лицето на Локи, а устните ѝ потръпнаха и увиснаха надолу.

— Да, трудно е да се възрази каквото и да било на това — прошепна тя. — Но проблемът не е дори в нарушаването на правилата, защото е истина, че никой не ги спазва. Тези изроди заслужиха смъртта си заради онова, което извършиха с гнусните си ръчички. Сетне при

онези двеста души нищо не потръгна както трябва. Знаеш ли това? Те захвърлиха живота ни на боклука заради собствената си завист и интриги. Така смятаме и аз, и Калипсо, и Лаели. Единствено наивният Чарли най-искрено си мислеше, че ни използва, и дори и през ум не му минаваше, че по-скоро го използваме ние.

— Ама хубав ник измислихме — изхлипа Раел. — Сега вече наистина могат да ни наричат „Ангелите на Чарли“. Не зная кой е този RL2 и не ми пука. Калипсо ми изпрати тази пластмасова карта с разрешението да убивам, ако се наложи, и това е всичко, което ми трябва. Но той явно е голяма клечка сред ангелите на възмездието, защото само босовете могат да получават такава карта. Между другото — гласът ѝ предателски се разтрепери, — как се чувстваш в момента?

— Прекрасно — сви раменца Локи. — Недей да се притесняваш. Макар да не стрелям наляво и надясно с пистолета, аз също съм професионалистка в работата си като теб. След като заповядаха на ангелите на възмездието да прекратят дейността си, аз се увлякох по медицината и постигнах доста големи успехи. Със званието доктор ме удостоиха петнайсет университета, като започнем от Ню Йорк и стигнем до Сидни. Всъщност ти знаеш ли как действа вирусът? Ако се бяхме заразили, след едно денонощие вече щяхме да сме мъртви. Той убива ангелите почти мигновено и ти вече разбра това. Да, ние изпрацахме серума с обикновена поща, но никой не заподозря нищо, тъй като на митницата никой не претърсва ангелите. Аз ги херметизирах във флакони и ги опаковах с вакуум, тъй че нищо не би могло да излезе навън. Лаели е предупредена как да борави с това, пък и тя не е лаик и е преминала през курс за използване на отровни вещества в базата. Извън града си направих лаборатория с такава апаратура, че дори и федералната служба за сигурност би ми завидяла. Направих си и имунизация с препарата, и то два пъти. Тъй че не се коси, приятелко.

Двете момичета се разсмяха, а едното направи знак с ръка на сервитьора.

— Още минерална вода ли искате? — осведоми се той. Зад гърба на бармана една почти пияна жена на около петдесет години с размазан скъп грим по лицето свиреше с уста и сваляше бельото си изпод полата под дюдюкането на стриптийзьорите.

— Да, донеси една бутилка — прониза го с поглед Локи. — И ни дай сметката. — Момчетата ви на сцената са хърбави, няма какво да се види, отиваме да нанкаме.

Сервитьорът въздъхна и се върна на бара, а след секунда се появи отново до масата с бутилка „Евиан“. Отвори минералната вода, напълни чашите им и без да се задържа нито за миг, се върна обратно. Опитът, който бе натрупал в течение на пет години, му подсказваше, че от тия двете няма да изкопчи нищо, освен бакшиш, макар че клиентките в клуба се развихряха до такава степен, че танцуваха голи върху масите и винаги можеше да си избере всяка от тях. Но до този момент не бе виждал жени, които да се разкрепостяват, след като пият минерална вода.

— Между другото, самият Глас е пил вино с учениците си в пещерата — отбеляза Локи и отпи от водата. — Защо ти не можеш да правиш това?

— Свидетелствата много се различават — изсумтя Расл. — Може това да е бил гроздов сок, кой би могъл да го потвърди с днешна дата? Но дори и Гласа да е пил вино, това не е достатъчен повод... Като че ли не познаваш хората? Изобщо не се знае на какво ще заприлича Раят, ако разрешат легалната употреба на вино там. Поне праведниците от Русия със сигурност няма да се удържат. Ами финландците? Те са истински кошмар. Ти с твоята доброта ще вземеш да разрешиш и на английските праведници да гледат свободно футбол и тогава при нас ще се развихри такъв рокендрол, че ще изпотрошат всичките мебели.

Момчетата замълчаха, въртейки едновременно чашите с вода в ръцете си. След това едното от тях сложи с нескрита нежност ръката си върху рамото на другото и го погали, а това не убугна на бармана.

— Не убивай повече никого, чу ли? — помоли шепнешком Локи. — Все пак аз съм малко старомоден ангел и такива неща ме отвращават.

— Няма — съгласи се великодушно Раел. — Четирима души са напълно достатъчни. Вече разбрах, че няма как да пропиеш професионализма си, въпреки че не пия. Ако се наложи, пак ще мога да унищожа цяла тълпа и няма тепърва да се уча как се прави това.

Барманът видя как двете момичета станаха от местата си и, хванати за ръце, тръгнаха към изхода, поклащайки бедрата си. Сервитьорът се втурна към масата им и взе листчетата, които една от

клиентките предвидливо затисна с малката чинийка. Колко жесток беше този свят... Такива красиви момичета, но бяха лесбийки. Това беше несправедливо. А те изглеждаха като истински ангели.

[1] Поздрави моя малък приятел! (английски жаргон) — култова фраза, изречена от Ал Пачино при появата му с картечница в ръце. — Б.а. ↑

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ГАНЕША

неделя, 6 часа и 45 минути

Естериан залиташе насам-натам. Стаята променяше размерите си и ритмично подскачаше, сякаш танцуваше брейк. В определени моменти, когато стените на вилата се понасяха в ужасяващ танц, му се струваше, че е готов да се тръшне на дивана. Пред очите му всичко плуваше и се въртяха ситни пъстри петънца, които разпръскваха водопади от цветове. В устата му се появи отвратителен вкус и имаше чувството, че само след миг ще си изповръща червата. Не му останаха никакви сили да стигне до банята и след като повърнеше, щеше да се просне по очи право в лепкавата маса. Потта се стичаше на потоци по тялото му, крилете му бяха залепнали за гърба, а клепачите му бяха възпалени и плътно затворени. От кого ли бе лепнал тази зараза, срещу която беше безсилна дори и най-добрата тибетска таблетка? От лицето му се ронеше дъжд от ситни люспи, носът му беше запушен, той бе подпухнал, дишаше тежко и издаваше мъчително хъркане. В началото на XXI век Шефа очевидно не дремеше, както всъщност би трябвало да постъпва един враг на човечеството, и най-новите неприятни инфекции се появяваха по земните територии със завидно постоянство. Разбира се, това не беше чума или вариола, но при всички случаи изобретението беше супер, тъй като отдавна не се бе чувствал толкова зле. След като прерови аптекката, за да намери нещо за сваляне на температура (целият под беше покрит с опаковки от тибетски лекарства), Естериан вече цял час седеше в хола и пиеше донесената от хладилника напитка ласи — солен айран, който бе свикнал да пие по време на командировката си в страната на слоновете, която продължи цели двайсет години. По принцип след продължителните усилия, които бе положил в суровите климатични условия, трябваше да изпратят Естериан да отговаря за офиса на Малдивите, но кулоарите на Небесната канцелария гъмжаха от интриги. И точно по тази причина той се озова като управляващ на един голям остров, където преселваха последователите на индуизма

след смъртта им, като им внушаваха, че не са умрели, а само са се преродили в ново качество върху парче земя в Андаманско море. За да постигнат по-голяма убедителност и правдоподобност на обстановката, закараха на острова един куп свещени животни — маймуни и крокодили, а също така и кобри, чиито отровни зъби бяха предвидливо извадени. Вчера, когато тръгваше на работа, настъпи една по опашката и без малко да падне от прага.

Всяка сутрин отиваше с личната си карета до Районния център, където в една лъскава сграда работеха служителите от централния офис на Небесната канцелария. А късно вечер се преобличаше в дхоти^[1] и се връщаше обратно в снежнобялата вила, построена в стила на древноиндийски храм с покриви на много катове, които приличаха на островърхи захарни глави. Индуисткият участък се смяташе за проблемно направление най-вече заради това, че за разлика от много други райони в Рая беше доста пренаселен. За това положение имаше просто обяснение — населението на земната Индия беше повече от милиард и праведниците сред индусите не бяха чак такава рядкост, дори ако се вземеха тъй наречените садху^[2]. Седи си някой човек почти от раждането си под чадъра край Ганг, спи на улицата, мърмори си под носа разни мантри, живее от подаяния, а сетне — хоп! — заповядай в Рая. Така че тук успяваха да свържат двата края само благодарение на индусите и будистите, а началството настояваше да засилят рекламната кампания в Европа, откъдето през последната година в Рая бяха попаднали само двама възрастни, пък и те идваха от арктическите области на Норвегия. Макар че той трябваше да гледа оптимистично на всичко това, тъй като извади късмет с индийското направление. Защото за най-лош сектор се смяташе островът Дисниленд с размерите на Австралия, където из пясъчниците и площадките за игри щъкаха милиони малки деца, които не бяха пожелали нито да пораснат, нито да станат ангели. Естериан предпочиташе да бачка цяла година в забоя на мината, вместо да прекара едно денонощие в Дисниленд. Защото задачата да наблюдаваш огромния щат от филипински гастарбайтери в ролята на гледачки, да не забравяш, че въртележките трябва да се поправят, да осигуряваш непрекъснат цикъл на работа във фабриките за бонбони и да следиш виетнамците, които преработваха памперсите, беше наистина умопомрачителна. Да работят в Дисниленд можеха или заклет

работохолици, или луди. А Естериан не спадаше нито към едните, нито към другите.

Тарикатите, които умееха да хвърлят прах в очите на началството, се уреждаха на такава работа, че будеха истинска завист със способностите си. За престижна се смяташе длъжността на управител на Валхала, където нямаше нито един викинг. Не беше лошо да се наслаждаваш на самотата и в монголския рай от времето на Чингис хан, където според легендата невидимият бог на войната Сулде откарвал воините на белия си кон. Прекрасно беше да се работи и на острова на ацтекския рай Тлалокан, тъй като на това място се озоваваха само удавени и убити от мълнии и то беше „страна на топлината и изобилието, където плодовете сами падаха в краката ти“. В Тлалокан растяха най-вече какаови баобаби. Направо се изтормозиха, докато ги засадят на всеки ъгъл, но какво да се прави. Та нали аптеките най-искрено смятаха, че какаото им е подарено от боговете, които дошли от рая. Той си спомняше, че тогава се проведе много бурна дискусия за ацтеките... На закрито заседание един от експертите твърдеше, че те не трябва да имат рай, тъй като при проверката се оказало, че техните богове са много кръвожадни. В суматохата дори решиха да демонтират този остров, но ситуацията спаси един млад ангел от отдела за историческа справедливост, който плахо каза: „Погледнете какво върши инквизицията в Европа... И те също смятат, че правят това, за да утвърдят славата на Гласа. До нас достига толкова много дим от еретиците, че по цели дни кашляме.“ И те взеха мнението му под внимание. Вярно, след това смело изказване никой повече не видя и въпросния млад ангел в Канцеларията.

При всички случаи човек можеше да се уреди да управлява Валхала само с големи връзки. Всъщност там нямаше какво да се управлява и най-важното беше да поддържаш чистота в столовата, пълна с огромни дървени маси, където трябваше да пируват мъртвите воители, да следиш какво е състоянието на оръжието, за да могат да се сражават помежду си, и на конюшната на Слейпнир^[3], както и да вземеш назаем дрехи за валкириите. Трудности биха могли да възникнат само с храната, тъй като викингите не бяха вегетарианци, но пък в Небесната канцелария имаше виртуози в специалността си и щяха да им сервираат печени глигани от соя. Само че във Валхала

никога повече нямаше да се появят викинги, тъй като нацията им бе изчезнала напълно.

Опитвайки се да потисне нетърпимите тъпи болки, които изтезаваха главата му, Естериан пусна телевизора, тъй като скоро трябваше да започне сутрешната емисия новини. Огромното съоръжение, което се състоеше от видеокамера, плазмен екран и DVD-плеър (някакъв умник бе измислил да наричат това „домашно кино“), щракна и забръмча. Той доста трудно се справяше с техниката и обикновено натискаше бутоните на дългото дистанционно управление наслуки. Най-често вадеше късмет и този път на екрана също се появи заставката със скръстени криле. Знаеше предварително какво ще види в новинарския блок — интервюта с новопристигнали праведници за това колко хубав е животът в Рая, репортажи от Земята за това, че е въздигнат още един офис на Гласа, обсаден от тълпи възхитени поклонници, и поредното чудо с изцеляването на някой инвалид някъде из Бразилия. На райската телевизия веднъж завинаги бе поставена директната задача „да излъчва позитивизъм“ и те се стараеха да го правят. Проблемът се състоеше в това, че почти липсваше разнообразие, освен понякога, когато се мяркаха снимки на туристи, които посещаваха стария квартал на Града с врящи котли. В момента в Канцеларията се носеха слухове за необяснимото изчезване на петима ангели, но във вестниците и по телевизията нямаше нито дума за това. Просто защото тук не беше място за лоши новини. Преди около петстотин години един ангел от отдела за реклама се пошегува в столовата, че тази политика прилича на персийската, и го изпратиха в Антарктида да работи като охранител на бъдещите изследователски станции. А след този случай не се намериха други желаещи да се шегуват.

— В Небесната канцелария е точно седем часът. Вие сте с новините на Последен канал — усмихна се водещата, която беше красиво момиче с атлазен дизайнерски хитон и микрофон-брошка. — Най-важната новина, която получихме току-що в нюзрума, е сензационното разобличаване на поредните коварни замисли на тъмните сили. Благодарение на ефективната работа на ангелите-хранители за пореден път бяха предотвратени планове на Шефа да привлече в Града стотици хиляди човешки души, като предизвика земетресение в Китай. Както конфиденциално сподели представителят

на пресцентъра на Небесната канцелария пред нашия канал, секретната информация се озовала в ръцете им...

Естериан се закашля, а от гърлото му полетяха лепкави пръски и се посипаха върху чашата с ласи. Иди и разбери, ако можеш, дали Шефа наистина е искал да отмъкне поредната порция китайци в градските владения, или това бяха само предположения? На този етап Шефа вече направо не знаеше къде да дява тия китайци, затова и двете страни си затваряха очите за нахлуването на китайски гастарбайтери в Рая. Те се бяха специализирали предимно в строителството на инфраструктура, в озеленяването на островите и в откриването на вегетариански ресторанти. Всъщност пускането на фалшива информация под формата на черен пиар се използваше активно и от Канцеларията, и от Града, но никой не поемаше отговорността за това. Леле, колко зле му беше, но тук дори не можеше да изпсува. Ангелите, които бяха работили дълго време в Русия, много страдаха от тази забрана и в разговорите им цели фрази звучаха като бип-бип-бип. Той се обърна и се изплю в синята чинийка, която бе сложил нарочно върху малката масичка.

А когато се обърна към телевизора, ангелът внезапно подскочи и застина. Само за секунда там картинката се бе сменила и вместо момичето от телевизионния екран го гледаше неизвестно чудовище с тлъст корем, огромни сиви уши и усукан, навит на спирала продълговат нос. Чудовището приличаше едновременно на слон и на октопод. „Това Ганеша ли е? — изненада се Естериан. — Тоя пък какво прави в телевизионното предаване?“ През цялото време, откакто ангелът работеше на острова, Последен канал нито веднъж не бе показвал индуски божества, и то в толкова естествен вид. Може би в телевизионната индустрия беше станало някакво объркване. Той натисна дистанционното, но нищо не се промени — май че батериите бяха паднали. Екранът не угасна, а Ганеша продължи спокойно да го разглежда, махайки с уши като с ветрила, а на дебелия му врат се виждаха характерни индийски огърлици от отровно оранжеви цветя. Естериан положи доста усилия, за да се изправи и направи крачка към телевизора. Какво пък, след като дистанционното се бе скапало, щеше да го изключи механично. Когато се приближи до телевизора, той натисна кръглото копче в най-долния ъгъл на екрана. Този акт не доведе до никаква промяна на ситуацията, въпреки това не се хареса на

Ганеша. Индийският бог със слонска глава събра вежди и в следващия миг се случи онова, за което цветисто му разказваше един негов познат, който преди няколко години беше гледал филма „Позвъняването“. От самите недра на телевизионния екран на пода блисна малко вода, а след това се появи сив хобот, който се извиваше на спирала като змия. Ангелът не бе успял да се опомни, когато хоботът го обгърна през врата като смок и той усети, че кожата му се пука от притискането. Естериан падна на колене, сграбчвайки трескаво хлъзгавите кръгове в напразните си опити да ги разхлаби. Лицето му почервения, а на два сантиметра от себе си той видя засмяната уродлива мутра на Ганеша. Поемайки си дълбоко въздух на пресекулки, Естериан отказа да осъзнае, че умира, защото ангелите бяха безсмъртни и това просто не можеше да им се случи. В ъгълчетата на очите му се появиха капчици кръв, които приличаха на червени сълзи, и той падна на пода, гърчейки се в конвулсии, а хоботът на Ганеша продължаваше да го стиска, въпреки че ангелът раздираше сивата му плът с нокти. Плъзгайки помръкващ поглед по стените в предсмъртната си мъка, Естериан се видя болезнено ясно в огледалото на отсрещната стена, че лежи на пода с облепени очи, мокър от пот и хъркащ. Видя и телевизора с огромен екран, който бе надвиснал над него.

Последното, което успя да зърне, бе същото онова момиче със стилно ушит хитон, което се мъдреше на екрана, стиснало листове в ръце.

А в огледалото не се виждаше никакъв Ганеша, който да стиска гърлото му.

[1] Индийска национална мъжка дреха. Състои се от дълго бяло парче плат, което се увива по сложен начин около бедрата. — Б.а. ↑

[2] Свети отшелници в Индия, дълбоко почитани от местното население. — Б.а. ↑

[3] Осмокракият кон на Один — бога на викингите. Според древните скандинавски предания той отнасял във Валхала воините, паднали на бойното гюле. — Б.а. ↑

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА ВИРУСЪТ НА ГЪБАТА

неделя, 07 часа и 32 минути

„Ама че нощ изкарахме с негово благородие, същински ужасен кошмар. Когат’ Сурен (да му дава Гласа живот и здраве) довлече тубата с винце, отиде, та се не видя. Негово благородие си похортува със Сурен и се завря в едно тъмно кюше да мисли (напоследък той нищо друго не прави, сал мисли), а пък аз съ захванах да посръбвам от хубавото винце. Ама не ми беше писано дълго да си посръбвам, понеже господин Калашников ми взе тубата и каза, че имал видение и затуй трябва спешно да идем при Гавраилчо. Отначало тая работа въобще не ме стресна, понеже човек кат’ седи по цял ден трезвен, всякогиш ще го споходят видения. Ей на, аз например ката нощ виждам насън шльокавица, и то толкоз ясно, че чак страх ма хваща. Отхвърчахме за нула време с Вартоломейчо (колесницата му ни чакаше готова) при Гавраилчо и го измъкнахме от кревата, а пък на него цялата му тиква в перушина и очите му мигат-мигат. К’во искате, вика сънено. А пък негово благородие кат’ се въртна насреща му кат’ същинско конте и — хоп! — измъкна едно листче от джоба си, а на листчето пише от кво ангелите в Рая мрат кат’ успани мухи. Оказа се, че туй е гъба, на ти сега! След войната в наш’то село казваха за ония, дето измряха от гъби — вгъби се. Ама тайзи гъба не беше к’ва да е, а някаква си птича — отгоре ли цвъкеше, какво ли, нищо не разбрах. Гавраилчо кат’ раззина плювалник и дума не може да рече, а сетне направо избухна: как, вика, крилатите ангели могат да се вгъбят? Те били безсмъртни създания и разни други такива. Тогаз негово благородие извади мъжката едно друго листче и се захвана бързо да дращи разни чудати формули. И се разбра, че такваз й е същината на тайзи гъба, че вирусът й може с неописуема скорост да мутира както си ще и да поразява, както мъдро рече господин Калашников, клетките на всеки организъм от плът. Тоя вирус, като влезе в клетките, веднага се размножава. А пък организъмът на ангела е като две в едно — хем човек, хем птица, та затуй проклетият вирус го яде от две посоки

едновременно. Гавраилчо все едно го цапнаха с мокър парцал по главата, пък гледам, че и на Вартоломей му се дръпна кръвта от лицето и ми вика тихичко на ухото: «Остана ли ти малко вино, братко?» Да бе, как ли пък няма да ти дам. Както каза негово благородие, там проблемът им е, че фактически всички ангели в Канцеларията бяха в телесен човешки образ и им беше харесало да го пият още докато са били на Земята. Ясна работа — ако някой отиде в Париж, сетне за нищо на света няма да поще да е безплътен. Затуй инфекцията ги ловеше, ама рак, язва или херния нивгиш не можеше да се образува в тялото им, понеже както да въртиш и да сучеш, ангелите все пак са си извънземни създания.“

Малинин наплюнчи молива и въпреки че пръстите му бяха изтръпнали, продължи бързо да запълва листа с криволици с големи завъртулки.

„Гавраилчо се притесни, развъртя кунки кат’ същински винталатор и пита: а къде изчезват телата на ангелите? Ама и негово благородие не яде домати с колците и отведнъж му светна с разни сложни термини, че те мож’ да са ангели с човешки образ, ама кат’ умрат, се лишават от тяло и пак стават безплътни. А пък кат’ са безплътни и освен туй са умрели, няма кой да поддържа съществуването на тази безплътна материя в пространството (их, че го рекох!), понеже вече няма жизнена сила. И затуй изчезват.“

Малинин се почеса по ухото, задраска думата „изчезват“ и я написа с главни букви, а след това малко се поотдръпна, за да ѝ се полюбува.

„И затуй ИЗЧЕЗВАТ. А пък аз се натъжих, щото излизаше, че душата ти е безсмъртна хем в Рая, хем в Ада, ама има гадняри, дете намират начини да я утрепят за вечни времена. Сиреч, нивгиш веке няма да върнат тез ангели и те са изчезнали вовеки. Като изложи к’во е полижението, негово благородие взе да кове желязото докат’ е жежко и взе да иска от Гавраилчо да му даде достъп до секретните досиета на убитите ангели, щото тробело да разбере за к’ви таквиз провинения ядат калая, след кат’ са ходили на Земята толкоз отдавна. Гавраилчо твърдо му обеща да го стори, понеже двамата с Вартоломей имат право на достъп до архива, въпреки че инак не пускат до досиетата на километър, понеже секретността в Рая е направо кат’ в жандармерийско поделение в майката Русия. И го попита какво значи

тогаз видеозаписът на кончината на Елевтерий, къдет' той видял някого у тях в кухнята? Негово благородие се почеса по тиквата и ясно му рече, че него туй също го притеснява, понеже на туй отгоре на лентата на видеокамерите се вижда, че в тоз момент във вилата не е бръмвала дори муха отвънка. Пък и му е чудно как са вкарали вируса на таз гъба в ангелите тъй, че да не заразят всички останали? Вкъщи ли са ги сурвакали с тоя вирус или на работа? А пък кат' е знайно още, че някаква гадина се опита да отрови и нас със светена вода, господин Калашников има сериозни подозрения за централния офис на Небесната канцелария, че сигур' килърът се крие нейде из нейните коридори. Гавраилчо толкоз се стресна от този вирус, че му хрумна тозчас да обяви карантина и вече таман да грабне телефона, но негово благородие възпря тия му намерения, понеже морят ангелите с гъбата поединично и умно, инак за седмица и отгоре вирусът щеше да е плъзнал из целия Рай, тъй че няма никаква опасност от епидемия и туй е сигурно.“

Малинин разкърши ръце, духна им, тъй като усети тръпки, и отново се захвана да драци криволиците си. Дневникът беше като водката — засмукваше го.

„Гледам, че Гавраилчо не може да се сапикяса от таз новина и направо го тресе от голямо шубе. И вика: сещате ли се кой може да направи това? Негово благородие въздъхна ей тъй досадено, сиреч писнахте ми с тия въпроси, и търпеливо обясни: щях ли да си премълчавам, ако знаех? Има надежда, че секретните досиета ще хвърлят светлина кой има зъб на тези ангели, а пък дотогаз требе да забранят пребиваването на ангелите в Рая в човешки образ. Гавраилчо отказа да забрани, понеже нямал такиз правомощия, но обеща да събере всички и да обяви за опасността, пък всеки да си прави сметката дали гъбата го застрашава, или да си я кара безпльтен. Ако требеше да решавам аз, хич и не знам к'во щях да избира, понеже ми е някак по-лесно да съм човек, а пък ако си призрак, туй направо не е живот, а същинска мъка. Даже чаша вино не можеш изпи, щот' всичко се излива през тебе до капчица, и ако си бесен, не можеш да забиеш един в зъбите на някого, а требе да действаш с електриката или телекинеза, а туй не всеки го може. Тъй че ний се сбогувахме с Гавраилчо и си отидохме у дома да спим, че още от заранта имахме сума работа. Требеше да проучим кой може да внася тоя вирус в Рая

през митницата, а сетне негово благородие се канеше да иде в специалното хранилище с пропуск от Гавраил, понеже искаше да попрелисти секретните досиета, а след туй да се отбий и в библиотеката, че да понаучи повечко за гъбата H5N1. А го гледам, че за срещата с Алевтина май вече е забравил и да мисли дори, толкоз се вдаде в работата. И тъй е по-добре, понеже аз смятам, че женорята само пречат и няма защо да превръщаме кримката в мелодрама. Като се прибрахме, аз тозчас се метнах на тубата, предложих и на негово благородие, ама той ми тегли една майна, понеже било време да спим и щял да си легне, а пък аз да последвам примера му, щото утре съм щял да стана като от гроба. Е, не ми е за пръв път да ставам от гроба, затуй изчаках негово благородие да захърка и допих квото е останало в тубата, а пък там, православни граждани, се плацикаше едното нищо. Виното не ме хвана и не ми се спеше. Та си рекох: тъкмо имам малко свободно време, я да седна да си допиша дневника. Лично аз въобще не се кося като господин Калашников, щото със сигурност знам, че ний при всички случаи ще го спипаме този килър, както и да се усуква. Аз не съм му помощник току-така и негово благородие сигур знае кого да вземе в командировка, щото без моите съвети той е все едно без ръце. А пък аз съм кат' куче — ще изрия земята, ама ще надуша следата.“

След като сложи точка, Малинин изпита известно упоение от собственото си величие и се накани да продължи да пише, но от писането му го изтръгна пресипналият глас на Калашников, който се бе настанил удобно на дивана.

— Серьога, ти да не си превъртял? Бип-бииип-бибии-иип, тъй да знаеш! Скоро трябва да ставаме, а ти още не си лягал. Да не смяташ да дремеш по време на акцията?

— Съвсем не! — стегна се тутакси Малинин и затвори дневника. — Че колко ми трябва на мен, препатилият войник, башблороде? Стига ми и една минутка да подремна на приклада.

— Хайде-хайде — прозя се Калашников. — Зная ги аз тия твои приклади — сетне ще спиш прав като кон и ще отговаряш на въпросите ми чак на третия път.

Електронният будилник с пет режима за събуждане иззвъня след половин час, когато на Малинин му се струваше, че току-що е затворил очи. Калашников безмилостно дръпна коприненото китайско одеяло от колегата си.

— Предупредих те. Сега няма да хленчиш.

Малинин не хленчеше, но докато се обличаше, намъкна мундира на краката си, а ръцете си напъха в крачолите на униформените си панталони и с войнишко усърдие закопча ципа си чак до врата. Калашников завъртя глава и се потътри към кафеварката.

Платинената блондинка натисна плавно бутона и изображението на плазмения монитор на лаптопа помръкна. Абсолютно същото изображение угасна и на екрана на компютъра на жената, която се намираше на около десет километра от нея. Тя беше слаба, стройна брюнетка с чуплива коса и сини очи и изглеждаше на около трийсет години.

— Там има една миниатюрна камера в окоето на статуята с копието. Те не я виждат — каза блондинката по мобилния си телефон, потропвайки развеселено по капака на лаптопа. — Ние не ги чуваме какво говорят, но можем да наблюдаваме изображението. Уверихте ли се, че това е мъжът ви, или да ви включим отново?

— Няма нужда — каза глухо Алевтина Калашникова. И прехапа устната си до кръв, за да не се разплаче, тъй като трудно успяваше да запази спокойствие.

— Прекрасно — усмихна се блондинката. — Надявам се, че ще спазвате онова, за което се споразумяхме, както ще го спазваме и ние. Чакахте тази среща деветдесет години, нали? И не предполагайте, че тя ще се състои. Сега вашата мечта ще се реализира, но ако се държите както трябва. Рано сутринта ще занесете писмото на адреса, който ви казах. И ще го сложите...

Последва кратко и подробно описание на скривалището. По време на целия инструктаж Алевтина не издаде звук.

— Разбирате ли, в момента вашият скъп съпруг е много уязвим — добави хладнокръвно момичето. — Той е пришелец от Ада и за нас не е никакъв проблем да го премахнем, тъй като за целта ни е нужна само една капка светена вода. Още повече че до него денонощно се подвизава наш човек. Достатъчна е само една неправилна стъпка и вие никога повече няма да го видите, дори и след Страшния съд.

Тя направи пауза, за да изчака нужната реакция.

— Вие сте лайно — изрече твърдо и злобно Алевтина. — Мразя ви.

Блондинката се усмихна още по-широко.

— Зная — заяви спокойно.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

MASS MEDIA

неделя, 09 часа и 55 минути

Както винаги преди строгия неделен доклад пресаташето стоеше пред Гавраил и молеше наум Гласа да го помилва. Коленете на ангела видимо трепереха и имаше защо. По всичко личеше, че Гавраил не е спал през нощта, защото под очите му имаше тъмни сенки, лицето му беше прежълтяло и подпухнало, освен това нямаше устни, а някакъв процеп, който би трябвало да е устата му. Щом високопоставеното началство беше в такова настроение още от сутринта, работата му беше спукана.

— Обстановката не е много добра — измънка пресаташето, мачкайки нервно листовете в ръце. — Само през вчерашния ден получихме по електронната поща двеста писма от праведници, които молят да потвърдим или да опровергаем слуховете за изчезналите ангели. Появи се и налудничава мълва, че това е работа на Шефа, а Гласа няма да се върне от отпуск.

— Кой говори такива неща? — попита студено Гавраил.

— Не зная — призна си изплашено пресаташето. — Праведниците са нервни хора, повечето от тях са от страни с железни режими и затова дори и в Рая за всеки случай се подписват с „доброжелател“. Дали да не пуснем официално опровержение по телевизията? И например да обвиним за това черния пиар на специалистите по политически технологии на Шефа. Той дори и да протестира, пак никой няма да му повярва, защото има рога и копита, а ние сме ангели небесни.

Гавраил се прозя и закри устата си с ръка.

— Не. Между нас се оформя взаимно споразумение да се откажем от употребата на подобни пиар технологии — рече неохотно. — Дори планираме да сменим официално приетото изображение на Шефа във вид на козел. Още не сме разработили образа, с който ще го сменим. Може да е черен пудел или пък глиган. В момента въпросът се обсъжда и пресцентърът също може да предлага.

— Нека да е като черен заек — каза ехидно пресаташето. — Според мен това е много подходящо.

— Черният заек едва ли ще му хареса — изпуфтя Гавраил. — Добре, че не предложи черна медуза. Макар че, от друга страна, медузата прилича на Ктулху. Дали пък този мрачен образ няма да е подходящ за него? Звучи малко готически — древно зло, което дреме в дълбините на океана... Ех, защо сред нашите специалисти по политически технологии нямаме такъв суперрайтър като Лавкрафт^[1]. Но се съмнявам, че на Шефа ще му хареса да седи на дъното на морето във вид на октопод, защото тогава на сушата никой няма да се страхува от него, понеже октоподите не се разхождат по тротоара. Той иска имиджът му да е тайнствен, загадъчен и страховит. А пък нашият стил за подаване на информация в телевизията отдавна не ми харесва. Банален е. Каквото и да стане, веднага обвиняваме за това Шефа. Ами ако си представим, че в един момент силите на доброто победят и няма да има на кого да прехвърляме проблемите си? Тогава какво ще стане?

— Катастрофа — обобщи кратко пресаташето.

— Там е работата — отбеляза Гавраил. — А за изчезването на ангелите засега не бива да обвиняваме Шефа и тъмните сили, направете се, че нищо не се е случило. Нали имаме три канала, които денонощно разказват колко прекрасен е Гласа? Нека продължат да разказват.

— Обаче вярно ли с — понижи глас до едва доловим шепот пресаташето, — че тази сутрин са намерили на индийския остров...

— Не е важно дали е вярно или не — прекъсна го Гавраил. — Нашата задача каква е? Да не разваляме настроението на хората. Иначе знаеш ли какво ще настане? Всеки втори ще започне да дудне: аз цял живот се държах като кротко пиленце, не се друсах, не убивах, не пожелавах жената на ближния, за да попадна в Рая, но какво виждам тук? Само стресове и нервни разстройства. А не, дръжки. И имай предвид, че не е грях да се лъже. Ние не лъжем, ние просто не казваме цялата истина на хората и толкова.

— Ясно — реагира светкавично пресаташето. — Че кой спори. Ние никога не лъжем. Лъжата е прерогатив на Шефа. Това означава, че трябва предварително да игнорираме всички въпроси, а сетне да обясним, че е имало срыв в компютрите.

— Добра идея — похвали го Гавраил. — Прогресът е хубаво нещо. Със сривовете в компютрите могат да се оправдават точно толкова неща, колкото и с Шефа, а в същото време те не могат да предявят кой знае какви претенции. Добре, какво друго имаш?

— Това ми го изпрати отделът по религиите — поколеба се пресаташето и сложи пред него един лист, разпечатан от мейла. — Създадена е секта, която иска да бъде призната.

— Мама му стара, май че урочасях прогреса — отбеляза Гавраил и докосна гнусливо листа. — Защо изобщо въведохме тая уродлива система онлайн заедно с религиозните сайтове в интернет: „кликни тук и веднага изпрати молитва до Гласа“? Толкова спамове получаваме, че направо да откачиш — около милион и половина писма всеки ден, даже не зная как системните администратори още не са полудели. И щеше да е добре, ако изпращаха кратки молитви от сорта на: нека има мир по целия свят. Обаче не е така, 99 процента от всички молби гласят: дайте кинти, нека да ми пораснат цици пети номер, а кравата на комшийката да пукне.

— Това за кравата е класика — ухили се пресаташето. — Без тези неща човекът нямаше да е човек. Но кравата е дребна работа. Понякога е много смешно, когато молитвите по една и съща тема идват в два различни варианта. Сега например в Иран се молят да няма американски въздушни удари, а пък от САЩ пристигат молитви Гласа да им изпрати картата на иранските ядрени обекти, за да им е по-лесно да бомбардират. И за другото сте напълно прав. Хората дори измислиха специален светец за интернет, който се смята за негов покровител. И естествено, изобщо не попитаха самия светец за мнението му.

— Това е характерно за тях — махна с ръка Гавраил. — Ако оставиш хората да правят каквото искат, те ще намерят покровител и за бардаците. Макар да съм изцяло за реформите и за стъпките в крак с времето, никога не съм разбирал електронните молитви. Всичко това е някак бездушно, прекалено технологично е. Няма нужда да заставаш на колене и да удриш чело в земята. Включваш компютъра, влизаш в интернет и си изпращаш молитвата. Знаеш ли какво видях наскоро в „Яндекс“? На един банер пишеше: „Не ти върви е парите. А опита ли да се помолиш?“ Колко просто и наивно е всичко при тях: помолиш се и веднага получаваш паричен превод от Небесната канцелария. Като че ли си нямаме друга работа.

Той взе листа и известно време съсредоточено го разглежда. Около три минути преминаха в мълчание, към което се присъедини и почтителното пресаташе.

— Ама че апетит има тая секта — каза най-сетне Гавраил и остави листа. — Да, аз разбирам, че всички искат да въведат многоженството и това в известен смисъл също е класика в жанра, нищо че след смъртта си мормоните^[2] изобщо не попадат там, където очакват, че ще се озоват. Но това, че последователите им трябва да отлеят статуя на своя пророк от злато, вече е прекалено и е в стила на Туркменбаши. И Рая са го планирали като приказен чертог, където денонощно правят безкраен групов секс — гепили са копирайта на хлистовците^[3]. И кой идиот, кажете ми, ако обичате, ще им построи тук такъв остров? Непрекъснато се учудвам как хората си представят райските селения, фантазиите им направо нямат граници. Защото дори и онези самоубийци в Хаян също са били устремени към Рая: well thank you for the Cool Aid, reverend Jim^[4] — изпя той със сънен глас.

— Да им откажем ли регистрация? — попита отегчено пресаташето.

— Естествено — разпери ръце Гавраил. — Как бихме могли да разрешим такъв фалшификат. Там, на Земята, хората май съвсем са превъртели, всеки месец се появява нова секта с поредното божество. Макар че, знаеш ли, монетата има и друга страна. Представи си, че Гласа се появи отново в Йерусалим. Разбира се, нямаше да го разпънат, но щяха да го вземат за сектант с всички произтичащи от това последствия, включително и влизане в лудницата.

— Тук има и друг аспект — отклони се пресаташето. — Гласа няма проблеми. Ще извърши едно-две чудеса и всички ще паднат на колене. В това отношение всичко е наред. Ако ходенето по вода не изненада никого, всички ще оценят превръщането на водата във вино и в това няма никакво съмнение. В Русия веднага ще го изберат за президент без никаква реклама.

— Звучи логично — размърда криле Гавраил. — Просто всички тези самозванци направо ми скъсаха нервите. Когато Дева Мария се появи в Киев, веднага нахлух при Гласа да му докладвам и да го попитам докога ще търпим тези евтини фалшификации? Достатъчни са само две мълнии и проблемът ще е решен. Само че нали го знаеш какъв е Гласа — даже не реагира на това, понеже обичал всички,

включително и хора с очевидни психически разстройства. Аз много плахо го попитах дали обича и Ким Че Ир. А пък той ми вика: „Да, че как мога да не обичам хора, на които в Града им предстоят страшни мъчения в течение на сто хиляди години?“

Пресаташето се усмихна раболепно и не каза нищо, тъй като не смяташе за нужно да коментира постъпките на най-главното началство.

— Както и да е, това го решихме — констатира Гавраил и хвърли смачканото листче в кошчето за боклук. — За слуховете около ангелите също се разбрахме — никакви коментари. За днес планирано ли е друго?

— Има и още нещо, но то е съвсем дребно — поколеба се пресаташето, надничайки в папката си. — В Лурд, във Франция, до един целебен извор рейтингът на доверие към Гласа е паднал. Съвсем малко, само с половин процент, но както се казва, злото не идва само.

— Това не е добре — огорчи се Гавраил. — Такива неща не бива да се оставят без внимание, защото всичко се крепи на дреболиите. Изпрати спешно в Лурд някого от департамента на чудесата. Навремето имаше предложение до всяко свещено място да има наш представител на постоянна длъжност, но аз го отхвърлих.

Ако всеки ден стават чудеса, хората ще започнат да го възприемат като нещо нормално и никой няма дори едно мерси да ни каже.

— И без това вече никой не ни казва — подкрепи сервилно мнението на архангела пресаташето. — Колко пъти се е случвало да дойде някой в офиса на Гласа и да се помоли: направи еди-какво си, а пък аз давам обет, че ще раздам имуществото си на бедните и ще ида в манастир, облива се в сълзи и се кълне. Но веднага щом получи онова, което иска, повече няма да го видиш в офиса на Гласа, разбира се, ако не го затисне друг проблем. На езика на бизнеса това се нарича „финтиране“.

— Точно така — вирна наставнически пръст Гавраил. — Това дори не е никакво „финтиране“, а гнусна неблагодарност. Можеш да излъжеш себе си, но защо трябва да лъжеш Гласа? Не е чудно, че той отдавна изгуби вяра в хората, все едно знаеше какво ще се случи. Добре, можеш да се чувстваш свободен. Ако има нещо спешно, отбий се довечера.

Пресаташето се поклони и излезе, стиснал папката си под мишница. И затвори вратата толкова безшумно, че дори не се чу как изтрака езичето на бравата. Гавраил погледна кисело към затрупаното с хартии бюро и си каза, че в неделя едни си почиват, а други работят. Калашников разполагаше само с още няколко часа до вечерта. И макар че много го зарадва с неочакваното си среднощно посещение (слуховете за редкия професионализъм и проникателността на този човек се оказаха верни), не можеше да се каже, че Гавраил беше напълно уверен в него. Да, те бяха заинтригували Калашников, като накрая на разследването за награда му обещаха да се види с жена си и Гавраил щеше да удържи на обещанието си. Но той не беше всемогъщ. И ако Алексей не успееше, принудителната почивка на Гавраил щеше да продължи много дълго. Вечно.

[1] Хауърд Филипс Лавкрафт — американски писател. — Б.пр. ↑

[2] Религиозна секта в САЩ, която изповядва многоженството. Или поне доскоро го изповядваше и не смяташе за грях да имаш няколко жени. — Б.а. ↑

[3] Руска секта, която по време на общите молитви практикува безразборни полови сношения. Действала е предимно в Сибир и един от активните ѝ участници в самото начало на „духовната“ си кариера е бил прочутият Григорий Распутин. — Б.а. ↑

[4] „Е, благодаря за питието, преподобни Джим“ (англ.). Гавраил цитира песента „Cult of the Damned“ на групата „Manowar“, в която се разказва за гибелта на 900 души от сектата „Народен храм“ на пастор Джоне, изпили доброволно или по принуда отрова, разтворена в плодов сок. — Б.а. ↑

ТРИЙСЕТА ГЛАВА МИНУС АНГЕЛ

неделя, 10 часа и 34 минути

Явочната квартира се състоеше от две стаи и кухня. Беше доста скромна, но какво друго им трябваше на две същества, пък макар и с големи криле. Във всяко друго отношение обстановката беше съвсем прилична — вграден гардероб, спалня, бюро с компютър и безжичен интернет, телевизор и голяма баня. Преди месец тук бяха правили ремонт и миризмата на „ново“ още се усещаше. Жилището се смяташе за служебно и беше купено от същия този ангел — нефтен олигарх, за явочни срещи и за отсядане на командировани колеги. Приятелките бяха принудени да напуснат извънградската къща на Локи с лабораторията и камината, в която живееха отначало, тъй като Раел ужасно се страхуваше да не се зарази и категорично настоя да го направят.

Застанала под горещия душ, Раел с наслада подлагаше лицето и гърдите си под силната водна струя. Гъстата пара бе изпълнила цялата баня, а по изпотеното огледало лениво се стичаха самотни капки. Добре, че след минералната вода нямаше махмурлук и макар да си легнаха късно, тя се събуди свежа като росна китка. Вярно, Локи изглеждаше доста скапана, но тази мързелана обичаше да спи до обяд. Тя дълго бе работила в арабския свят, а там бе прието животът да започва от обяд нататък. Раел се обърна и подложи гръб на струите вода, а татуираният дракон между лопатките ѝ размърда челюсти, стискайки симпатичен юноша за гърлото. Водата се стичаше бързо от големите ѝ крила, сякаш бяха намазани с нещо.

Локи се търкаляше в леглото, облечена само с едни дантелени гащички, купени от френски магазин. Изобщо не ѝ се ставаше и с удоволствие щеше да спи до обяд. Тя мърдаше лениво криле и си представяше, че прилича на огромна заспиваща пеперуда. Но за съжаление трябваше да става. Трябваше да влезе в интернет и да погледне уебсайта, в който Калипсо им оставяше зашифровани новини за това как върви разследването на онова ченге, което Шефа бе

изпратил от Града. Направо недоумяваше докъде бе стигнал Гавраил. Когато Гласа се върнеше от отпуск, лошо му се пишеше. Засега беше рано да бият тревога, тъй като бяха обмислили и изчислили всяка крачка, включително и евентуалните подводни камъни. Всичко щеше да свърши много преди пратеникът на Ада да успее да разбере каквото и да било. Ако изобщо успее.

Тя изпрати собственоръчно запоената капсула с алуминиеви флакончета във вакуумирана опаковка с дипломатическа поща по ангел-пратеник в общоприетия образ на пощенски гълъб. В Рая пристигаха хиляди такива посланици от Земята, ако не и повече. Никой не гледаше какво има вътре, защото ангелите никога не внасяха забранени неща в Небесната канцелария, а Калипсо наистина получаваше една камара пратки не само от нея. Тъй че проследяването им беше невъзможно.

Леле, какъв страх бра Локи, докато изработваше това убийствено „желе“ от кокоше месо, кръв и препаратата ламифлу в домашната лаборатория. Всъщност препаратът беше съвсем малко и трябваше да блокира по-нататъшното разпространение на въздействието на вируса, защото жертвата трябваше да загива, без да заразява други. Смъртоносната смес се получи бързо — все пак навремето тя ненапразно получи дузина докторски степени. Спешните новини от Небесната канцелария, публикувани в уебсайта, потвърдиха успеха ѝ — освен набелязаната цел нямаше друг заразен. В лабораторни условия тя бе променила вируса, който се вкарваше в организма, така че да умре след трийсет и шест часа, разпадайки се в тялото. За щастие този период от време бе достатъчен, за да се гътне и самият носител на мутиралия вирус. Тя изгори остатъка от биологичен материал, който взе от болните легхорни, включително и най-малките костици, перца и вътрешности... Изгреба старателно всичката пепел от огнището, а след това я хвърли повторно в огъня. В горящата камина полетя всичко, което можеше да е заразено с отровената от вируса кръв — гумените ръкавици (смрадта беше ужасна), маските от марля, епруветките (които се натрошиха на парчета). Прекара през огъня и лабораторните инструменти.

Всеки момент трябваше да пристигне съобщение за това как е бил изразходван последният шести флакон. С това работата им щеше да приключи и те вече можеха да се наслаждават на пълно

спокойствие, тъй като всички, които бяха набеleyали, щяха да са мъртви и нито един нямаше да се е измъкнал от възмездието за тяхната съсипана любов. Естествено, лицемерите щяха да промърморят, че това е грях, но... много важно. Защото, ако някой трябваше да влезе в ада заради кървавите си дела, това бяха точно тези седмица мръсници. Те ги бяха задраскали, бяха им сложили по един минус. Минус един ангел, минус два, минус три... А за Гавраил бе подготвено най-жестокото мъчение, което беше по-лошо дори от смъртта — да бъде свален от власт. И те щяха да се насладят на агонията му.

— Ей, приятелко! — разнесе се веселият глас на Раел от банята, заглушаван от шума на водата. — Какво смяташ да правиш — идваш ли в банята или не?

— Идвам! — подвикна тя и неохотно се премести до ръба на леглото. Прибраните ѝ криле се разгърнаха, разкривайки познатата вече цветна татуировка с дракона, която заемаше цялата горна част на гърба ѝ. Тя, Раел, Лаели и Калипсо си направиха тату, когато се събраха в тайно общество, обединено от едно желание — да отмъстят за проваления си живот. Тяхната древна мечта се сбъдна, но защо Локи не изпитваше галецо сърцето чувство на удовлетворение. Явно отмъщението беше като страстта — ако не я реализираш твърде дълго, с течение на времето тя прегаряше и ставаше студена. Нищо, щеше да има време, за да изпита всичко в пълната му цялост.

Но за сметка на това вече нямаше да вижда в съня си смеещия се ангел, в чиято ръка висеше обляната в кръв, току-що отсечена огромна глава... Неговата глава.

Локи стана от леглото и тръгна към банята, олюлявайки се и прозявайки се. Шумът на водата в душкабината беше секнал и се чуваше само падането на самотни капки от мокрото тяло. Раел беше приключила с къпането и се бършеше с кърпа. Локи почука на вратата и леко се закашля, тъй като усети как нещо дере гърлото ѝ. След душа трябваше да изпие един горещ чай, обикновено това помагаше.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА АБРАЛЮВИЧ

неделя, 14 часа и 22 минути

Малинин започна отчаяно да бибитка, размахвайки ръце, тъй като на носа му кацна огромна мъхната пеперуда, поклащайки бавно шоколадовите си на цвят криле. Унтерофицерът се завъртя около оста си, за да изпъди пеперудата, а след това вдигна един камък, който се мъдреше в тревата, и го запрати като дискохвъргач подире ѝ.

— Дивата природа май те плаши, братле — констатира Калашников. — Имам чувството, че ако живееше на Земята, щеше да ти е трудно да работиш в „Грийнпийс“.

Малинин потърка ожесточено поръсения си с кафяв пращец нос.

— Нямам нищо против дивата природа, вашблороде — възрази той. — Особено ако е печен глиган с ябълки. Но в нашето село нивгиш не са летели такива дракони. Отгде да знам, може в крилете ѝ да има някаква отрова?

Той и Калашников в компанията на принц Дмитрий заедно с още трима яки ангели-охранители (включително и неизменния мрачен Вартоломей) крачеха по спретнатите алеи в градината, покрай които растяха вече станалите обичайни за тях кокосови палми. В мангровите гори препускаха стада светлосиви мъхнати маймуни, а в далечината се чуваше тръбенето на слон. Смуглите хора, които срещаха по пътя, се усмихваха дружелюбно, събираха присвити длани и казваха „намасте“.

— Те ви мислят за туристи от Европа — прошепна принцът. — Индусите не знаят, че хората тук са мъртви. Според тяхната религия те са се преродили и живеят тук отново. По принцип могат да се преродят във всичко на света. Дори във вид на слон.

— Супер — възхити се Малинин. — Ясно е, че аз няма да продам вярата си дори за цял милион, ама е много гот да видиш една посмъртна справедливост. Може цял живот да си събирал шишарки в гората, но пък за сметка на това през следващия си живот да се родиш като Абрамович.

— Ти, братле, нямаш никакъв шанс да се родиш като Абрамович — прекърши мечтите му Калашников. — За да бъдеш реинкарниран като милионер, трябва да имаш страхотна карма. Само че каква може да е твоята карма след прелюбодеянието ти с попадията? Според индийските правила за такова нещо трябва да те хвърлят на тигрите, за да те разкъсат. Освен това в централния индуски рай попадат само онези, които са достигнали висшата степен на познание — нирваната. А какво представлява нирваната според твоите разбирания? Ти изпадеш в нирвана само след като изпиеш шест бутилки водка. Такива като тебе не могат да станат индуси. Нямам представа като какъв би могъл да се преродиш тук. Сигурно като заек.

Малинин изсумтя обидено, разстроен от строгата кармична прогноза, но по навик се въздържа да направи коментар. Те не бяха планирали да ходят на индуисткия остров, но всичко се обърка заради променения график на Гавраил, който не можа да дойде в архива, където се пазеха секретните досиета. Вартоломей също имаше достъп дотам, но Калашников размисли и решиха първо да отидат в библиотеката, където Алексей три часа преглежда най-различна литература и кисна сума време в Wi Fi в интернет, четейки подробно медицински сайтове. И в крайна сметка помоли пазача — един възрастен ангел с бели мустаци, да му ксерокопира информацията от най-новия медицински справочник. А когато щабскапитанът прочете ксерокопията, лицето му просветна. Малинин го попита защо изглежда толкова щастлив, но Калашников само го щипна палаво по носа и не му каза нищо. Но те не отнесоха със себе си само това. След като прегледа определени библейски текстове, Алексей беше крайно заинтригуван от изданието на една много рядка книга, преведена на френски език, която на това отгоре пазачът му рекламираше много активно: „Вземете я, няма да съжбялявате.“ Калашников не можа да устои на тази гореща препоръка, тъй като знаеше, че в Града би могъл да си купи подобно издание само във вид на самиздат, и то без гравюри. Затова взе книгата за едно денонощие да прочете някои избрани моменти, преди да заспи, тъй като не беше изключено в нея да има полезни за разследването факти.

Заради корицата си книгата тежеше около осем килограма и, естествено, се наложи да я мъкне Малинин, който се обливаше в пот и местеше тежкия товар от едната си ръка в другата. Алексей си

поговори набързо по телефона с Гавраил в една самостоятелна стая без свидетели и след това двамата с недоволния от товара си Алексей потеглиха с каретата към индийския остров. За разлика от казака Калашников беше в прекрасно настроение, защото макар да не беше стигнал до убиеца, загадките станаха с една по-малко.

Пришълците влязоха в приемната на ексцентрично построената вила на Естериан и един тъмнокож слуга почтително им се поклони. Тук димяха сандалови благовония, висяха гирлянди от цветя и стърчаха бронзови статуи на танцуващи индуистки богове с безброй ръце, украсени с гривни. Върху мраморните стени майсторски се бе постарала ръка на резбар, изобразила сцени от индийския епос, включително и фриволното отношение на Шива към четирите пастирки. Заинтригувано от гостите, някакво петнисто теле провря глава през един от прозорците. В индуизма кравите се смятаха за свещени животни, затова покрай вилите обикаляха най-малко двайсетина такива хайванчета и безразлично щипеха сочна трева.

— При нас е налице поредният случай на дежа вю — натъжи се Дмитрий и седна на инкрустирания със седеф стол. — Малко преди да изчезне или ако трябва да сме поточни, преди да умре, Естериан е взел в ръце дистанционното на домашното кино. Очевидно това е било гърч. На телевизионния екран е монтирана цифрова видеокамера и предполагам, че Естериан е гледал записи от отпуската си. Най-вероятно, когато е натискал бутоните, ги е объркал и камерата се е включила и е записала всичко, което се е случило в стаята. Длъжен съм да заявя, че това не внася никаква яснота.

Принцът натисна бутона на дистанционното. Тримата (Вартоломей и охраната останаха навън) изгледаха некачествения запис от много близко разстояние. Камерата безстрастно бе фиксирала как Естериан се гърчи пред телевизора, стискайки се за гърлото, и как се опитва да стане, но отново пада, а лицето му става пурпурночервено. А след три минути на конвулсии той вече лежеше неподвижен на пода и най-вероятно беше мъртъв. Но изминаха няколко секунди и очертанията на трупа започнаха да се променят. Отначало той като че ли започна да се разлага — по тялото му се появиха тъмни петна, а кожата му стана прозрачна, сякаш е от стъкло, и дори се виждаше мрежата от кръвоносни съдове по целия му торс, клапите на сърцето му, черният му дроб и стомахът му. Последва силно

и ярко избухване и тялото вече го нямаше. На лентата се виждаше, че във въздуха се издига стълб сребриста прах, която се завихри като смерч. Последва още едно избухване и сребрилата прах изчезна. Стаята вече беше пуста и само едно облечено в хитон момиче с изкуствена усмивка се отразяваше от телевизора в голямото огледало на съседната стена и говореше нещо.

— Ето, виждаш ли? — каза принцът разстроено и изключи камерата. — И докога ще продължава всичко това? Най-неприятното е, че в Рая започнаха брожения — праведниците нервничат, а вестниците negliжират случващото се. А още по-ужасното е, че всичко това се случва в момент, когато предстоят избори.

— Нима при вас има избори? — изуми се Малинин.

— Разбира се — отвърна високомерно Дмитрий. — Все пак ние не живеем в Саудитска Арабия. На всеки петстотин години праведниците правят своето свободно волеизлияние. При вас, в Ада, свобода няма, но при нас има демокрация.

— А кандидатите много ли са? — поинтересува се Малинин.

— По принцип е само един — смути се принцът. — Пък и какъв смисъл има да се кандидатира някой друг, при положение че рейтингът на Гласа от пет хиляди години е сто процента? Това е глупаво и напълно излишно. Кампанията винаги се провежда по всички правила, включително и с политическа реклама. Но всичко това създава затруднения. Разбира се, изчезването на ангелите няма да повлияе на рейтинга на Гласа, но самият факт е неприятен.

— И какъв е смисълът от тези избори в действителност — изсумтя Малинин. — При положение че победителят е известен предварително и той няма никакви конкуренти?

— При вас няма дори такива избори — прекъсна го рязко принцът. — Пък и да не би наистина да познаваш много храбреци, които биха дръзнали да премерят сили с Гласа за управлението на Рая? Един взе, че опита, и завинаги се сдоби с имиджа на козел.

— Свършихте ли вече? — намеси се Калашников със зле прикрито раздражение. — Или цял ден ще дискутирате изборителните технологии? Да не би да сте забравили защо сме дошли тук?

Спорещите замлъкнаха едновременно, вторачени тъпо в лъщящия под.

— Доколкото разбирам, външната камера за наблюдение пак не е успяла да заснеме нищо — рече Калашников.

Принц Дмитрий кимна обречено.

— Е, в такъв случай най-спокойно мога да ви съобща информацията, която предадох на Гавраил по телефона от библиотеката — заяви тържествено Калашников. — И така, вие видяхте, че покойният ангел се е борил с някакъв невидим субект и ако се съди по зачервеното от напъните лице на убития, този някой го е душил, нали така?

Мълчанието на Дмитрий и Малинин означаваше, че са съгласни.

— И всъщност в това се състои целият проблем — тържествувате Калашников. — В момента на убийството в тази стая не е имало абсолютно никого. Естериан изобщо не се е бил е невидим противник... Той се е бил със самия себе си.

Лицата на слушателите застинаха като на восъчни фигури в музей. Алексей разгърна бавно сивия лист с ксерокопието, което му направиха в библиотеката.

— Специално за вас, господа — каза. — Това е извадка от августовския брой на „Медицински вестник“. „Симптомите на птичия грип напълно съвпадат със симптомите на известния испански грип. Този грипен щам е вилнял през 1918 г. в САЩ и Европа и тъй като по това време не е имало никакви антибиотици, са починали 20 милиона души. Испанският грип убивал човека за рекордно кратко време. Понякога заразен пътник се качвал на първата станция на метрото в Ню Йорк, а на последната пристигал вече като труп. Щамът на птичия грип H5N1, който притежава всички признаци на испанския грип, всъщност е много по-лош от него, защото има способността да мутира. На двайсет и четвъртия час от заразяването си човекът вече е на крачка от смъртта — телесната температура на болния достига до 41,5 градуса, което предизвиква началото на неудържимо бълнуване и цветни халюцинации.“

Калашников приключи с четенето и погледна победоносно Дмитрий и Малинин.

Те едва се държаха на краката си, осмисляйки бавно чулото.

— И таз добра — подсвирна принцът. — Значи се оказва, че всичко това са видения, така ли?

— Точно така, млади мой приятелю — каза Калашников и подаде листа с ксерокопието на Дмитрий. — Странното поведение преди смъртта и неразбираемите думи на умрелите са били предизвикани от бълнуването им вследствие на високата температура — те са били в агония. Ние не знаем кой се е появявал в халюцинациите им в този момент, но виденията им явно са били ужасни. Достатъчно е да погледнем само лицето на Естериан. Тъй че никой не е прониквал при тях, отровили са ги дистанционно.

— Това е невероятно — изпъшка принцът. — Ще ми дадете ли един автограф? Вие сте гений.

Той престана да обръща каквото и да било внимание на Малинин.

— Лесно е да си гений, когато нямаш конкуренция — направи се на интересен Калашников, макар че искреният възторг на детето му беше приятен. — Жалко, че получихме този запис едва сега, защото иначе това щеше да премахне много от първоначалните ни въпроси. А сега, ако нямате нищо против, бих искал да огледам вилата, тъй като ми се ще да разбера къде точно ангелите са се заразили с вируса. Може би капаните са били сложени предварително, още преди камерите за наблюдение да бъдат монтирани. А докато аз търся наоколо, имам една молба към теб: заедно с моя заместник да разпитате съседите дали преди седмица на острова не са идвали по вода някакви непознати. А веднага след като свършим, ще отидем в архива заедно с Гавраил, за да проучим секретните досиета на изчезналите ангели...

Малинин и принцът козируваха, излязоха на двора и тръгнаха към колибите на градинарите. А Калашников веднага забрави за обещанието си да оглежда къщата, пропускайки спалнята и хола, но неизвестно защо обърна специално внимание на терасата от розово дърво от страната, която гледаше към плажа и палмовата горичка. Изтича пъргаво до една от най-високите палми, чиято корона се издигаше над всички останали, и се върна обратно, измервайки с точни крачки разстоянието от тази палма до вилата на плажа — оказа се, че то е около сто метра. Сетне наведе глава назад и, прикривайки очите си с ръка от слънцето, което му блестеше, дълго разглежда стройния дънер на палмата и най-вече пищната ѝ корона с огромни назъбени листа.

Когато се върна до терасата, той слезе до басейна и загреба внимателно вода в една мъничка бутилчица, която си бе подготвил предварително. Прибра я във вътрешния си джоб, където вече имаше пет такива шишенца, и се върна в стаята. Е, направи, каквото искаше, без излишни свидетели. Сега му оставаше само да изчака Малинин и принца да се върнат. А дотогава можеше да прелисти книгата, тъй като любопитството го гризеше.

Той разкопча лентите и разгърна тежкия фолиант. Кръжейки във въздуха, на пода се приземи едно листче, което изпадна от книгата. Алексей го вдигна лениво и го разгърна. И в същия миг сякаш го удари ток, а буквите започнаха да подскачат и да се размазват.

Калашников мърдаше вцепенените си устни и четеше.

Веднъж. Втори път. Не можеше да има грешка.

Това беше почеркът на Алевтина.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА СЪРПРАЙЗ

неделя, 14 часа и 40 минути

Тракайки с огромните си остри зъби, към зрителя се приближаваше космата паст, покрита с отвратителна слуз. Разнесе се ужасяващ рев, а стъклото се изпоти от тежкия дъх — явно пастта бълваше нетърпима смрад. Дългите остри нокти на люспестите лапи заскърцаха, а зад чудовището с олигавени кози рога избухна пламък и в дясната му лапа увисна отсечена човешка глава, чиито облещени очи се въртяха. Екранът се обля с поток от разпенена кръв и се разнесе сатанински кикот, който отекваше като ехо.

Последва кратък взрив на ярка светлина и пъстроцветно сияние и след това на фона на синьото небе и облаците застана рус фотомодел с къс до границата на приличието хитон и с пухкави криле, извити в полукръг.

— Ти избираш дали да има добро или зло — изрече звънко тя и тръсна глава. — Гласувай или ще изгубиш. Съмняваш ли се? Никой не сменя коня си наред реката.

Гавраил кликна с мишката, за да спре рекламния клип, който гледаше на компютъра. С лявата си ръка вдигна слушалката на местния телефон и набра три цифри.

— Знаеш ли, по принцип не е лошо — каза на невидимия си събеседник. — Разбира се, кръвта ми идва малко в повечко, но доколкото зная го е снимал самият Тарантино, а неговият стил е такъв. Само да знаеше това момче кой му го е поръчал! И трябва да помислиш малко за рогата, понеже в момента сме в преговори с Шефа за смяна на имиджа му. Тъй че коригирай малко чудовището. Нека на мястото на рогата му да мърдат змии и го пускай.

Още не бе успял да затвори телефона, когато монитърът започна да бучи и да вибрира. Изображението се пръсна на малки звездички, появиха се дупки като на разядена от киселина лента и най-неочаквано в средата на монитора изплува усмихнатото самодоволно лице на Шефа. Гавраил отскочи.

— Сърпрааайз — изтананика Шефа, наслаждавайки се на постигнатия ефект. — И на мен ми хареса този клип, макар че всичко е предсказуемо до баналност. Мисля, че трябва да ви накарам да ми правите отчисления за авторски права заради това, че използвате образа ми. Сто години вече се каня да го регистрирам като запазена марка. На Земята отдавна са минали всички граници на наглостта и нямат намерение да се отказват — имат бира „Дявол“, компютърни игри „Devil May Cry“ и „Diablo“. Ами наименованията на местности? Само „Дяволското гърло“ на водопадите Игуасу ми стига...

Гавраил положи доста усилия, за да се удържи в креслото.

— Как... Ква... как се озова тук? — заквака той.

— Благодарение на вашия вечен проблем с кадрите — подсмихна се Шефа. — А пък те, както казва един мой подчинен в каменоломната, решават всичко. Вече обсъждахме с теб, че при вас няма нито един нормален специалист, а само книжни плъхове. Да, всеки от нас си има своя корпоративна мрежа и тя е защитена много добре. Аз също си мислех така до тази нощ. Но както виждаш, на практика за един добър хакер са достатъчни и петнайсет часа, за да разбие вашата прехвалена защита.

Гавраил позеленя, тъй като си представи каква ще бъде реакцията на Гласа, когато чуе тази новина.

— Нямам намерение да правя това всеки ден — разлюля успокоително рога Шефа. — В края на краищата нали има някакъв паритет на отношенията. Но бях принуден да постъпя така, за да се свържа с теб. Вчера установих, че телефонът с небесносиньото копче не работи. Моят техник провери апарата и каза, че с него всичко е наред. Проблемът е в ТВОЯ телефон. А като се има предвид, че телефоните ни не са свързани с жица, вероятно проблемът е в апарата ти. Свали кутията.

Без изобщо да осъзнава какво върши, Гавраил посегна към телефона за специална връзка. Пластмасовата кутия изхвърча още при първото натискане и той веднага видя драскотините отстрани — беше човъркана с нещо остро, може би с дълъг като шпага служебен сребърен меч, какъвто носеха ангелите. И трите кабела с различни цветове в кутията бяха старателно прерязани по средата. Гавраил смръщи трагично чело.

— Виж ти — промърмори, опипвайки безсмислено кабелите. — Интересно, кога ли се е случило това? Че аз... почти не съм напуснал кабинета.

— Сигурен съм, че това е станало веднага след като дойде на посещение при мен — покри се със снежинки изображението на Шефа на екрана. — Самият аз не мога да се кача в райските селения по обясними причини и явно на някого НИКАК не му се ще да помагам в разследването. Но в същото време у мен се породиха някои догадки, които бих искал да споделя с теб, преди да изляза в отпуск. Още от самото начало имената на изчезналите ангели ми се сториха познати. Сетне се сетих, че вече съм ги чувал някъде преди около четири хиляди години във връзка с един скандален случай в Небесната канцелария, който направи фурор като този с Моника Люински.

— При нас не може да има такова нещо — прекъсна го Гавраил. — Сигурен съм, че грешиш. Откъде ще се вземе сексскандал в Рая? Че при нас сексът дори не се практикува. И това много ще разочарова твоя любимец Калашников на финала на романтичната му среща с покойната му жена.

— Всъщност това не ме вълнува особено — махна развеселено пред уебкамерата Шефа. — Ти по-добре ми кажи дали той успя да изрови нещо?

— О — възхити се Гавраил, — човекът наистина е професионалист, неподражаем е. Само не мога да разбера защо мъкне със себе си онова магаре.

— Какво магаре? — изненада се Шефа. — А, за Малинин ли говориш... Ами как да ти кажа... Съгласен съм с теб, че момчето не е блясък, но е изпълнително, а в наше време това вече е положително качество. А освен това, ако на онзи свят нямаше глупаци, как щяхме да знаем кои са умните? Както и да е, нека да не губим време в празни приказки, защото най-честно ме предупредиха, че връзката ни ще прекъсне всеки момент. Искам да споделя с теб една важна моя догадка.

— Един момент — отвърна Гавраил. — Ще затворя вратата.

Той затвори плътно вратата под погледа на умиращата от любопитство секретарка, превъртя ключа и за всеки случай дори дръпна пердетата. Кабинетът потъна в мрак. След като приключи с

тези приготовления, архангелът изпусна въздуха си, сякаш току-що бе погълнал чаша водка наведнъж, и се върна до бюрото.

— Казвай — рече той и нагласи уебкамерата по-близо до себе си.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА GAME OVER

неделя, 14 часа и 55 минути

Платинената блондинка беше в прекрасно настроение. От сутринта до този момент не беше изпсувала нито веднъж и не беше чула онзи гнусен металически звук. Скоро цялата им прекрасна компания щеше да седи в един земен ресторант и да се наслаждава на удържаната победа, тъй като тяхната група извърши сложната операция безпогрешно. Както бе планирано, мръсниците си получиха заслуженото — всички до един, и сега наетият детектив, изпратен от Ада, щеше да е принуден да се спре. А ако не се спреше, толкова ползе за него — щеше да получи една порция светена вода в очите, а Алевтина — инжекция с птичи грип. След два-три дни щеше да стане точно така, но на този етап той все още беше необходим, за да подаде на Гавраил нужната информация и да поведе разследването по пътя, по който искаха те. Нека RL2 да види как изкуството ѝ принуждава марионетките да танцуват — този Калашников щеше да започне да върши такива жалки дивотии, за каквито добродушният RL2 дори не бе мечтал. Шестима ангели излетяха благополучно в НЕБИТИЕТО и настъпи време да преминат към втората фаза на операцията — да заметат следите. Засега не беше ясно дали земният агент RL2 щеше да успее да задържи Гласа в отпуск, но фактът, че до този момент не докладваше нищо, вече беше много положителен. В противен случай те ВЕЧЕ щяха да са получили печата на паднали ангели и да са полетели в тартарите, размахвайки трескаво почернелите си криле. Явно успехът развърщаваше, тъй като Раел и Локи сигурно чакаха със стаен дъх нейния сигнал, а тя, мързеливката, още не беше качила на уебсайта съобщението, че последната твар си получи заслуженото. Много кофти, че нямаше хубава бира. Когато напуснеше Рая и избягаше на Земята, първото, което щеше да направи, бе да си купи една бутилка бира. Раел не пиеше, но поне с Локи можеха да гаврътнат по чашка по случай знаменателното събитие.

RL2 собственоръчно отрови първия ангел Серафим с вируса, за да докаже личната си заинтересованост в това начинание. От този момент нататък убиваше само Лаели, тъй като беше най-добрият специалист в тази работа. А блондинката се преизпълни с безусловно доверие към RL2. Когато преди месец неизвестният ник се появи в нейното айстикю и предложи помощта си за реализирането на старата ѝ мечта да отмъсти за мъртвата си любов, блондинката реши, че това е клопка на някакви мръсници. Но след като непознатият ѝ описа подробно този случай и попита дали не иска да си отмъсти, момичето започна да се колебае... Откъде RL2 би могъл да знае, че отмъщението е смисълът на съществуването на тяхното тайно общество почти от самото създаване на Земята? И когато той спокойно, дума след дума ѝ сподели плана си, тя се порази от неговата простота и достъпност. Наистина всичко трябваше да стане точно така. Но можеше ли да има доверие на един непознат, когото не бе виждала? Разбира се, че не — на това не бяха способни дори блондинките. И точно затова тя му постави условието, че той трябва да убие пръв, за да може групата да се увери, че намеренията му са сериозно. За изненада на блондинката RL2 не се поколеба нито за секунда. След като получи секретната пратка от Раел и Локи, тя остави алуминиевото флаконче с вируса за RL2 на уреченото място, а оттам взе пластмасовата карта с лицензията за убийства и я изпрати на Земята. Момичето се държеше изумително спокойно и изобщо не се страхуваше от последствията. Че какви последствия можеше да има? Да речем, че откриеха вируса. Тя без проблеми щеше да обясни, че го е поръчала на Локи за лабораторни изследвания, за да предотврати следващите инфекциозни епидемии, които Шефа злодейски предизвикваше най-редовно. Преди убийството на Серафим блондинката нервничеше само заради един въпрос, за който нямаше ясна представа. Дали ТОВА ще успее? Дали RL2 не беше един от онези мръсници, който бе научил номера на нейното айстикю от справочната служба? Нямаше никаква гаранция за това, но нямаше и друг шанс. Вариантите бяха само два — или да чака още пет хиляди години, или да се съгласи с това предложение. Тя избра второто и не съжали, макар че Раел и Локи ѝ се скараха за проявената доверчивост. Вярно, малко по-късно и Раел също се въодушеви, направо се развихри и за една седмица натръшка три трупа. Беше се отегчило горкото момиче от спокойната работа. Камък да хвърлиш по

нея, пръста си нямаше да помръдне. А пък ангелите на възмездието бяха нещо като Джеймс Бонд и дори по-яки — абсолютно оръжие, чрез което за една минута се сриваха цели градове. И какво щеше да стане, ако уволняха агент 007 от любимата му работа, ако му вземеха смокинга и го изпратеха в консервната фабрика да бели картофи? Трябваше само да е благодарна, че пламенната дама не направи на пух и прах Дмитров, защото Раел би могла... Понякога тя изпадаше в състояние на берсерк^[1] и тогава — край, да не си наоколо.

Серафим беше умъртвен бързо и професионално. И се разбра, че RL2 не се шегува, правилата на играта бяха ясни и всичко тръгна добре. Рано или късно Гавраил трябваше да се усети, но това стана чак след изчезването на третия ангел, понеже човекът беше толкова задръстен в действията си, че всеки естонец би му завидял. Но скоро стана ясно, че Гаврюша схваща бавно, но пипа чевръсто и с идеята си да извика следователя от Ада той наистина им поднесе изненада. В началото RL2 се притесни, но гърмените ангели не ядяха домати с колците и можеше да се каже, че тя вече почти се бе справила с проблема. И ако не беше глупавият опит на RL2 да отрови Калашников още през първия ден след пристигането му, той отдавна вече щеше да работи за тях и тогава никой нямаше да научи за вируса на птичия грип. No regrets, тъй като в края на краищата тя успя да направи точно това, което планираше. Тайнственият RL2 никога не казваше каква цел преследва самият той, но имаше неща, които не се нуждаеха от обяснения. И най-тъпият би се досетил, че той се целеше в стола на Гавраил, който сто процента щеше да бъде уволнен, след като Гласа се върнеше от отпуск. Просто нямаше да му простят втори гаф. И по тази причина блондинката съдържаше любопитството си, защото беше ясно, че ангелът, който утре щеше да смени Гавраил на поста му, беше нейният любезен събеседник онлайн. Може би щяха да й кажат името му на Земята, където тя щеше да намери убежище сред приятелките си. Рано или късно Гласа щеше да включи ясновидството и щеше да разбере истинската причина за извършения в Рая заговор... Но това нямаше значение. Тя държеше в ръката си асо и знаете, че Гласа никога не преследва онези, които бягат от Рая. Защото ако един ангел доброволно напускаше най-хубавото място във Вселената, значи по този начин той се самонаказваше, нали така? Правилно. Значи нямаше нужда от допълнителни усилия. На Земята тя щеше да се събере с Раел

и Локи, а малко по-късно и с Лаели, за да се веселят и да си правят кефа. Нека изгонването от Рая да се смята за заточение. Тя беше на друго мнение. Щеше да се впусне в тресавището на земните удоволствия и вестниците щяха да преливат от писания за нейните номера, а Парис Хилтън щеше да пукне от завист.

Блондинката изписа в най-горното прозорче името на уебсайта и влезе в блокирания с парола сектор, до който освен нея достъп имаха само още трима души.

Избра една красива картичка с цветя, изпрати я в специалния сектор и написа с главни букви кратко послание върху розите:

GAME OVER^[2]

[1] Почти несъзнателно състояние на страшна ярост, в което изпадали воините викинги по време на бой, и тогава можели да разкъсат враговете си със зъби. — Б.а. ↑

[2] Край на играта. — Б.а. ↑

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА СВИДЕТЕЛЯТ

неделя, 16 часа и 42 минути

— Ламифлу... заклевам ви, имате ли ламифлу?

Възрастната аптекарка с плетена шапка гледаше с омраза и уплаха фурията, която нахлу в аптеката. Не стига, че крещеше като бясна, ами на това отгоре изблъска от гишето младия студент, и то толкова силно, че той падна. Косите ѝ бяха разрошени, смачканият ѝ небесносин пуловер беше облечен с предницата отзад, по цялото ѝ тяло бяха полепнали някакви пера, не беше гримирана, а очите ѝ блестяха като на луда — явно беше някаква наркоманка. Сигурно бяха открили ЛСД или екстази в това ламифлу и сега се друсаха с него. Ей така в началото и хероинът се смяташе за безобиден медикамент.

— Не — отвърна жената с цялата студенина, на която беше способна, и демонстративно се зачете в „Аргументи и факти“. Ама че нахалница. Ще ѝ се тръшка тука с претенциите си, ще плаши, че щяла да извика милиция. Родителите съвсем са изтървали днешните младежи, нямат никакво уважение към по-възрастните.

Раел усети, че в следващия момент ще се окаже на пода и ще изпадне в истерия, тропайки с крака и удряйки главата си в бездушния като тая дебела жена линолеум на пода. От очите ѝ потекоха нежелани сълзи от злоба, тъй като това беше вече шестата аптека, но никъде не откри шибания ламифлу, а сайтът в интернет, откъдето Локи го поръча миналия път, упорито не се отваряше. Локи умираше, а тази тлъста свиня безразлично решаваше кръстословицата във вестника и се правеше, че нищо друго не я засяга. Защо изобщо ви е създал Гласа, хора? Не можа ли да сътвори нещо по-добро? Какво не ви беше дозавинтил в главите? Къде е вашето милосърдие към ближния...
МАМКА ВИ!

Около обяд Локи се почувства зле. До този момент само я дереше гърлото и очите ѝ сълзяха. Температурата ѝ се повишаваше с всяка измината минута, дъхът ѝ стана горещ и тя започна да кашля и да се дави. Случи се точно онова, от което Раел се страхуваше толкова

много. През тази седмица Локи често, твърде често, непростимо често контактуваше със смъртоносния вирус, балансирайки на ръба... И първа се зарази с него. Нямахме време да установява къде е успяла да пипне вируса и защо симптомите се появиха толкова късно, защото трябваше да мисли как да я лекува. Раел не допускаше, че може също да се зарази, и сега ангелът на възмездието тичаше през глава из аптеките и получаваше един и същи отговор: НЯМА. Ами да, разбира се, днес беше неделя и в този скапан град никой не снабдяваше търговските обекти със стока! Защо, но защо си избра да получи образование в института за възмездия, вместо да отиде в департамента за чудеса, включително и в школата за изцеления? По време на бойната подготовка ги учеха как да лекуват раните на съюзниците си в битката, но не и собствените си рани. Че кой можеше да рани ангел?

Раел се овладя и вдигна очи към продавачката, опитвайки се да изобрази нещо като усмивка. Но вместо това се получи гримаса. Утре сутринта в Дмитров щяха да намерят трупа на ченгето — на онзи шибан Анискин... И за всеки случай трябваше да се преместят в друга явочна квартира, но нямаше да могат. Какво да прави, а? Да се качи в небесносиньото ауди и да закара Локи в някоя най-обикновена болница? Щяха да изглеждат страхотно: „Здрасти, докторе, ето ви вашият болен ангел, преоблечете го в болнична пижама, но плийз, внимавайте, защото над задника си има криле.“ А Локи щеше да лежи, да я гледа и да се усмихва с последни сили с най-светлата си и безпомощна усмивка. И да хърка: „Не се притеснявай, и без това живея вече пет хиляди години, уморих се, нека всичко да свърши. А най-важното, много съм щастлива, че приключихме делото на нашия живот.“ И да угасва, да угасва пред очите й... това момиче, тази птица...

— Много ви моля. — В пресекващия от мъка глас на Раел се долавяха ридания. — Един човек умира, спешно ми трябва лекарство.

Аптекарката вдигна неохотно глава от кръстословицата. В Раел се вторачиха плувнали в лой наистина свински очички, които излъчваха злоба.

— Девойко! Какви са тези скандали? Казвам ви на чист руски: няма. Умирал човек? Извикайте „Бърза помощ“, защо сте се домъкнали тук? Абстиненцията ли го мъчи? Махай се от тука, наркоманка такава! — развреця се аптекарката, стигайки по логичен

път до извода, че с такива като Раел не се говори на „ви“. — Ей сега ще извикам милиция! — добави дежурната заплаха.

Раел се изправи, обзета от непознат до този момент бяс. Бръкна под разкопчаното си яке, стисна релефната дръжка с белите си пръсти и извади пистолета „Хеклер и Кох“ със заглушител. Пропука изстрел и върху пластмасовия под се посипаха парчетата от стъклената преграда, зад която седеше аптекарката. Жената не успя дори да извика. През дупката, която се образува, Раел сграбчи аптекарката за яката и с неприсъща на жена сила я издърпа към себе си. В гънките на брадичката на аптекарката се бяха забили стъкла. Тя присви устни във вид на огромна буква О, но сподави вика си, преди да го издаде, защото право в откритата ѝ уста се заби миришещото отвратително на топло оръжейно масло дуло на пистолета. Жената издаде нечленоразделен звук.

— Тъпа кучка — изригна Раел, сложила разтреперания си пръст на спусъка. — Казвай къде държиш ламифлуто, иначе ще те застрелям веднага на място.

Аптекарката се тресеше и не бе в състояние да изрече нито дума. По стола, на който седеше, започна да се образува тъмно мокро петно и Раел с отвращение осъзна, че това е урина. А освен това осъзна, че ей сега ще натисне спусъка. Изглежда, аптекарката също схвана това и се разпищя, подритвайки с крака и гледайки Раел също като блондинка — Кинг Конг.

— На „Тверска“! На „Тверска“! Отидете на „Тверска“! Там са големи... там са денонощни... там има всичко... там са двете най-добри... ние нямаме!

Раел отблъсна аптекарката, която тупна като денк на пода, и хукна навън, както си беше с пистолета. И едва след като затвори вратата, дойде на себе си. В този град минувачите по навик бързаха по работа и никой не се интересуваше от момичето с пушкалото. Тя прикри пистолета с якето си, готова в следващия миг да се втурне, но застина на място. Свидетелят... Колкото и да се присмиваше всезнаещата Локи, която в момента се гърчеше от болка в локва лепкава пот, италианските филми бяха правдоподобни. Няма човек, няма проблем. И в онзи як филм „Търси жената“, който двете с Локи гледаха вчера, когато се върнаха от стриптийз бара, се казваше много точно: „Свидетелите трябва да се ликвидират.“ Прави бяха хората. И

беше много тъжно, че за тази цел трябваше да изгуби още половин минута. Но се налагаше. Поне лицензията ѝ все още беше валидна, а това означаваше, че...

Аптекарката натискаше трескаво с пръсти бутоните на телефона... Не, не... Къде е... Аха, най-сетне... Ето го. Тя чу как входната врата се отвори отново и вътре нахлу студен въздух.

— Затворено е! Не влизайте! — извреця аптекарката, без да вдига глава.

Раел стъпи върху парчетата стъкла и стреля, без да се цели. Аптекарката изпусна телефона и се свлече на пода, подрусвайки се като желе. Раел отиде до апарата и взе сгорещената слушалка, в която се чуваха дълги сигнали.

— Ало! — разнесе се в мембраната. — Тук е милицията.

— Извинете — каза момичето. — Сбъркала съм номера.

Сетне сложи слушалката върху вилката, помириша въздуха наляво и надясно с приведен врат и вдигна рязко лявата си ръка. От показалеца ѝ като от огнехвъргачка изхвърча ревяща струя пламък, който обгърна щанда, неподвижното тяло и шкафовете с лекарства. Бурканчетата започнаха да се пукат, а огънят се разгоря още по-силно — явно някакви препарати съдържаха спирт.

Раел отметна глава назад и истерично се засмя.

ТРЕТА ЧАСТ

ВИКОВЕТЕ НА СКРЪБТА

*Ти чуваш ли гласовете им в
мрака?*

*Ужас, който развърта безумна
спирала.*

*В Рая стана кървава баня, но
тук няма къде да се скриеш.*

*Кървава баня — и в Рая ти ще
заспиш вечен сън...*

Ози
Озбърн,
Bloodbath in
Paradis

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА МАЙМУНЯЦИТЕ

неделя, 17 часа и 08 минути

„Не ми стигаше оная шибана нощ, ами на туй отгоре Гласа пак ме наказва и такъв ден изкарахме, ама пълна дивотия. Правичката ще си река, туй не беше ден, а същинско лайно. Толкоз ми се спи, че направо шъ пукна (тъй е прието да му викат, ама всъщност аз вече съм си мъртъв), на два пъти както си вървах, и си треснах челото в палмата. Негово благородие отначало ме гледаше и ми се хилеше, но скоро тяхното настроение по неизвестни причини силно се промени. Веднага след кат' отидохме на острова, където живеят ония поганци и космати маймуняци, които кат' същински гадняри ми отмъкнаха писалката «Паркер» право от джоба ми, господин Калашников все едно че го споходи видение. Излязохме ний с принца от вилата и се върнахме, а той седи над онзи дебел талмуд зъл кат' оса и чак трепери. Аз го питам ей тъй на, хинтелигентно: кво става, стари мой бойни другарю? А пък негово благородие кат' ми тегли една, че чак до девето коляно. От бибиткането чак ушите ми писнаха. Принцът завъртя тиква и отиде в другата стая, а пък на негово благородие като че ли му светна пред очите, та ме повика с ръка, набута ми пет малки шишенца в една опаковка и ми пошушна да ги дам на Сурен, а пък той да ги изпрати в Града по познатия начин. И много строго ми нареди да не отварям шишенцата и правичката ми рече, че вътре и без туй няма водка. А пък щом няма, за какво ми е да ги отварям? Аз прибрах шишенцата, а пък негово благородие пак се оклюма както преди и пак взе да седи като петел на бунище. Повече не му досадих, щото ги знам тез положения. Качихме се на катера и се върнахме в Районния център от този остров с маймуняците и големите сиви крави, дето вместо нос имат няма да кажа к'во. Вартоломей и принцът се мъчиха да разприказват негово благородие, ама той не им отвърна и си седеше забил нос в оназ дебела книга, отбелязваше си там нещо, мърмореше си и въртеше глава. Сетне извади от гащите си един тефтер и както си пътувахме, взе да прерисува от страницата едно такова кръгло нещо като питка. Щеше

ми се да му дам една глътка от шльокавицата в манерката, ама се сетих, че гадните бибитковци ми я взеха на митницата. Докато всички бяха залисани с работата си, аз се примъкнах при Сурен, пошушнах му каквото трябва и тайничко му натиках шишенцата в пояса, а пък той рече, че резултат шъ има довечерка по същата схема. И още го попитах под сурдинка дали родата му не може да проводи малко водчица за православната ми душица? А пък Сурен, говедцето, ми отвърна, че ако ще да пукнеш, не мож' прекара водка или цигари през митницата, щото тука не ми бил Града. Вярно, рече ми туй нящо толкоз несигурно, че чак гласецът му се разтрепери. Е, аз си я знаех тая работа, ама си мислех, че щом проваждат гастарбайтери в Рая, значи и контрабандата им върви по мед и масло. Доплавахме до Районния център, а там вече чакаше резервната колесница на Гавраилчо, не оная дето е от сребро, ами с личния му кочияш, който май е от етиопците, щото е много чер проклетникът. Етиопецът свали шапка, поклони се и вика: «Гавраил ви чака, любезни господа, в архивния център, има важно съобщение за господин Калашников.» Тогаз негово благородие се ухили злобно и му рече, че той също има съобщение. Конете бяха същински вихри, стигнахме дотам завчас и на мен чак ми секна дъхът, щото дворецът беше от розов мрамор и целият украсен с крилати статуи. Беше построен като буквата П и един такъв нисичък-нисичък — сал на сто етажа. А пък при нас, в Града, даже в гетата за впиянчените клошари ги строят по петстотин етажа, щото мястото е кът. Влязохме вътре, а в този архив такваз хубост цари, че чак да си глътнеш езика и ти се ще на всяка стъпка да викаш «бип», щото друго просто не ти иде на ума. Стаите не мож' ги преброи и всяка е натъкмена за нещо. В една се мъдрят свитъци, в коит' съ разправя за всемирния потоп, в друга — всичките издания на Библията по света, ако щеш на сингалски, ако щеш на ескимоски език, в трета — колекция с изображенията на Гласа на Земята — и с черно лице, и с очи кат' на някой китаец. Страхотно нещо, сал дет' таваните на нищо не мязаха, щото горе беше намацана някаква недодялана тъпня, се едно, че я беше рисувал еврейският поданик Остап Бендер на парахода — онзи мошеник от нелегалната книжка, за който господин Калашников веднъж ми разправя, докат' си пийвахме. Питам аз Вартоломей: к'ва е тая работа тук. А пък той ми вика: «Ами нямаме си тука Микеланджеловци, понеже всички таланти са в Ада, а пък таванът трябва да се изрисува, та се наложи да викнем

един гастарбайтер — бояджия от Серпухово, и той го наплеска както може. Началството първо се цупеше, обаче те му надуха главата с новите тенденции и плюсовете на модерния сюрреализъм и то се примири.» Стигнахме до средата на залата до едно такова гиздаво стълбище с гладки перила, обвити с небесносиньо кадифе и в тоз' момент по нея насреща ни хукна Гавраилчо с шумолящи криле. И без да рече нито дума, грабна господин Калашников под ръка, отмъкна го настрани и взе разпенено да му шушне нещо в ухото. Негово благородие сгърчи буза — май се сепна от нещо, но инак окото му не трепна. Бравос, от мойта школа е! Двамцата си шушукаха къде десет минути, а сетне помолиха всички ни да изчакаме в хола на диваните, а пък те се юрнаха през една таквази кръгла врата кат' на кораби и след туй изчезнаха. Седят там вече цял час и не шукват — пишат ли, заседават ли, кой да ти каже. Гледам, че и народът тука взе да скучае — принцът Дмитрий извади мобифона си и си играе на рали с него, а пък Вартоломей измъкна книгата «Жития на светците» и се захвана благочестиво да чете, понеже в Рая и със свещ да дириш, пак не мож' намери кримки, дават ги само със специално разрешение, и то, ако вътре няма насилие. Ама к'ва ще да е таз' кримка, ако е без насилие? Ако в една кримка са откраднали кокошка на някоя бабичка, а сетне я дирят на триста страници, хич не щем и да го знаем такъв трилър. В тарапаната Сурен май отиде при арменските си авери да изпрати шишенцата и сега ще трябва да си скучая сам. Седнах на тукашната маса и си пиша дневника, ама буквите ми се размазват пред очите, направо ми иде да съ плъсна по корем и сладко да заспя.“

Малинин надигна глава от писанието си и се прозя толкова широко, че можеше да послужи за модел на скулптурата „Самсон разкъсва пастта на лъва“. Дали пък да не се усамотеше настрани на онова съблазнително диванче, та малко да подремне? Един бибит знаеше кога негово благородие и Гавраилчо щяха да свършат, а пък времето си течеше — принцът вече стигна до трето ниво. Унтерофицерът затвори дневника си и стана, сетне се напъна, за да вдигне фолианта, който бяха взели от библиотеката, и погледът му се устреми към мечтания диван. Мислено той вече бе положил глава върху него и бе затворил очи, когато се разнесе предателското щракване на брава, а желязната врата се отвори и Калашников подаде глава оттам.

— Ето къде си бил — каза сухо, като че ли през цялото това време Малинин усърдно се бе крил на тавана. — Донеси веднага книгата тук.

След като вратата погълна унтерофициера заедно с дневника и тежката книга, Вартоломей вдигна глава от „Житията на светците“ и се опита да се спогледа многозначително с принца. Но той се бе захласнал в играта на мобифона си и не реагира на Вартоломей.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА ИНТИМНИТЕ КАБИНИ

неделя, 17 часа и 45 минути

Слънцето, небето, морето и облаците сякаш се бяха слели в непоносимо ярък, блестящ с нервни откъслечни цветове пъстър коктейл. Една част от небето изглеждаше виолетова, друга — алена, трета — тъмносиня, четвърта — направо черна. Цветовете се сгъстяваха, а слънцето, което беше паднало като червено кълбо в мекия океан, хвърляше отблясъци през пластове вода и се потапяше на дъното. Палмите, пясъкът и кърпите край басейна постепенно придобиваха тъмнорозов цвят, а стълпените на плажа хора ахкаха и светкавиците на фотоапаратите им непрекъснато бляскаха.

— Невероятно — чу той от съседния балкон, където една кестенява дама с дързък бански се бе надигнала на пръсти и се вглеждаше в залеза.

— Благодаря — каза безшумно Гласа и се усмихна.

На всеки истински майстор винаги му е приятно да чуе искрена похвала. Толкова часове изгуби, докато рисуваше залеза, докато създаваше Земята, че направо не можеше да ги изброи. Но ако сега кажеше на някого, че за Земята са му трябвали само ШЕСТ часа, никой нямаше да му повярва. Но за сметка на това им беше приятно да гледат крайния продукт. Виж, Луната я майстори два часа, само че на кого му трябваше сега тая Луна? По нея имаше само дупки като по парче швейцарско сирене. Вярно, с Марс се постара повечко, направи го по-симпатичен и дори му избра един такъв елитен цвят, но въпреки това го заряза. И в крайна сметка сега космическите изследователи се учудваха на разрушените марсиански канали и пътища, останали сякаш след живота на извънземна цивилизация. Само че никой не беше живял там! Разбира се, преди да създаде Земята и нейните обитатели, трябваше усърдно да тренира и той тренира, като направи заготовка. Но нямаше как да предвиди всичко — създаде Марс, но забрави да му пусне кислород и когато изпрати първата двойка динозаври на тази планета, те веднага се задушиха. Но за сметка на това направи Земята

истински бонбон и на хората направо им спираше дъхът от възхищение: ах, водопадите Виктория; ах, кокосовите гори на Керала; ах, долината на гейзерите в Камчатка (между другото, какво ли ставаше с тях?). Без да страда от фалшива скромност, можеше да каже, че направо е гениален дизайнер. Но със земните животинки май че се престара, защото искаше да постигне разнообразие, само че стана някакво чудо невиждано.

Например защо му трябваше чихуахуа? Че това си беше същинско чудовище, а не куче. И кой би му повярвал, че в началото просто се опитваше да създаде някаква смесица от сова и лалугер? Или защо например трябваше да изобретява трийсет и пет хиляди видове паяци? Да, екологичен баланс беше нужен и други такива, но ако трябваше да е откровен, и двеста видове бяха достатъчно. Защото, ако в гората един паяк птицеяд паднеше върху лицето на някоя туристка, тя едва ли щеше да се умили, възкликавайки: „Ах, колко прекрасни са всички създания на Гласа!“ Виж, грифовете и хиените ги измисли добре, защото все някой трябваше да яде всичката леш. Вярно, тези създания се получиха ужасно грозни, но за това си имаше оправдание, тъй като страшно бързаше, докато ги майстореше, пък и все пак никой нямаше да се целува с тях.

Гласа въздъхна, загледан в пълзящата по ръба на балкона едра червеникава мравка. Ами тези колко видове бяха? Ама и Ной си го биваше — накарай глупака да се моли на бога и той ще си пръсне челото. Каза му на тоя човек на чист библейски език да вземе от всяка твар по една двойка. Това означава, че два КАКВИТО И ДА БИЛО, дори и най-невзрачните паяка щяха да са достатъчни в ковчег, само че не — той реши да домъкне по една двойка от ВСЕКИ вид. Къде ли ги навря толкова много? Когато видя натъпкания догоре ковчег, Гласа изпита желание да потопи Ной заедно с кораба, но сподави гнева си. Защото гневът беше вредно нещо.

Макар че как да се оправяш с хората, без да се гневиш? Те можеха да изкарат от кожата и светец. Служителите му пак щяха да го обвинят в изостаналост, но преди наистина му беше по-лесно — изпрати десет египетски наказания и всички тичат, крещят, падат на колене и молят за милост. Общо взето, държат се както трябва. А сега, когато ги наказваше с цялата строгост, те изобщо не разбираха какво е това. Веднъж изпрати за наказание на Китай огромен брой скакалци, а

те взеха, че ги изядоха, защото колкото и скакалци да им изпратеше, китайците пак бяха повече. Дали пък не трябваше да покрие Земята с непрогледен мрак? И от това нямаше никакъв смисъл, защото умниците веднага щяха да обяснят научно, че това е слънчево затъмнение и че няма нищо страшно. Ако превърне кръвта във вода, учените си имаха готово обяснение и за това — ставало дума за нашествие на червени микроорганизми. Ако от небето се посипят милиони жаби във въпросния Китай, а също и във Франция и Италия, само ще му благодарят, и то най-чистосърдечно. Точно в този момент с удоволствие би стоварил специално подбрани жаби в Санкт Петербург, но, уви, там имаше твърде много френски ресторанти. Как можа да се случи такава неприятност точно в края на отпуската му, заради която той се разстрои и вече изобщо не гледаше телевизия, иначе цялата му почивка щеше да отиде на вятъра. Това дори насила не можеш да го измислиш. Докато си седеше в стаята през деня и превключваше разсеяно каналите, случайно се натъкна на една новина — в Питер се канеха да монтират автоматични кабинки за молитви. Влизаш вътре, заключваш се, избираш нужната религия на сензорното табло, плащаш с карта и се молиш пред електронен духовен пастир. Техническият прогрес вече на нищо не приличаше. Страшно удобство бяха измислили — влизаш от улицата в една будка и се молиш на бърза ръка да ти опростят всички грехове — и сегашните, и на кредит. Сега вече беше ясно защо молитвата не се сбъдва — просто трябва да платиш на представителя на Гласа за директната ѝ доставка и толкова по въпроса! Съблазънта да изпрати мълния върху главите на новаторите нарастваше с всеки изминал ден, но той беше Глас точно за да може да се противопоставя на всякакви съблазни. Макар че проблемът беше очевиден и отдавна вече бе време да смени пощурелия в преследването на кинти мениджмънт в половината от земните офиси. Дали пък да не обяви конкурс? Измислили са едни правила, направо да паднеш. Например през март и април не бива да се яде сметана, иначе ще гориш в Ада, и това го бил разпоредил самият Глас. Само че какво значение имаше за него кога ще ядат сметана? Или как ще го поздравяват — с два или с три пръста? Ако щат, да го поздравяват с пет пръста, какво щеше да промени това в крайна сметка? Преди дори се изгаряха един друг по време на дискусиите по тази толкова опасна

тема, но сега поне започнаха да свикват консилиуми и вече не използват огън.

Ала не биваше да мисли само за лоши неща и да си разваля отпускарското настроение, защото днешният ден му поднесе и изключително приятни изненади. Понякога е голямо удоволствие да се убеждаваш, че си последната надежда на биологични същества, които си генерирал самият ти, пък макар и да се сецат за теб само в критични ситуации. Тази сутрин по различно време на плажа без малко не се удавиха трима души, но той им изпрати силен енергиен импулс и те изплуваха. Беше много странно, че това се случи, защото морето беше спокойно и нямаше никакво вълнение. Сигурно не са можели да плуват добре. И той чу с ушите си как един от тях хъркаше на пясъка, плюейки вода от белите си дробове: „Гласа ме спаси — първо нещо силно ме дърпаше надолу, но сетне като че ли ме избута от дълбокото.“ Трябваше да разкаже това на Гавраил. Ето как трябваше да изглежда истинската реклама — не онези безвкусни скопени клипове по телевизията, а реално сътворени добри дела. Но целият проблем беше в това, че въпреки огромното си желание не можеше да се озове на всяко място, където ставаше нещастие, за да го предотврати. За съжаление. Когато създаваше простичкия дизайн на Адам и Ева с молив (за целта първо трябваше да създаде самия молив), изобщо не планираше тези двама човека да се разплодят до шест милиарда европейци, китайци, индуси и негри. Нямаше как да направи добро на всички, защото иначе щеше да му се наложи да се стрелка като мълния по цялата планета. Май че нямаше да е зле да промени графика на отпуската си и да остане още един ден тук. Току-виж на някого му трябвала помощ.

Небето окончателно се покри с тъмен пурпур и китайските хартиени фенери край басейна засветиха, обагряйки лениво поклащащата се вода с искрящ цвят. Внезапно Гласа усети съсредоточен изпитателен женски поглед отстрани, който буквално го изгаряше с откровеното си желание и любопитство. Кестенявата дама с дръзкия бански, която преди малко се възхищаваше от залеза, гледаше право в него и се усмихваше, хапейки уж случайно пухкавата си долна устна. На Гласа му прилоша, тъй като много добре знаеше какво означава това от страна на една жена. Трябваше да приеме някакъв поскромнен образ, не биваше да избира същия облик, какъвто имаше в

Йерусалим, но го домързя да развихри фантазията си. Защото неговото основно плакатно „лице“ беше на благообразно старче с хитон, дълга бяла брада и тояга. Но беше трудно да се придържа към този образ, тъй като трябваше непрекъснато да се подпира на тоягата, да се хваща за кръста, да охка и да се оплаква от здравето си и от младежта. Трябваше час по-скоро да се скрие в стаята си, иначе някой подлец сетне щеше да надраци втора част на „Скот да Винчи“, а ти иди и доказвай, че не е имало никаква интрига. Между тях и спасителното пространство на хотелската стая имаше само един метър балкон, така че беше достатъчна една-единствена крачка встрани и... Но се налагаше да се усмихне в отговор, иначе щеше да е нелюбезно.

Гласа се усмихна и веднага съжали за това.

— И вие ли скучаете? — попита кестенявата жена на лош, но разбираем английски. — Аз също съм сама тук. И това ми било почивка, няма с кого да си поговориш. Мисля да отида на дискотеката край басейна, да се покефя малко. Ако искате, можем да отидем заедно.

— Не говори английски — отвърна с ужасен акцент Гласа, отпрати още една ведро усмивка на кестенявата жена и хлътна в стаята за част от секундата. А с крайчеца на окото си успя да забележи как на симпатичното ѝ лице, белязано от любопитство и сладострастна нега, се изписаха злоба и разочарование.

Кльощавият рус мъж с неизменния бански от „Лагерфелд“ свали военния бинокъл. Е, сега трябваше да провери къде ще отиде, защото вечерята още не беше започнала. Може би щеше да се отпрати към басейна или към коктейлбара. Днес обектът, когото наблюдаваше, изглеждаше мрачен и недоволен, но усилията, които наблюдателят положи, върнаха нещата на мястото им. Биваше си го началството, което с вид на умник даваше ценни указания: задръж го, но не зная как. А ти стой, мисли, раждай идеи и решавай проблема. Но той го измисли прекрасно — плува сума време с акваланг и дърпа хората под водата с помощта на телекинеза, та Гласа се втурна да ги спасява. И така изплаши всички, че днес морето беше равно като тепсия, а на плажа нямаше жива душа. И утре като нищо нито един човек нямаше да се подлъже да влезе във водата, пък ако ще да го молиш. А сетне щяха да надойдат телевизионни журналисти и да дрънкат в рели-некипели за някакъв мистичен водовъртеж, който неизвестно откъде се

е появил край брега на тропическия остров. Изпрати цели пет есемеса с отчета за успешно изпълнената задача, но те дори не стигнаха до абоната, защото RL2 си бе изключил мобилния телефон. И това ако не е гадост? Пердетата в стаята на Гласа бяха все така спуснати. А това означаваше, че е вътре. Прекрасно. Имаше време да си вземе душ. Русият мъж отиде в облицованата с изумрудени плочки баня, където завъртя никелираната дръжка на крана и пусна водата. Трябваше да изчака повече от минута, защото в тия тропици нищо не беше както трябва и преди да дойде топлата вода, студената трябваше да изтече. Той се обърна с гръб към мивката, потръпвайки в предчувствие на студената струя. Върху лопатките на русия мъж ясно се виждаха два грапави продълговати розови белега...

Настя хвърли недопушената си цигара от балкона и се прибра в стаята си. Направо кипеше от гняв. На няколко пъти измери безцелно с крачки пространството назад-напред, свали мокрия си бански и го прекрачи със загорелите си от слънцето крака. Застана пред голямото овално огледало и се огледа, сложила ръце на кръста. Да, циците й вече не бяха като на осемнайсетгодишна, но поне не висяха като уши на кокер шпаньол... Бедрата й бяха леко отпуснати, целулитът не си губеше времето, но нямаше нищо страшно... Уж беше прикрила е грим и бръчките по лицето си. А маникюрът й беше перфектен. Изглеждаше като напълно нормална трийсет и две годишна жена с годен за чукане вид. Само че кой ли мъж ценеше това? Оядоха се тия мъже. Вече пети ден беше тук, но до този момент не се бе запознала с никого и по цели вечери четеше книга като пълна глупачка. И защо този мъж с къдравии коси и брадичка се изплаши толкова много от нея? Взе, че избяга в стаята си, сякаш че му предложи да участва в оргия. Ох, май наистина нямаше щастие в живота. Настя отвори минибара, извади бутилчица „Смирноф“ и по навик я пресуши наведнъж. В очите й се появиха сълзи. А сега напук на всички щеше да се облече, да отиде на дискотека сама и така да се развилнее, че да им вземе акъла на всички. Докато обуваше късите си панталонки, Настя се сети за разговора на балкона и се изчерви. Мамка му мръсна! Че кой бе този? За какъв се мислеше тоя тип в края на краищата? Да не се мислеше за Бог?

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА АПОКРИФЪТ

неделя, 18 часа 00 минути

Секретният кабинет на архива на Небесната канцелария беше с овална форма. Стени изобщо не се виждаха, а на тяхно място стояха долепени един до друг превъзходно изработени от орехово дърво шкафове за книги с безброй дебели, огънати под тежестта полици, а на всяка от тях томовете бяха подредени в дванайсет редици. Наподобявайки гранитен олтар с полирани гръцки колони, от двете страни на тези шкафове се издигаха огромни пясъчни часовници от муранско стъкло. В средата на архивния кабинет имаше маса, изсечена от цял къс уралски малахит, а повърхността ѝ беше изцяло затрупана с архивни папки и древни книги. Над един от фолиантите ожесточено спореха Калашников и Гавраил. Малинин се разхождаше тактично покрай олтара, напрягайки се да чуе разговора.

— Пак ви казвам, че ако жена ми е в такава опасност, аз се отказвам да участвам в разследването — разсичаше въздуха с ръка Калашников. — Само семейни проблеми ми липсват. Извикайте веднага колесницата, връщам се обратно в Града.

— Но нали се разбрахме... — призоваваше разума му притесненият Гавраил.

Той изглеждаше напълно разстроен, пляскаше отчаяно с криле и обикаляше около Алексей като кокошка около пиле. А Калашников стоеше със скръстени ръце в наполеоновска поза и гледаше в пода. Липсваха му само рединготът и триъгълната шапка.

— Не ми пука, че сме се разбрали — инатеше се той. — Гласа щял да ви уволни, така ли? Много добре. Отдавна е време да прочистят съмнителното ви ведомство. Кой работи така? Още в самото начало се опитаха да ни отровят в собствения ви кабинет, но това не ви накара да мислите логично и да вземете мерки за сигурност. Макар че всеки, който е прочел една дори и най-елементарна кримка, щеше да е наясно, че убиецът рано или късно ще разбере, че аз имам близък човек в Рая. И какво се случва сега? Получавам бележка от Алевтина,

от която става ясно, че я заплашват, като настояват да прекратят разследването, в противен случай със сигурност ще ме разтворят със светена вода и вторият опит ще бъде по-успешен от първия. „Покрай него денонощно има наш човек“ — така са й казали.

— И вие вярвате на това? Ама те блъфират — оправдаваше се Гавраил като слаб ученик пред учител. — Съгласен съм, че нашите ангели в Небесната канцелария напълно са забравили какво е истинско престъпление и не успяха да предвидят очевидните ходове на злосторниците. Но сега може би вече е време да престанете да се тръшкате? Алевтина е преместена на специален недостъпен остров с усилена охрана и патрулни катери. Можете да се срещнете с нея по всяко време. В момента търсим психотерапевт, който да я успокои. Вярно, на този етап все още не сме намерили.

— Естествено, откъде ще се вземе при вас психотерапевт? Дори нещастните метачи на улиците трябва да ви ги транспортират нелегално. И как изобщо бих могъл да имам доверие на ангелите от вашата охрана след опита да ни почерпят със светена вода и след тази бележка? — беснееше Калашников. — Навсякъде има само интриги, забрани и такива заговори, че „Ал Кайда“ пасти да яде! И вие му викате на това Рай, така ли?!

— А аз какво ви казах? — намеси се Малинин. — Вашблороде, аз още в първия момент...

— Тебе никой не те пита! — кресна му побеснелият Калашников.

Помощникът му отскочи и отиде до пясъчния часовник.

— Всичко разбрах и всичко съм взел предвид — отбеляза кротко и миролюбиво Гавраил. — Поднасям ви извиненията си и признавам, че допуснах огромна грешка, която вече е поправена и вашата жена е в ПЪЛНА безопасност. Много жалко, че тя не знае кой точно ѝ е отправил заплахата, тъй като телефонното обаждане е било анонимно, а ние нямаме никаква апаратура за подслушване. Както твърди Алевтина, гласът по телефона е бил женски и е звучал много самоуверено. Това е изключително важна подробност. Още днес ще проведем кръстосани разпити на всички служители от централния офис на Небесната канцелария, за да се опитаме да измъкнем нова информация за опита да бъдете отровени.

— Няма смисъл. От данните, които вече имам, става ясно, че разпитът е излишен — сложи ръка върху стария фолиант Алексей.

— Да речем, че е така — измъкна се ловко Гавраил. — Но не бива да изключваме и това, че някой целенасочено се опитва да ни обърка. Разполагаме с катастрофално малко време и нека не го губим... Трябва спешно да обсъдим всичко.

Той хвърли многозначителен поглед към Малинин.

— Нека да остане — каза сухо Калашников. — Добре, тъй да бъде. Но да сме наясно: още един такъв инцидент с Алевтина, и веднага си тръгвам.

— Няма да има никакви други инциденти — поклони се Гавраил. — Така че нека да се върнем към обсъждането и повече да не стигаме до взаимни ругатни. Прекрасно разбирам вашите чувства. Да, Гласа кой знае защо не пристигна днес, но той никога не се е забавял повече от едно денонощие. За нас всяка следваща секунда е като остър нож в сърцето, защото времето ни изтича. Нека повторим всичко, до което стигнахме. Както вече ви разказах, Шефа си спомни, че всички имена на убитите ангели с помощта на вируса подозрително съвпадат с имената на онези, които са споменати в тъй наречения апокриф^[1] на Енох.

— Идеите ни се сближават — оживи се Калашников. — Аз също взех един апокриф от библиотеката и по някакво странно стечение на обстоятелствата Алевтина беше сложила бележката точно в тази книга. Само че фолиантът ме заинтригува по съвсем друга причина. Заради подробните записки на 365-годишния библейски патриарх, когото Гласа взел жив при себе си на небето, защото го обикнал заради благочестивостта му. Смятало се, че тези свитъци са били изгубени, докато през 1873 година някакъв шотландски пътешественик не открил един запазен екземпляр в Етиопия. Не е странно, че са се опитвали да унищожат тази книга. Защото може да се каже, че това е последният секскомпромат срещу ангелите, който съществува на света...

— Пак книга... — обади се Малинин, който се тресеше край олтара като лист на трепетлика. — Тая работа ми е ясна още от миналия път... С такива сюжети можеш направо да се заринеш... Намерят някоя книга, а там гъмжи от зловеци древни пророчества и всевъзможни ужасии... Скоро ще стигнем дотам, че ще разгърнеш

бонбонена обвивка, а на нея ще има подробно описание как да унищожаш света.

— Много е тежко, братле — съгласи се Калашников. — Но в действителност със сюжетите отдавна има големи проблеми. Хората в Холивуд вече са на път да се избегнат, преснеха всички стари филми на ужасите с нови специални ефекти. Но засега разполагат само със следните варианти: 1) отваряме изоставена гробница и оттам — хоооп! — и ни скачат!; 2) четем написано на салфетка древно заклинание и съживяваме духа на мъртъв крал; 3) принуждаваме някой вулкан да изригне, а той събужда кръвожадния бог на ацтеките. Ако я карат по на дребно, подхващат опитите на правителствата с вируси, чудовищата, които бягат от лабораториите, симпатичните зомбита и тъй нататък. А, да, щях да забравя. За последен писък на модата се смятат злите римокатолически църковни служители, които се опитват да унищожат неизвестна версия на Библията с помощта на професионални убийци. Избери какво ти харесва повече.

— Не искам гробница — разхленчи се Малинин. — Искам вкъщи. Вече зная как свършват тези неща. Ще видите, че накрая ще настане същински кошмар.

Калашников подаде чаша вода на унтерофицера и го погали по главата.

— Точно така е — каза Гавраил, който наблюдаваше трогателната сцена. — Както видяхте, имената на тези шестима ангели ги има и в досиетата. Но проблемът е в това, че те не фигурират там като участници в сексскандал.

За пръв път от началото на разговора Калашников се усмихна студено на Гавраил.

— Зная — каза. — И разбрах защо е така. Когато бях в библиотеката, съпоставих имената на загиналите ангели с библейските текстове и така стигнах до апокрифа на Енох. Защото единствено в тази книга всички те са споменати заедно. Апокрифът е пред нас и аз ще прочета на глас някои глави, които дават подробно обяснение на загадъчната касапница в Рая. А малко по-късно ще пристигне и любопитният лабораторен анализ за начина, по който са били убити. И какво по-конкретно се казва в засекретените досиета?

Гавраил побутна към него разтворената папка с копирени връвчици.

— Това, че са били в състава на групата от двеста ангели, изпратени на Земята — обяви с официален тон той. — Задачата им била следната: да установят нормални правила на Земята, за да научат хората да живеят по законите на Гласа и да им помогнат за спокойния живот. Но всичко се провалило. Пратениците се разложили морално, харесало им да спят със земните жени, да пият вино и да ядат бифтеци алангле. И те станали първите паднали ангели. Според първоначалната версия в тази група е бил и самият Шеф.

— Но сетне се оказало, че не е бил там — кимна Калашников.

— Правилно — вирна пръст Гавраил. — Макар че в библейските източници не съществува такава информация, но ние решихме да не правим опровержение. Общо взето, Гласа автоматично обявил цялата група за паднали ангели, с изключение на онези шестима хубавци. Но те също получили известни санкции, защото също съгрешили с момичета и алкохол, макар и в по-малка степен. И със специално решение на централния офис на Небесната канцелария им забранили да посещават Земята за неопределено време. Няколко хиляди столетия това правило било позабравено и през последното столетие започнали да го нарушават. Само че какво било онова полезно нещо, което извършили шестимата и заради което грехът им бил опростен, а те не се превърнали в паднали ангели като останалите? За това няма нито дума в досиетата. Но аз зная.

— И аз зная — обяви Калашников. — Точно затова споменах книгата на Енох, която до четвърти век преди нашата ера е била в Библията, но сетне са я извадили. Цялата подробна фактология е там. Тези шестимата без никакво угризение на съвестта наклеветили приятелите си за тяхното поведение пред Гласа и в резултат на това първата и последна колония на ангелите на Земята била разрушена. Дори нещо повече — от този момент нататък било официално забранено да се споменава, че ангелите са от плът и кръв и могат да правят секс както с жени, така и с мъже. И оттогава във всички божествени произведения те са описани като безплътни летящи създания. Но излиза, че на практика ангелите са точно такива човеци, какъвто съм и аз. Само с една разлика — че когато са с криле, не могат да бъдат убити. Но когато ангелът е на Земята и по някаква причина изгуби крилете си, той се превръща в простосмъртен човек, макар и надарен със способността да извършва телекинеза. След

ликвидирането на ангелската колония тези шестимата се върнали в Небесната канцелария, а останалите — не. Да прочетем ли подробно апокрифа?

— Нямам нищо против — прошепна Гавраил. — Да запаля ли горната лампа?

— И така се вижда — успокои го Калашников и се обърна към Малинин, който беше прегърнал пясъчния часовник. — Серьога, успокои ли се? Ела насам.

Тримата се наведоха над пергаментовите страници на апокрифа, украсени с гравюри, изобразяващи крилати същества. Отначало не се чуваше нищо, освен шумоленето на пясъка. Калашников се спря на втората глава и започна да чете бавно на глас.

[1] Апокриф — произведение с библейски сюжет, което съдържа отстъпление от официалното вероучение и е отхвърлено от църквата. — Б.а. ↑

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА ИСПОЛИНИТЕ

неделя, 18 часа и 15 минути

— „И това се случи, след като синовете човешки се умножиха през онези дни и им се родиха красиви и прекрасни дъщери. И ангелите, синовете небесни, ги видяха, и ги възжелаха, и си казаха: «Хайде да си изберем жени и да си родим деца!» Тогава всички казаха: «Всички ще дадем клетва и ще се обвържем един друг със съзаклятие да не загърбваме това намерение, а да го изпълним.» И тогава те се заклеха заедно и се обвързаха един друг със съзаклятие. А те бяха двеста. И си взеха жени, и всеки си избра по една, и те започнаха да слизат при тях и да се смесват с тях, и ги посветиха в срязването на корените и на дърветата. Те заченаха и родиха велики исполини, а ръстът им беше три хиляди лакти. А те изядоха всички запаси на хората и хората вече не можеха да ги изхранват. Тогава исполините тръгнаха срещу самите хора да изядат и тях. И започнаха да съгрешават срещу птиците и зверовете, и срещу всичко, което се движи, и срещу рибите, започнаха да изяждат месото си един на друг и да пият кръвта от него.“

— О, небеса — потръпна Малинин. — Само исполини ни липсваха, и то от ония, дето изяждат всичко, което се движи.

Гавраил и Калашников го погледнаха многозначително. Той замлъкна и започна да разглежда полилея.

— „И те научиха хората да правят мечове и ножове, и щитове, и ризници — продължи Калашников. — И ги научиха на изкуства: да правят гривни и украшения и да употребяват белило и червило, и да изписват вежди, и да се гиздят със скъпоценни и с превъзходни камъни, и с всякакви пъстри платове и метали на земята. И се появиха огромно безчестие и много излишества, и хората съгрешиха, и всичките им помисли се развратиха. Амезарак ги научи на всякакви заклинания и как да срязват корените, Армарос ги научи как да разтрогват съзаклятията, Баракал ги научи как да наблюдават звездите,

Кокабел ги научи на знания и Темел също ги научи да наблюдават звездите, и Астрадаел ги научи как се движи Луната.“

— Всички трудности в днешния живот са обяснени в древните книги — прекъсна четенето Калашников. — Личи си, че този апокриф е писан от човек, пък макар и светец. Та затова излиза, че хората не са виновни и че всички лоши неща са им донесени отвън. Макар че много жени със сигурност ще са благодарни на ангелите за „изписването на веждите и използването на белило и червило“. Но за сметка на това я сега се опитай да намекнеш, че гримът е измислен от Шефа. Веднага ще ти кажат: нищо подобно, това са ангелски дарове...

— Хайде да продължим — прекъсна го нетърпеливо Гавраил и Калашников започна да чете от новия ред. Книгата с едри готически букви беше стилизирана като имитация на древен екземпляр и страниците ѝ бяха направени от истински пергамент от телешка кожа. Дори езикът на повествованието имитираше старофренски.

— „И зариде земята, и се изпълни с викове на скръб. Тогава погледнаха шестима ангели на име Михаил. Рафаил, Естериан, Вениамин, Елевтерий и Серафим и видяха много кръв, която тече по земята, и цялата неправда, която се въртете по земята. И те си казаха: Воплите на хората достигат от опустошената земя до небесните врати. И сега, о, свети небеса, душите на хората се обръщат с молба и казват: измолете ни правда от Гласа. И рекоха те на своя Глас: Престолът на славата Ти е във всички родове на света. Ти си прославен и възхвален! Ти сътвори всичко и господството над всичко принадлежи на Теб — всичко е положено и разкрито пред Теб и Ти виждаш всичко и нищо не може да бъде скрито от Теб. Тогава виж какво направиха тези ангели, как научиха на всякакви безчестил хората на земята и как разкриха небесните тайни на света. И как отидоха заедно при дъщерите човешки, преспаха с тях — с тия жени, и се оскверниха, и им откриха тези грехове. Жените родиха исполини и заради това цялата земя се изпълни с кръв и безчестие. И ето че сега отлъчените души плачат и отправят вопли към небесните врати и въздишките им се възнасят нагоре, защото не могат да избягат от нещастията, което са сътворили на земята. И Ти знаеш всичко, преди да се е случило, и Ти знаеш това и делата им, и пак нищо не им казваш. И какво трябва да направим сега с тях заради това?“

Калашников се закашля и отпи вода от гарафата, която Гавраил грижовно бе приготвил, а Вартоломей бе опитал предварително.

— Сега вече е ясно откъде са известни всевъзможните пози като отгоре и отзад — не издържа Малинин. — „Те научиха хората на земята на всички безчестия и им откриха тези грехове.“ Накъдето и да погледнеш, все ангели. И не е чудно, че са извадили тази глава от Библията. Секът се смята за грях, но излиза, че изобщо не ни изкушава опашатият Шеф, а това изцяло е ангелска работа. Спомням си, че веднъж влизам в плевнята при вдовицата, дете ми е комшийка, а пък тя се навела да събира сеното и...

— Мамка му, няма ли да млъкнеш най-сетне? — не издържа Гавраил. — Писна ми от твоите коментари, цървул такъв! Какво ме гледаш така? Да не си решил да спориш? Е, внимавай, старче, опасно е да спориш с архангел.

Малинин беше наясно по този въпрос и затова отново млъкна.

— „И рече Гласа — прелисти страницата Калашников. — Изцелете земята, която ангелите развратиха, и възвестете изцеление на земята. Идете при незаконните деца и при прелюбодейците, и при децата на прелюбодейците и унищожете децата на прелюбодеянието и децата на стражите сред хората; и унищожете всички сладострастни души и децата на стражите, защото те постъпиха лошо с хората. Унищожете всяко насилие от лицето на земята и всяко зло деяние трябва да се прекрати. Идете и възвестете на стражите на небето, които са оставили възвишеното небе и светите вечни места и са се развратили с жени, и са постъпили тъй, както постъпват синовете човешки, и са си взели жени, и са потънали в голямо развращаване на земята, че те няма да имат покой на земята, нито прошка за греховете си. Те ще видят избиването на своите любимци и ще въздишат за гибелта на своите деца; и ще молят, но милосърдие и покой няма да има за тях.“

Малинин не можа да се сдържи.

— Много мило — отбеляза. — Луди времена са били тогава и като гледам, Гласа не се е церемонил много-много с хората — кълцал ги като зелки и никого не е жалел. Но е добре, че е набил канчетата на исполините. Не бих искал да си имам работа с тях, особено като се има предвид, че всеки е бил по три хиляди лакти на ръст.

— Няма смисъл — каза безразлично Калашников на Гавраил, който стисна Малинин за гърлото с побелели пръсти. — Дори да му отсечеш главата, устата му никога няма да се затвори. Не зная дали има смисъл да чета по-нататък. Всеизвестно е, че не е добре да се изпречваш пред очите на Гласа, когато е лют. Опетнените с жени и вино ангели били уволнени от Небесната канцелария и регистрирани като паднали. Разделили ги завинаги и с „дъщерите човешки“. Наказанията извършили доносниците, като получили от Гласа някаква „божествена сила“ в качеството на оръжие, с което разкъсали на парчета довчерашните си приятели и децата гиганти. И така се отървали леко — не ги наказали за пиянството и аморалното поведение, а само им забранили да ходят в командировки на Земята. Всички дълги безброй лакти исполини — децата на ангелите, били избити, а душите им не били допуснати нито в Рая, нито в Ада и мъртвите гиганти се превърнали в зли духове, обречени вечно да скитат по Земята. Но тъй като в момента никой не вярва в зли духове, освен може би в Африка, положението им явно не е за завиждане.

— Нека да не забравяме — прекъсна го Гавраил, който внезапно се изпоти, — че ако се вярва на апокрифа на Енох, техните действия все пак са били продиктувани от грижа за хората, които са страдали под гнета на преяждащите с кръв исполини.

— Или от завист — продължи иронично Калашников. — Завидели са на по-симпатичните си колеги, които се ползвали с успех сред земните момичета. А освен това, ако се вярва на най-старите свитъци в библиотеката, съществува и още една любопитна версия. — Той се приближи до Гавраил, гледайки го право в очите. — Че ангелите, които са направили доноса пред Гласа, първоначално не са били шест, а седем. И един от тези ангели по-късно редактирал апокрифа на Енох, като се постарал името му да не фигурира сред доносниците... А след това изобщо извадил тази глава от Библията.

Малинин облещи широко очи. Но този път не намери думи.

— Така е — процеди Гавраил, като избягваше погледа на Калашников. — Но цялата работа е там, че аз извадих главата с мълчаливото съгласие на Гласа. Не биваше да даваме такъв страхотен коз в ръцете на нашите противници в Града. Тогава нещата отиваха натам, че след онези двеста ангели ВСИЧКИ останали до един щяха да избягат на Земята. Че кой не харесва свободната любов и поркането на

аванта? Тогава в Небесната канцелария нямаше да остане никой. Ние осъзнавахме заплахата и затова написахме докладна до Гласа.

— С мълчаливото му съгласие ли? — подсмихна се Калашников. — Както виждаме, Гласа изобщо не е бил в течение на онова, което се е случвало. Той НЕ Е ЗНАЕЛ, че една камара ангели са изчезнали на Земята, където, пийвайки винце, енергично са съблазнявали девойки. Може би тогава той също е бил в отпуск или изобщо не се е интересувал от земните дела? По принцип вашите морални качества, както и мотивите, от които сте се ръководили, когато сте направили доноса, не са чак толкова важни за мен. Но истината е, че някакъв умник е чакал толкова години и сега е решил да си разчисти сметките с вашата седморка заради всичко това. Първоначалните варианти са страшно много. Или поне всеки от онези двеста паднали ангели сега ви има страшен зъб.

— Това е изключено за когото и да било от тях — отвърна мрачно Гавраил. — Повечето вече са в Ада, а другите са на Земята. И в двата случая те вече нямат достъп до Небесната канцелария. Но все пак някой е донесъл модифицирания вирус в Рая...

— Безспорно — подхвана Калашников. — И както е казал един велик детектив, от този момент нататък влизат в действие малките сиви клетки^[1]...

— И аз имам такива — окопих се Малинин. — Особено ако дръпна един коз от афганска трева. Отначало наистина плуват едни такива сиви клетчици, а сетне стават зеленикави, надуват се и...

Без да прекъсва думите си и дори без да се обръща, Калашников протегна ръка, напипа главата на унтерофицера и я тресна с всичка сила в масата. Носът на Малинин се заби във фолианта на апокрифа и казакът се свлече на пода.

— Та така... — продължи да говори Алексей, сякаш нищо не се е случило. — Ако падналите ангели не могат да проникнат в Рая, тогава кой е заинтересован от това? Кой изчаква хилядолетия наред, за да сервира отмъщението си студено, както се прави според сицилианския обичай? И когато след сто хиляди години внезапно му се предоставя благоприятна възможност, си разчиства сметките с жертвите си бързо, сръчно и жестоко?

Гавраил разпери безпомощно криле. За да постигне театрален ефект, Калашников изчака две секунди и победоносно посочи

отворения апокриф. Малинин се изправи, олюлявайки се.

— Странно е, че не сте се сетили веднага за това — рече Алексей, усмихвайки се загадъчно. — И в апокрифа също няма нито дума по този въпрос. Но в същото време точно те са пострадали най-много от вашия донос. Помислете малко... Кой се е лишил от ВСИЧКО само за един миг — и от любящите мъже, и от възхитителните бащи, и от опитните любовници, и от грижовните синове гиганти?

На челото на Гавраил внезапно се появиха две дълбоки бръчки. Той се прегърби, а ръцете му безцелно зашариха по масата.

— Да — каза вледенен. — Прав сте, трябваше да се досетя за това много по-рано. Сега вече виждам кой стои зад убийствата. „Красивите и прекрасни дъщери на рода човешки“. Или, казано накратко, това са жени.

— Точно така — усмихна се Калашников. — А сега ни остава да направим нещо съвсем дребно. Тъй да се каже, да изковем желязото, докато е горещо, и да поискаме от вашия архив данните от досиетата, за да видим кои точно от тези „дъщери“, които са били любовници и жени на ангелите, биха могли впоследствие да се озоват в Рая. Защото, ако може да се вярва на библейските правила, тук безгрешните жени и деца могат да бъдат произведени в ангели, стига да имат такова желание. Така ли е?

— Изумително! — възхити се Гавраил. — Принцът казва истината за вас.

— Зная — рече небрежно Калашников. — Хайде да потърсим архивната статистика за състава на ангелската колония на Земята. Аз също нямам време. Днес трябва да се видя с жена си и искам поне да успея да се избърсна.

— Съгласен съм — усмихна се архангелът. — Статистиката ни се намира на две места. Ако не открием веднага цялата фактология, която ни интересува, ще отида в другото крило на сградата. Ще прегледам архивите на ръка, а вие ще ме почакате тук.

Гавраил едва забележимо докосна едно копче на масата и един от шкафовете на стената се обърна, а от обратната му страна се появи огромна компютърна стена с гигантска клавиатура. Архангелът отиде до нея и като погледна в апокрифа на Енох, започна да набира името на колонията на Земята в търсачката...

[1] Калашников цитира Еркюл Поаро — супердетективът от романите на Агата Кристи. — Б.а. ↑

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА KPUALESS

неделя, 20 часа и 11 минути

Все пак ламифлу се намери в една от онези две аптеки на „Тверска“, както обеща убитата аптекарка. Раел страшно бързаше, притиснала до гърдите си чантата със заветното лекарство, и на връщане не обърна внимание на колите в бяло и червено, които се бяха скупчили пред разтопените стени на аптеката, изградена наполовина от пластмаса. Над развалините се виеше лютив, задушаваш токсичен дим, но огънят отдавна вече бе угасен. По всичко личеше, че в този момент гражданите бяха възприели всичко това като обикновен пожар, макар че милицията сигурно също бе пристигнала. При всички случаи вероятно никой не беше чул, а тялото на аптекарката беше толкова обгоряло, че скоро нямаше да успеят да установят причината за смъртта ѝ. А дотогава двете с Локи щяха да изчезнат оттук.

Ала Локи нямаше намерение да изчезва никъде. Температурата ѝ беше от четирийсет градуса, тя ту се свестяваше, ту отново губеше съзнание, тялото ѝ грееше като жарава, а от носа и устата ѝ се точеше прозрачна течност. В редките моменти, когато идваше в съзнание, тя се опитваше да се премести в другия край на леглото, на по-голямо разстояние от Раел, тъй като инстинктивно се страхуваше да не зарази приятелката си. Легенът с кървавото повръщано стоеше до леглото, а състоянието на Локи се влошаваше все повече и повече. И макар Раел да захвърли якето си в антрето, да отвори веднага кутийката, да извади предварително приготвената спринцовка и да направи две инжекции ламифлу една след друга на болната, лекарството не помогна. Очевидно то действаше в ранен стадий, когато вирусът все още не се е разпространил из организма. Раел едва се сдържаше да не се стовари на леглото и да не се разплаче. Локи гаснеше пред очите ѝ, а тя не можеше да ѝ помогне с нищо. Оставаше ѝ само да се измъчва и да чака момента, в който приятелката ѝ щеше да престане да диша.

Въпреки това умиращата Локи отново дойде в съзнание.

— Там... — каза и посочи към компютъра. — Там... — Посивелият ѝ пръст с розов нокът сочеше към тъмния монитор като клонче на ранена птица. — Раел, моля те... Там...

Раел се досети какво иска Локи. Хлипайки включи компютъра, изчака го да зареди и сложи мишката на синия знак „Е“. А след това затрака по клавиатурата и набра паролата. Посланието се отвори веднага — беше красива картичка с яркочервени рози и готически надпис отдолу:

GAME OVER.

Раел кликна върху бутона за разпечатване, а принтерът се разтресе и пое лист хартия. След няколко секунди върху табличката се появи същата картичка, но увеличена три пъти, така че розите на нея изглеждаха огромни. Тя взе разпечатката от табличката и я показа на Локи, доближавайки я почти до очите ѝ. Те сълзяха, бяха мътни и жълтееха от температурата и от болката.

Локи се усмихна така, както се усмихват децата и клоуните — до ушите.

— Ето, нали виждаш... — прошепна. — Не се пожертвах... напразно. Отмъстихме за нашите синове... Разчистихме си сметките за нашата любов... Убихме ги до един... Да.

Раел затвори очи, а от ъгълчето на едното ѝ око се стече сълза и се плъзна по бузата ѝ. Да, те най-сетне си разчистиха сметките е тези мръсници. Остана последният от тях — Гавраил, но на него щеше да му бъде нанесен много по-тежък удар. Тщеславният ангел повече никога нямаше да седне от дясната страна на Гласа, а кариерата му беше провалена завинаги, защото той щеше да е размазан като пихтия. Такова беше отмъщението на отчаяните съпруги... Звучеше смешно, но беше така. А навремето двете с Локи имаха щастлив и спокоен семеен живот и спретнати бели къщички със сламени покриви, заобиколени от маслинови дръвчета. Имаха любящи мъже и прекрасни деца, на които наистина не беше чак толкова лесно да ушийт всекидневни дрехи и беше доста трудно да ги изхранят. Те живееха в своето всекидневно селско битие, занимаваха се с домакинството, работеха в зеленчуковата градина, отглеждаха кокошки. И кой би могъл да си помисли по онова време, че тяхното малко щастие внезапно ще свърши заради нечия завист?

Но то свърши. Взеха им всичко, изгориха го, разкъсаха го и те повече така и не видяха мъжете си, а духовете на мъртвите им деца се скитаха по Земята, обречени да бъдат изгубени ЗАВИНАГИ. Дори не успяха да оплачат телата им, както и изгорените си до пепел родни домове, където с такава любов окачаха всяка кърпа, слагаха съдовете върху спретнатите полички, отглеждаха кактуси на балкончетата. Почти едновременно с клането стана и голямо наводнение, в което загинаха много хора, включително Раел и Локи. Вече в транзитната зала стана ясно, че като най-благочестиви сред всички приятелки на ангелите те ще отидат в Рая, където също ще се превърнат в крилати същества. И стана точно така. В Небесната канцелария те неслучайно си избраха да работят в райския отряд със специално предназначение като ангели на възмездието. Искаха да се научат да убиват професионално... за да си отмъстят. Все още не бяха осъзнали напълно, че ще осъществят отмъщението си, но нямаха и намерение да оставят случилото се така. В тренировъчната база срещнаха още две свои сестри по нещастие — „отчаяни съпруги“ от разрушената ангелска колония на Земята, които бяха решили да се превърнат в машини за убийства. И точно тогава се заклеха, че ще отмъстят, и си направиха специалните татуировки, скрепили тайния им съюз. Годишите на секретна работа изминаха бързо, а те не се измъчваха от угризения на съвестта. Тях никой не ги съжали, тогава защо те трябваше да съжаляват когото и да било? Опожарените градове и хилядите трупове бележеха като жалони скръбния им път. Раел и Лаели до такава степен свикнаха с новите си роли, че дори се разочароваха, когато Небесната канцелария обяви новата си политика, отменяйки наказателните операции. Лъщящият меч на ангела, вдигнат над врата на грешника, се бе запечатал в паметта им завинаги. Но Локи и Калипсо се върнаха с облекчение към спокойното си съществуване и се заеха с работа в офиса, и с отглеждането на фикуси.

Ала мисълта за отмъщението не ги напускате. През цялото това време те чакаха, макар да не знаеха колко още ще им се наложи да прекарат в това безцелно очакване. А когато свитъците на апокрифа в първоначалния му вариант се оказаха достъпни за всички по време на двучасовата презентация, това се превърна в истинско откровение. И преди закъснелата редакторска поправка на Гавраил те научиха имената на ВСИЧКИ предатели от седморката, тъй като до този

момент познаваха по физиономия само четирима от мръсниците. Те не се съмняваха, че убийците никога няма да ги разпознаят, тъй като за тези ангели стотиците пострадали жени бяха безлична биологична маса, просто една гарнитура към основното ястие — техните мъже и синове. Нима някой би си спомнил една хлебарка, която само преди седмица е размазал в кухнята? Тях също ги бяха размазали и забравили. Пламъкът на отмъщението изгаряше почернелите им от болка души, но те горестно осъзнаваха, че на този етап няма да успеят да направят нищо. Трябваше да чакат благоприятна възможност. А тя трябваше да се появи. Все някога тези твари щяха да започнат да ходят на Земята и там също щеше да им е трудно да се справят с тях, но при всички случаи щеше да е по-лесно, отколкото в Рая. Те не се отчайваха, защото знаеха, че денят Х ще настъпи. И убийците на техните деца, с които почти всеки ден се сблъскваха на работа и любезно поздравяваха, щяха да се задавят с кръв, когато им нанесяха внезапен жесток удар...

— Раел... — изрече Локи със слаб глас и се закашля.

— Какво? — сепна се, пропъждайки спомените. — Студено ли ти е?

— Не — отвърна мъчително приятелката й. — Как може да ми е студено, мамка му, при положение че температурата ми е над четирийсет. Излез от твоите екшъни, глупачко.

— Извинявай — втурна се към нея Раел. — Искаш ли нещо, слънчице?

— Искам — изхърка Локи, а по зачервеното й лице избиха ситни капчици пот. — Направи това, за което ще те помоля... ОТРЕЖИ МИ КРИЛЕТЕ.

За миг Раел си помисли, че приятелката й бълнува.

— Какво?!

— Каквото чу. — Силната кашлица заглуши думите й за секунда. — Искам да умра като човек, а не като ангел. Отрежи ги... докато съм жива.

— Не! — изкрещя Раел. — Ти няма да умреш, Локи! Ти няма да умреш!

— Ще умра — спокойно изрече Локи. — И недей да спориш, нямам време да те убеждавам. Просто направи това, което те помолих.

И в името на Гласа, недей да крещиш така, тук стените са от шперплат, съседите ще чуят.

— Ще отидеш в Ада — разплака се Раел, отскубвайки кичур коса от главата си.

— Това е прекрасно — изхъхри болната. — За пет хиляди години този твой Рай ми писна. Не искам да стоя повече тук... Не искам да виждам никого... Аз си свърших работата, а за другото не ми пука... Хайде, моля те... УМОЛЯВАМ ТЕ!

С подпухнало от плач лице приятелката ѝ се върна от кухнята, стиснала в двете си ръце служебния меч на ангела на възмездието. По навик го носеше навсякъде със себе си, но в повечето случаи наточеното оръжие се използваше за рязане на салати, тъй като пистолетът беше много по-удобен за убийство. Без никакви усилия обърна по корем лекото тяло на Локи и освободи влажните смачкани криле. Натисна съвсем лекичко меча и лявото крило изхрущя като зелен кочан и опръска лицето ѝ със ситни капчици кръв, а от лопатката на Локи щръкна грозен червен чукан. Направи още едно точно професионално движение с меча и върху възглавницата остана да лежи второто крило, потрепвайки безпомощно, сякаш се опитваше да се върне при собственичката си.

— Интересно — давеше се от кашлица Локи, притиснала глава във възглавницата, — защо е прието да се смята, че щом отрежеш крилете на ангела, той става човек?

— Ами нали трябва да има някакъв начин — сви рамене Раел, бършейки капките кръв от лицето си. — Иначе какво друго да измислят?

Вместо да ѝ отговори, Локи най-неочаквано се обърна отново по гръб. А след секунда скочи пъргаво на крака. Сетне с невероятна сила дръпна вцепенената ръка на Раел и изтръгна меча от нея. Вдигна го рязко над главата си и го размаха. Вторачените ѝ в ъгъла на стаята очи се изпълниха със страшна ярост. Изплашена до смърт от необичайната промяна в поведението на приятелката си, Раел падна на колене и го направи съвсем навреме, защото сребърният меч профуча над главата ѝ. Раел се претърколи по пода и погледна към ъгъла.

Там нямаше никого.

От устата на Локи хвърчаха слюнки, смесени с кръв и слуз, и изригваха ругатни, а думите на древния език, на който говореха в

колонията на ангелите, се смесиха с руски псувни. Последва удар с меча и вратата на гардероба се разцепи на две: едната половина падна вътре, а другата отхвърча към прозореца. Огледалото се счупи и посипа двете приятелки с парчетата си. Локи вдигна меча зад гърба си, обърна се и, ръмжейки като звяр, разсече масата. Изпаднала в ярост тя хъркаше и трошеше остатъците ѝ, а треските се разхвърчаха. Мечът разсече въздуха още няколко пъти. Раел със закъснение осъзна, че Локи ожесточено се сражава с някого... Но явно САМО тя виждаше врага си. Кикотейки се злоещо и отблъсквайки ударите на невидимия си враг, тя се носеше като вихър из стаята и трошеше мебелите. От тавана с грохот падна счупеният полилей, екранът на телевизора се спуска, а компютърът се разпадна на части. Жилището се изпълни с миризма на дим. Локи замахна като кавалерист и с ужасяващ вопъл разсече пространството пред себе си. Мечът се заби дълбоко в пода. И тогава тя най-неочаквано спря. Две секунди стоя изправена, подпирайки се на дръжката. Очите ѝ се забелиха, от устните ѝ капеше кървава пяна и изведнъж ръцете ѝ, които стискаха здраво меча, се отпуснаха безсилно. „Тя умря“ — отчаяната мисъл прониза съзнанието на Раел и тя избухна в сълзи. Сякаш за да потвърди това предположение, отпуснатото като парцалена кукла тяло на Локи падна до нея. От инерцията главата на момичето се удари в пода, чу се как вратът му изпука и очите му останаха отворени. „Вече не я боли“ — помисли си Раел. Протегна ръка и погали нежно мъртвата си приятелка по разпилените по пода светли коси. Гали я дълго, докато тялото ѝ все още беше топло. Сетне Раел положи огромни усилия, за да се изправи на вдървените си крака, смъкна небесносиньото одеяло от насеченото легло и покри трупа с него.

Раел отиде пред стъкления шкаф до стената, натисна едно бутонче отстрани и отвори вратичката му. Вътре, увит в хартия, имаше пистолет с три пълнителя. Тя свали заглушителя на оръжието, извади втория „Хеклер и Кох“ и извърши същата манипулация и с него. Зареди двата пистолета и облече шлифера със специални джобове на ръкавите близо до лакътя, в които грижливо закопча двата пистолета. Когато отиде до вратата, погледна за последен път неподвижното, покрито с одеяло тяло. Сетне порови в джоба си и захвърли небесносинята пластмасова карта.

Все още не знаеше къде отива. Но вече със сигурност знаеше какво ще направи.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА ЗНАТНАТА ПЕРСОНА

неделя, 21 часа и 40 минути

Зад ъгъла, осветен от лампите с форма на кренвирши, се разнасяше нестройно, но мощно хорово пеене. Трима души седяха прегърнати на тясното цинково легло и без да обръщат внимание на обитателите на бетонния коридор, които въртяха пръсти до слепоочията си, пееха:

И боят ни пак продължава, сърцата ни бият в захлас.

И Ленин пред всички застава, и млад е Октомври пред нас...

— А знаеш ли, Петрович, че същата тая песен я пееше прокурорът Скуратов на онзи запис, където са го заснели с две проститутки? — крещеше в ухото на възрастен мъж един човек със смачкан сив костюм, чието лице беше обрасло с гъста четина.

— Не зная! — извика в отговор възрастният мъж. — Кой пък е тоя Скуратов? Къде е Владимир Илич? Искам да го целуна тоя бащица... Дайте ми Ленин тука!

— Няма го тука твоят Ленин, деденце — кискаше се хитро третият мъж — офицер със сив мундир, чиито пагони бяха откъснати заедно с плата. — Той отдавна вече е в Града, където ще идеш и ти, хи-хи-хи! И там ще се разцелувате.

Покрай тримата мъже минаваха хиляди хора, които заемаха все нови и нови цинкови легла или бродеха безцелно някъде из огряното от ярка бяла светлина пространство. Те бяха млади и стари, пияни и трезви, обгорени, почти изгнили и съвсем свежи, с руж и пудра, идващи направо от погребалното бюро. С прекрасно ушити вечерни рокли, с индийски сарита и с африкански поли от палмови листа. Отровени, умрели от сърдечна недостатъчност, разкъсани от лъвовете,

размазани от стени на къщи, удавени, задушени, взривени. Вцепененият от изпития алкохол поглед на Меринов се спря на трима британски войници с димящи униформи на елитното поделение САС. Единият от тях държеше в ръце собствената си глава. А приятелите му го тупаха по рамото и се озъртаха, тъй като явно още не бяха осъзнали напълно къде всъщност се намират.

— Обстановката впечатлява, съгласен съм — кимна банкерът Баранов. — Но само в началото. За една година ми омръзна да гледам всичко това. Теб и дядото ще ви погребат скоро и ще си хвъркнете към Ада като бели лебеди. А пък аз не зная още колко време ще вися тук.

— А как се чувстват ченгетата в Ада, чувал ли си нещо за това? — попита го развълнувано Меринов.

— Не зная — надигна бутилката банкерът. — Но едва ли им е весело. За сметка на това всички говорят руски, казвам ти го със сигурност. Поне няма да имаш езикови проблеми.

— Че какъв ще е тоя Ад без руски език... — въздъхна Меринов. — И много ли е тежко там? Всъщност защо питам... И без това е ясно, че няма да е като по мед и масло.

— Много точно го каза — усмихна се щастливо Баранов. — Там, в Управлението за наказания, знаеш ли какви специалисти има? Лелеееее... Ще те пратят, да речем, в епохата на Елцин и... ще работиш за едната официална заплата, но без възможност да вземаш рушвети. Казват, че хората за една седмица полудявали.

— Не е чудно — потръпна Меринов. — Може би ще е по-добре да си остана тук?

— Това не зависи от теб — обясни банкерът и изля остатъците от водката в чашата на Петрович. — Когато регистраторката на гишето обяви името ти, ще тръгнеш веднага. Ти извади късмет, че беше в кома за кратко и че бързо гушна китката. Защото понякога в отделението на изпадналите в кома е много забавно — лежи си някакъв човек двайсет и пет години на леглото и изведнъж изчезва като дим. Значи се е свестил, върнал се е обратно. Обикновено тези щастливци не помнят нищо от пребиваването си тук, а спомените им са бледи и смътни като пиянски сън.

— В транзитната зала по принцип би трябвало да има много войничета — каза Меринов и се огледа. — От онези, които не са погребани още от войната и лежат в блатата.

— Всички, които са в земята, отдавна вече са заминали с мотрисата за Ада — отбеляза тъжно Баранов. — Но с водата положението е по-сложно. Ако са те погребали във водата с цветя и оркестър, можеш да смяташ, че работата ти е в кърпа вързана. Моряците са имали точно такива погребения. Но обикновените удавници се мотаят из транзитната зала. Разбира се, войниците от Втората световна война наистина са много. После ще те заведе до ъгъла, наблизо е — на около пет километра. Страшна работа. Нашите момчета са тук от шейсет години — варят каша на огньовете, пеят песни и спят във военни палатки. От униформите им са останали полуизгнили потници и войнишките кепета, а от телата им нищо не е останало — само черепи и ребра. Всички питат кога ще намерят останките им и най-сетне ще ги погребат. А афганския генерален секретар помниш ли го — другарят Наджиб, както го наричаше Горбачов? Той пък два месеца се разхожда из транзитната зала, докато неговите талибани не го свалиха от бесилката в Кабул и не го закопаха в една яма.

На Меринов му прилоша. И той отпи от водката, за да овладее треперенето си.

— Имам чувството, че този коридор е разтегателен — каза милиционерът. — Толкова много хора има, но транзитната зала не се запълва, намират се места за всички.

— По принцип е така — съгласи се bankerът. — Колкото и хора да дойдат тук, те са длъжни да поберат всички. Сигурно по времето на Адам и Ева тук е имало само една цинкова масичка. Но мюсюлманите вадят най-голям късмет, наистина им завиждам, защото техните покойници трябва да бъдат погребани още същия ден до залез-слънце. Когато доведоха тук Садам Хюсеин, той дори още не се беше съвзел, тъкмо отиде в тоалетната да си омотае врата с едно шалче и регистраторката го повика: качете се в мотрисата за Ада. Вярно, когато разбра, че не отива в Рая, вдигна страшна врява: „Аз, вика, съм страшен мъченик, дайте ми райските селения!“ Седмина санитарии едва успяха да го натикат във вагона.

Пстрович изхълца подканящо. Меринов му наля още и внезапно забеляза един странен човек, който стоеше близо до пластмасовия стол. Човекът изглеждаше много уморен и беше облечен много нестандартно. С нагъната от саблени удари и цялата покрита с ръжда

ризница, на чиито гърди се виждаха очертания на някакво почти изтрито животно, което приличаше на лъв. Носеше груби и тежки кожени панталони, които излъчваха такава миризма, че в сравнение с нея общуването с козел изглеждаше като посещение в парфюмерийна фабрика. На яките му мускулести ръчища имаше железни ръкавици, а на главата му — разяден от корозия шлем от същото меко и ръждясало желязо, от което беше направена и ризницата. В едната си ръка мъжът държеше консервена кутия, а с другата я отваряше с огромна, макар и изтъпена кама. Квадратното му лице беше оброчено с гъста широка брада, пълна с клечки кибрит, трохи от хляб и люспи тютюн. Злобните му сини очи оглеждаха внимателно хората, които минаваха покрай него. Брадатият мъж отвори пълната си с черни гнили зъби уста, вдигна камата и първо посочи с нея към Меринов, а сетне демонстративно прекара острието ѝ през гърлото си. Макар участъковият да беше наясно, че нищо не могат да му направят с тази кама, тъй като вече е мъртъв, настроението му се развали.

— Каква е тая мутра, Баранов? — пошушна той на банкера, дърпайки го за ръкава. — Направо е като някакъв сериен убиец, няма начин да не е някой маниак... Суратът му е като на бандит, само тухла по главата го оправя.

— За този ли говориш? — погледна през рамо банкерът и весело поздрави брадатия мъж, махвайки с ръка. В отговор той измуча нещо нечленоразделно, осмуквайки лакомо парчето варено месо, което бе извадил от консервената кутия. — Това, братко, е една знатна персона. Самият германски император Фридрих Втори Барбароса, сиреч „рижата брада“. Тоя чичко е бил много як завоевател и убиец и сутрин се къпел във вана, пълна с кръв като същински Дракула. Хитлер кръстил на негово име плана си за нападение срещу Съветския съюз, може би си чувал това? Та преди около осемстотин години Барбароса взел, че се удавил, докато преминавали през една река със силно течение, а най-обидното било, че реката му била до коленете. Но е ясно защо се е удавил — доспехите му тежат един тон. Намерили тялото му, но го погребали по най-идиотския начин — плътта му положили в Антиохия, костите му — в ливанския град Тир, а сърцето и вътрешностите му — в турския град Тарсус. И от какъв зор са го транжирали като кокошка, че на това отгоре са го разпилели в различни градове, нямам никаква престава. Добре поне, че не са

осолили главата му в някоя каца със зеле. И докато не съберат всичките му останки на едно място, той е обречен да я кара като клошар в транзитната зала. Спи на един картон до буницето, защото си няма дори свое легло.

Барбароса ръмжеше и нагъваше консервираното месо. По брадата му се стичаше кехлибарена мазнина.

— Виж ти — поразил се от тази история участъковият. — Наистина не е извадило късмет това момче след смъртта си, това вече обяснява защо е толкова зъл.

— Той и приживе не се е отличавал с кой знае колко добър нрав — сви рамене банкерът.

— Знаеш ли какво. — Меринов беше озарен от внезапна идея. — Казваш, че се е удавил, така ли? Значи Чапаев също би трябвало да е тук?

— Василий Иванович ли? — отвърна флегматично събеседникът му. — Разбира се, че е тук. Да го извикам ли? Само не му разказвай вицове за него, п्लीз, че ще те направи на кайма. — И без да дочака отговор, извика към редицата от цинкови легла: — Васил Иванович? Защо си се сврял там? Ела тука да пиеш водка!

Един засмян мъж със засукани по юнашки мустаци и с овехтяла фланелка, украсена с вкопчили щипци в горните му джобове изсъхнали раци, си направи път през тълпата мълчаливи минувачи и започна да се провира към тях. На главата си носеше кожен калпак с червена лента, а в конопената му торба, праметната през рамото му, имаше два грамадни картофа.

— Водка ли? Хъм-хъм. Че защо не, може. — Той бутна калпака си на тила. — Въпреки че ти си буржоа, Андрюша, все пак си готино момче.

Меринов зяпна, докато гледаше как Василий Иванович прие с благодарност ръбестата водна чаша от ръцете на банкера. Героят на революцията я гаврътна, прокашля се и избърса мустаците си. И, естествено, не си замези с нищо.

— Буржоата също са хора, Васил Иванович — рече развеселено Баранов, наливайки водката. — Ето ти например си посичал белите със сабята си, нали? А сега я виж дали е имало смисъл да се биеш? На онзи свят и червените, и белите са на едно място.

— Много ми е обидно — потвърди Чапаев и отново избърса напоените си с почерпката на аванта мустаци. — Но знаеш ли какво ми каза веднъж един философ скитник, *omnia transeut, id quoque*. Сиреч, и това ще мине. Току-виж сте размислили и пак сте решили да строите комунизма.

— А, не — потръпна Баранов. — Ти, другарю командир на дивизия, си пий водката, но недей да правиш кофти прогнози. На нас втори път не ни трябва такава щастие.

Тази цинична фраза явно не се хареса на Чапаев, но той реши, че ще е нетактично да се нахвърля на благодетеля си, който не за пръв път го черпеше с водка. Но въпреки това трябваше да си го излее на някого. Чапаев издуха една малка жабка от крайчеца на устата си и се вторачи в раменете на Меринов.

— А на теб защо са ти откъснати пагоните? — попита командирът на дивизия, засуквайки ръкави, и дръпна към себе си стъписания участъков. — Да не си се маскирал, контра такава, мамка ти мръсна? Ей сегичка ще те замъкнем в Извънредния комитет и ще ти извадим кирливите ризи.

— Ей! Ей! Брейк! — застана банкерът между тях. — На теб, Василий Иванович, изобщо не бива да ти се дава водка. Каква контра ти е той? Той е най-обикновено съветско ченге. Ето на, развали цялата компания. Явно клюките, че непрекъснато се биеш, са верни. И с Врангел се търкаля по пода, и Колчак уби... А на Керенски защо му насини мутрата? Деденцето вече беше на деветдесет години! Успокой се най-сетне, гражданската война отдавна свърши.

Чапаев посърна.

— А не биваше да свършва. Не избихме всички контра и затуй сетне живяхме лошо. — Той стисна изсушения рак на фланелката си и го направи на прах. — Я вървете по дяволите, буржоа такива. Да не би някога да сте разбирали трудовия народ?

Чапаев взе недопитата чаша и се отдалечи. Меринов въздъхна с облекчение, тъй като се оказа, че прочутият герой от вицовете изобщо не е онзи комичен мустакат човек, какъвто го описваше хорската мътва след филма.

— Е, сега доволен ли си? — разкиска се Баранов. — И аз доскоро си мислех, че Чапаев е голям майтап. А след месец видях как се бяхти с трима миньори, които разказаха един безобиден виц за него:

„Доведоха педофил“ — „Разстреляйте го!“ — „Не можем, Василий Иванич, той казва, че е познавал малкия Ленин!“ Командирът на дивизия може да бъде разбран от чисто човешка гледна точка — трудно е да заспиш като командир с орден „Червено знаме“ и да се събудиш като скечаджия от Comedy Club. Това е класически пример за черен пиар. Интересно на кого е вгорчил чак толкова живота Васил Иванич, че да му развали така тотално имиджа на Земята?

Петрович не слушаше дрънканиците на банкера, а се покатери на леглото и се загледа напрегнато пред себе си. Устните му се размърдаха, той разтърка очи и окончателно се убеди, че онова, което му се привижда в този момент, изобщо не се е появило от убийственото количество водка, което погълна.

— Помощ! — изрева с нечовешки глас Петрович и се завря под леглото.

За огромна изненада на Баранов улегналият Меринов само погледна в същата посока и последва примера на Петрович, но без да крещи. Сврени под леглото в неудобни пози и покрити с одеялото, двамата трепереха като лист на вятър. Банкерът се огледа, но не видя никого.

— Какво става тука? Да не би от водката вече да ви се привиждат зелени човечета?

— Тихооо... — изсъска Меринов. — Внимавай... ТЯ ще те чуе.

— Кой ще ме чуе? — повдигна вежди банкерът. — Кажете де, кой ще ме чуе?

— Шшшшшшт... — съскаше като змия милиционерът. — Това е същата онази... едно от двете момичета, които убиха мен и Петрович... Недей да привличаш вниманието й.

— Че какво ще ти направи тук? — не можеше да проумее стъписаният Баранов. — Тук има само трупове. От какво се страхуваш? Хайде, излизай оттам.

— Млъкни веднага! — изрева участъковият. — Няма значение дали сме мъртви или не, дявол знае какво можеш да очакваш от тази твар... За всеки случай е по-добре да се скрием.

Банкерът се подчини на желанието на приятелите си по чашка и млъкна. Покрай него, загърнатата с небесносиньо одеяло и стъпвайки боса по бетонния под, мина Локи. Когато забеляза съсредоточения мъжки поглед, тя кокетно оправи косата си. И се усмихна.

До леглото се появи регистраторката с очила на носа, надничайки в един лист.

— Антон Петрович Холмогоров, номер 224 СД 557 К тук ли е?

— Аха — едва се чу изпод цинковото легло.

— Тръгвайте. — Сгъна листа регистраторката. — Мотрисата за Ада е на перона. Моля, не закъснявайте и проверете дали сте взели всичките си вещи.

„Петрович са го погребали — помисли си натъжено bankerът. — А пък аз свикнах с него през тая седмица. Така скоро няма да има с кого да изпия една водка.“

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА СЧУПЕНАТА ЛИЛИЯ

неделя, 22 часа и 34 минути

Въпреки късния час блондинката с платинени коси продължаваше да седи на работното си място, забила уморен поглед в компютъра. Знакът в айсикютото си стоеше непоколебимо червен вече часове наред, а RL2 така и не се появяваше. Всъщност той вече нямаше защо да се появява, тъй като взаимноизгодното им сътрудничество можеше да се смята за приключило. Но поне да беше казал едно благодаря на сбогуване. Днес Гласа би трябвало да се върне от отпуск, но още не бе пристигнал. Е, кой знае каква спешна работа му се бе отворила — може би предотвратяваше Третата световна война. Освен това малко се притесняваше, че Локи и Раел нито веднъж не отговориха на посланието ѝ, което тя остави в засекретения сайт. Макар че за това също можеше да има обяснение — да речем, момичетата пируваха в някой бар и празнуваха бурно знаменателното събитие. Оставаше ѝ да изчака само грандиозния крах на Гавраил и след това щеше да се премести в земната вила, където още същата вечер щеше да влезе чисто гола в напълнения с бира басейн. Да, на Гавраил му оставаха броени часове, защото дори в екстрени случаи Гласа забавяше връщането си от отпуск с не повече от едно денонощие, а това означаваше, че със сигурност щеше да се върне в селенията на Небесната канцелария в понеделник. И какъв щеше да стане Гавраил, след като го уволнеха? Това не беше чак толкова важно. След такъв провал в Рая нямаше да му разрешат да разнася дори пици. Към полунощ щеше да се срещне на едно тайно място с Лаели, която фактически ликвидира сама всички мръсници от специалните предварително подготвени от нея гнезда. Да, наистина, все пак тя ненапразно беше най-добрата в отряда на ангелите на възмездието или поне се бе научила да убива виртуозно и безшумно и в ЦРУ направи биха се пръснали от яд, че не са я наели да отстрани Фидел Кастро. А двете заедно в чест на победата си щяха да пийнат нещо специално... е, можеше и отдавна втръсналия им ананасов сок. Че какво значение

имаше? Когато си разчистваш сметките с основния си враг, дори и сокът се превръща в най-силната водка. А в същото време трябваше спешно да решат сакралния въпрос как да постъпят с Калашников и Алевтина. По-рано през деня пита Раел за това, но тя ѝ даваше един и същи отговор — свидетелите трябва да се ликвидират, особено онези, които предизвикателно са отказали да играят по правилата им. Може би беше точно така и щом те работеха за Гавраил, значи също им бяха врагове. А защо да не направят едно посещение на добра воля при Алевтина, преди Гласа да се с върнал? Разбира се, те я бяха преместили на охраняван остров, но в охраната работеше Лаели и тя имаше пропуск... И може би за резерва бе останало едно заветно флаконче...

Блондинката докосна бутона на телефона с розовото си пръстче, но рязко го отдръпна, тъй като в коридора се чува стъпки. Тя натисна мишката и с обиграно движение излезе от айсикюто, понеже не биваше да говори много онлайн на работното си място и това се отнасяше най-вече за участничките в заговора. Всъщност не затвори пощенската си кутия, тъй като никой не се интересуваше от деловата ѝ кореспонденция и всички знаеха, че ѝ пращат колетти. Момичето изобрази дежурна усмивка на кукленското си лице и прилежно събра длани пред себе си. Кой ли от служителите би могъл да дойде по това време? Вярно, в това нямаше нищо странно, тъй като след изчезването на шестимата ангели много от останалите работеха до късно. Може би някой от служителите бе забравил нещо в кабинета, беше се сетил по-късно, беше спрял колесницата си и се бе върнал обратно. Ей сега щеше да го отпрати оттук.

Стъпките се приближаваха и блондинката надникна зад лаптопа. Странно, но в коридора нямаше никого. Тя тръсна глава. Да не би да ѝ се бе сторило?

Блондинката разбра твърде късно, че всъщност стъпките се чуваха зад гърба ѝ. Светлината внезапно угасна, една желязна ръка я сграбчи болезнено за врата, а друга притисна със сгъвката на лакътя си гърлото ѝ така, че тя не можа да нанесе коронния си номер с глава, на който толкова добре я бяха обучили в базата на ангелите на възмездието. Калипсо се окопоти от моментния си шок, изви се назад и се опита да ритне невидимия непознат с обувия си в обувка на тънък ток крак, но ударът потъна в празното пространство. В отговор

нападателят повали момичето по лице на бюрото и с умела хватка изви ръката му на гърба. Момчето си знаеше работата и по време на тренировките по ръкопашен бой явно му бе преподавал по-добър учител. „Трябва да крещя. Трябва да крещя с всичка сила!“ Отвори уста, готова да издаде пронизителен звук, с който не биха могли да се сравнят и сирените на десет пожарни коли. Но не успя да се разпиши по една прозаична причина — върху главата ѝ със страшна сила се стовари удар и крясъкът застина в гърлото ѝ. Непознатият изчака още секунда, повдигна я за косите, а сетне заби с всичка сила лицето ѝ в бюрото, като внимателно премести компютъра настрани. На блондинката ѝ причерня пред очите, устата ѝ се напълни с кръв и тя отново се опита да се освободи, гърчейки се отчаяно. Но не успя. Зад гърба ѝ на два пъти щракнаха белезници — непознатият бе оковал ръцете и краката ѝ. Вече никой не я държеше, тя се свлече на пода, хъркайки от безсилна злоба, от носа ѝ като река течеше кръв, а един от зъбите ѝ беше счупен. Тя изплю парченцата. И какво щеше да прави сега с нея нападателят? Щеше да я изнасили ли? Хъм, де този късмет, понеже в Рая никой не получава ерекция — може би им слагаха бром, може би Гласа беше пръснал някаква есенция във въздуха. Тъй че на мъжете (ако онези, които съществуваха около нея, можеха да се нарекат мъже) нищо никога не им ставаше.

Тя положи невероятни усилия, за да се изправи на колене и вдигна глава. Устните ѝ бяха започнали да се подушат. Калипсо не можеше да види човека, тъй като приближавайки се до нея отзад, той предвидливо изключи светлината и тя видя само тъмен силует, в чиято дясна ръка блестеше тънка и дълга лента метал. „Това е класика — помисли си с уважение момичето. — Блондинка стои на колене, а над нея се извисява мъж с нож в ръка. Сега само трябва да изхленча: «О, моля ви, мистър, не правете това, аз съм твърде млада, за да умра!» Интересно, кой ли беше този филм? «Зная какво направи миналото лято» или «Градски легенди»? Или може би «Письък»? Да, Крейвън^[1] блесна с този филм. Жалко, че лицето на нападателя не се вижда. Сигурно носи маска за хокей или гумена маска във вид на череп на черен фон. Лелеееее, че страшно.“

— Имаш право на последна дума — прошепна едва чуто непознатият, замахвайки силно с лентата, която проблесна в непрогледния мрак.

Блондинката я напуши на смях. Неизвестният кретен бе решил да си поиграе на маниак. Интересно, как ли би могъл да ѝ навреди? В Рая беше невъзможно не само да се чукаш, но и да убиеш някого, иначе те отдавна щяха да направят на кайма онези мръсници, още след като приключиха тренировките в базата. Нека да се позабавлява, говедото. Утре тя щеше да подаде жалба до ръководството и тогава щеше да види кой ще се търкаля тук с разбита мутра.

— Нищо ли няма да кажеш? Твоя работа... — Неканеният гост не бързаше да приключи и тя знаеше защо. Той не знаеше как да постъпи, тъй като тя не се изплаши, а това означаваше, че какъвто и да бе гениалният му план, той не беше постигнал ефект. Беше ѝ обидно, че според правилата в нито една от сградите на Небесната канцелария нямаха право да слагат охранители. Иначе сега те щяха да спипат този доморасъл Чикатило само за миг.

Изненадващо момичето подсъзнателно усети е вледеняващ страх, че това изобщо не е шега. Той ей сега щеше да я удари. Какво правеше този тип, да не би да беше полудял? Разбира се, тук се срещаха ненормални праведници, които се наричаха блажени, но чак пък до такава степен... Добре де, щеше да я цапардосат по врата — голяма работа. И тогава тя щеше да му каже пренебрежително и иронично: „Окей, масажисте, а сега ме почеси с чуканчето си малко по-надолу, около гърба.“

Освен ако това не беше...

ОСВЕН АКО...

Закъснялата догадка я жегна в момента, когато непознатият стовари ръката си. Главата на блондинката с широко отворени очи отхвърча към бюрото, удари се в чекмеджето, отскочи и лекичко се завъртя като диня. Устата ѝ се отвори с гримаса и изстреля думата, която така и не успя да изрече:

— Бип-бип-бип-бип-бииииииииииппп...

Звукът премина в свирене, а устните ѝ престанаха да мърдат. Тялото на блондинката странно се изви, фосфоресцирайки, от гърдите до коленете ѝ с проблясъци преминаха електрически искри, а откритите места по тялото ѝ започнаха да избледняват. Кожата ѝ стана почти прозрачна, а по нея, сякаш нарисувани от четката на художник, се появиха кръвоносни съдове, пронизващи плътта ѝ със ситна мрежа от хиляди нишки. Без да обръща внимание на обезглавеното тяло, RL2

дръпна стола и седна делово пред компютъра. Първо затвори айсикюто и бързо прерови онези папки, в които можеха да са споменати подробности от разговорите ѝ с него, а след това изтри файловете без възможност да бъдат възстановени. Сетне допълни някои неща, добавяйки нужната информация в пощенската кутия. RL2 се замисли за минута и остави пощенската кутия отворена. Трупът на пода изчезна напълно, а до крака на бюрото се сливаха с въздуха и умираха платинените кичури. Той постоя малко, изчаквайки блондинката да се превърне в сребриста прах, и се отдалечи в същата посока, от която дойде, без да остави никаква следа.

След около час в помещението блесна ярка светлина. Тракайки с мечовете си и трополейки със сандалите си, по коридорите тичаха десетки ангели на възмездието и оперативно заемаха ключови позиции. Най-отпред препускаше Вартоломей и издаваше кратки команди. След още десет минути в офиса се появиха Калашников, Малинин и Гавраил. И тримата бяха страшно развълнувани. Почти на бегот те се приближиха до бюрото на блондинката, на което стоеше отвореният лаптоп със светещ екран. Личеше си, че го бяха използвали съвсем наскоро. Вартоломей се втурна към тях, правейки остър завой, и едва не падна, тъй като настъпи развързаната каишка на сандала си.

— Претърсихме всичко. Няма я в сградата. Сигурно е — изстреля той на един дъх.

— Изпратете хора да огледат околността — подхвърли Гавраил.

Калашников потърка уморено чело.

— Закъсняхме — рече тихо. — Явно някой я е предупредил.

— Тук няма кой да я предупреди — отсече Вартоломей. — Лаели... — Той замълча, но бързо се овладя. — Лаели е поставена под тайно наблюдение на тренировъчната база. На представителите ни на Земята са изпратени архивни снимки и подробно описание на Локи и Раел. В Небесната канцелария не е останал нито един неин съучастник.

Калашников се изуми от баналността на това твърдение.

— Толкова ли сте убедени в това? — попита той подигравателно. — А не бива. Според мен в този случай положението е петдесет на петдесет. В полза на вашата версия е само фактът, че интуицията на това момиче наистина е много силна. Неслучайно тя беше информирана толкова добре за нашите действия. Ако аз трябваше да

наема някого на такава работа, това щеше да е само някой сляп и глухоням. Вярно, не се знае как щеше да разпечатва служебни документи.

Вартоломей се отдръпна встрани, тъй като нямаше какво да каже, особено след стреса, в който изпадна, когато по телефона му заповядаха да организира тайното наблюдение на бившата партньорка на Лаели. Калашников помоли ангелите да не се тълпят покрай бюрото и да не унищожават уликите, извади от джоба си една лупа и се наведе над компютъра, за да разгледа гладката му повърхност. Сетне се свъси, премести лупата към бюрото, оглеждайки го съсредоточено, и се обърна към Гавраил:

— Дайте ми десет минути. Бих искал да проуча това място по-внимателно.

Архангелът мълчеше. Той сякаш не вярваше в това, което се случва, потръпваше нервно и непрекъснато въртеше глава, оглеждайки приемната на собствения си кабинет. Но погледът му постоянно се връщаше към бюрото, към онова бюро, на което сто години седеше личната му секретарка Калипсо.

На пода се търкаляше един счупен ръчен часовник във формата на лилия...

[1] Уес Крейвън — култов американски режисьор на филми на ужасите. Най-известната му продукция е „Кошмар на улица Елм“ с Фреди Крюгър. — Б.а. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА ПРИНЦИПЪТ НА ЧУЧХЕ

понеделник, 02 часа и 40 минути

Пръстът с дълъг и остър нокът докосна предпазливо стената. Неравната повърхност, която до този момент беше чисто бяла, отвърна с появата на тъмночервено на цвят петно, което започна бързо да се уголемява и да образува паяжина. Нокътят застина за кратко и подраска лекичко стената, а на тавана веднага затрептяха алени цветове, които започнаха да кръжат и да се сливат във водовъртеж. Тук-там се появяваха черни снежинки като ситни пукнатини, които се съединяваха помежду си и образуваха сложно преплетени линии на смерч. „Колко хубаво изобретение — помисли си Шефа, любувайки се на гледката. — Браво на дизайнера. Естествено, след сто години всичко това ще ми омръзне и ще трябва да правя ремонт, но засега е направо страхотно. Като стана дума за кабинета... Ами, ако просто допуснем, че аз съм герой от нечия книга? Че защо не, това е напълно възможно, защото са написани камара такива книги и дори е създаден определен стандарт. Тогава излиза, че просто няма за какво да се пише. Защото стоя непрекъснато в кабинета, понеже съм работохолик като някой японец. Трябва да се обзаведа с вила и да речем с физкултурен салон с тренажори. По принцип изобщо нямам нужда от такова нещо, но нека да ми е под ръка! Все пак авторът не може да пише непрекъснато само за един и същи кабинет.“

Шефа беше в добро отпускарско настроение, тъй като твърдо бе решил да прекара близките два или три дни на Земята. Веднага щом чу от Гавраил, че Гласа с отишъл на почивка, се преизпълни с черна завист, тъй като за щастие като представител на силите на злото можеше съвсем спокойно да си я позволи. Когато си представи много ясно почернелия на слънцето Глас с коктейл в ръка (пък макар и безалкохолен) на плажа, Шефа потръпна и осъзна, че временно трябва да тегли една майна на отклоняването на хората от правия път (те и без това се справяха много добре) и да опъне телеса на някой тропически остров. Шефа се подготвяше да излезе в отпуск вече три часа и го

направи много старателно, макар и малко своеобразно. Из целия кабинет трябваше да са разхвърлени разни неща като джапанки, шапки и бански, а в средата да е раззинал огромна паст лакиран куфар — точно както постъпваше всяко мислещо същество преди отпуск. Само че не се забелязваше нищо такова. Мъдрият Шеф никога не подбираше нещата си предварително, но за сметка на това винаги се интересуваше как ще изглежда при появата си извън Града и затова разглеждаше модните журналы и старателно оформяше облика си за посещенията си на Земята. Направо мразеше филмите за себе си и не изпитваше никакво съмнение, че когато всички известни режисьори се появяха в Града, нямаше да ги остави да скучаят. Откакто съществуваше кинематографията, образът на Шефа извън Града се бе превърнал в безобразен шаблон — по принцип това беше чернокос мъж (веднъж го бяха направили плешив, което беше още по-лошо), понякога с набола брада и обилно намазана с гел коса, с костюм и с маниери на френски аристократ. Но напук на всички този път той щеше да е риж, с къси панталони и с хавайска риза. И въпреки слънцето, дори нямаше да си сложи черни очила заради принципа.

Шефа затвори очи, изграждайки наум „отпускарското си лице“. Можеше да е, да речем, някъде под четирийсетте, но задължително без бръчки... Нямаше нужда от мустаци, но една стилна брадичка би била много подходяща. Че какъв лидер на тъмните сили щеше да е без брада? Най-важното бе дължината ѝ да не е като на Хотабич. Ами очите? Не искаше да са черни, омръзна му. Нека бъдат сини със зеленикав оттенък. А носът? Създателите на мистичните трилъри предпочитаха да е или с интелектуална гръцка форма, или извит. Но той щеше да избере топчест и месест нос и тогава всички майстори на креатива щяха да изпукат. Телефонът изтръгна Шефа от размислите му. Тъй като си спомняше, че даде строго нареждане на Мария-Антоанета да прекъсва подготовката му за отпуска само в краен случай, той вдигна слушалката.

— Търсят ви от Небесната канцелария, монсеньор — разнесе се звънкият глас на секретарката. — Чакат на линия. Да ви свържа ли или ще ги помъчим малко?

Вместо да ѝ отговори, Шефа само дето не скочи, дръпна телефона за връзка с Рая към себе си и натисна небесносиньото копче. Чу се щракване.

— Ало? Както виждаш, при нас се намери кой да оправи връзката. — От тона на Гавраил си личеше, че направо се пръска от самодоволство. — Когато имаме желание, ние също можем да намерим специалист, въпреки че силите на злото, естествено, се постараха да стане точно обратното. Общо взето, обаждам ти се, за да ти благодаря.

— Какво говориш? — рече подигравателно Шефа, настройвайки се на вълните на победата. — Каква рядкост! Само че вие по-скоро ще си глътнете езика, отколкото да изречете такова нещо. Обикновено по адрес на Принца на мрака се сипят само проклетия.

— И въпреки това — парира го Гавраил. — Искан да ти кажа, че не се излъгах, когато те помолих да ми дадеш Калашников назаем. Това е истинска кръстоска между Жорж Сименон и Агата Кристи — разкри всичко за броени часове. Тази нощ ще има среща с жена си, а след това ще го изпратят обратно. Тъй че не се притеснявай.

— Изобщо не съм се притеснявал — излъга Шефа. — Че какво би могло да го накара да иска политическо убежище във вашето стерилно и лустросано общество, където не можеш да си купиш дори една бира като в Саудитска Арабия? Максималното, на което би могъл да разчита, е да бачка безплатно като гастарбайтер, защото според вашите симпатични правила обитателите на Града не получават гражданство.

В слушалката се разнесе горестна въздишка на съжаление.

— Добре де, добре — успокои Шефа Гавраил. — Редът при вас си е изцяло ваша работа. А сега ми разкажи по-конкретно какво е станало с ангелите. Ако успеем, ще вкараме това в сутрешните вестници, че да си направим малко пиар на почва колко бързо се саморазрушавате. Това беше шегичка.

— Какво да ти разправам? Дори се учудвам колко съм задръстен — каза притеснено Гавраил. — Твоето предположение наистина се оказа вярно — част от загадката се криеше в един сексскандал с давност отпреди пет хиляди години. Четири бивши любовници на ангели, майки на гигантите, които са поглъщали всичко и които бяха унищожени... — Гавраил леко се поколеба — ... по решение на Гласа, организирали заговор срещу онези, които просто са изпълнявали дълга си.

— Или по-точно срещу онези, които са написали донос срещу приятелите си — подсмихна се Шефа.

— Това са подробности — подмина нападката Гавраил. — Само че как тези четири персони са успели да попаднат в Рая и да станат ангели? Според мен това е сериозна кадрова грешка. Разбирам, че не е имало кой знае какъв избор, защото ангели и без това най-често стават умрели бебета с безгрешни души. Пет хиляди години тези амазонки са търсили подходящо средство, за да ни унищожат, но в крайна сметка на някого му е хрумнала идеята за смъртоносния вирус...

— Виж какво, това направо ми звучи като анонс на нискобюджетен фантастичен филм от осемдесетте години — разкикоти се най-откровено Шефа. — И кой е този умник?

— Засега не знаем това — отбеляза със съжаление Гавраил. — Основната заподозряна, която най-вероятно е стояла начело на заговора на тези фурии, изчезна. И знаеш ли кое е най-обидното? Че в течение на много години тази змия работеше при мен като секретарка! Затова си помисли от чии ръце вземаш кафето си всеки ден. Ами, ако това е някой сериен убиец?

Стените на кабинета се сгърчиха от ярки лилави пламъци.

— Сериозно ли?! — потръпна Шефа, стрелна подозрителен поглед към приемната и понижи гласа си до шепот. — И моята също вече работи повече от двеста години... Кой ги знае тия женоря... Дали пък наистина да не я уволня, че да ми е мирна главата?

— Ти си ги решаващ тия неща, но според мен това не е лошо — обобщи Гавраил. — След като прегледахме секретните досиета на убитите ангели, чрез архивната компютърна база установихме коя от жените в ангелската колония впоследствие се е озовала в Рая. Нали можеш да си представиш състоянието ми, когато стана ясно, че една от тях работи като моя секретарка! В бъдеще задължително ще чета личното дело на всички, които вземам на работа. Тя непрекъснато получава колети от ангелите на Земята — работата ѝ е такава. Обадохме се в митницата и оттам ни казаха, че преди малко повече от седмица Калипсо е взела две много здраво опаковани пратки, които ѝ изпратила някаква си Локи от Земята. А тази Локи също е сред четирите жени! Успяхме да установим, че амазонките са действали по план, като са отравяли жертвите си. Серафим е бил инжектиран при нас, в кантората, най-вероятно от секретарката си. А за да се заразиш, е нужно съвсем малко, тъй че явно са го боднали лекичко със спринцовката, а той дори не е забелязал или може би си е помислил, че

се е убол на карфица. Другите петима са ги ликвидирали по доста ексцентричен начин — една девойка от елитното поделение на ангелите на възмездието, която е преминала през специална тренировка в курса за снайперисти...

— Чакай малко, чакай малко — прекъсна го Шефа. — Доколкото си спомням, учат ангелите на възмездието да боравят с меч, както и да се фехтуват.

— Старче, мечовете са от каменната ера — изпуфтя небрежно Гавраил. — Сега ги обучават на всички модерни начини за водене на война, включително и на дистанционно управление на ракети „Топол-М“. Общо взето, девойката, нанасяща ударите, в най-буквален смисъл си е свила пет снайперистки гнезда на най-високите палми на плажа на такова разстояние от вилите на жертвите, че камерите за наблюдение да не я уловят. А по-нататък всичко е съвсем прозаично — миниатюрна капсула отрова е била зареждана в снайперистката винтовка и от разстояние около стотина метра този „куршум“ е бил изстрелван в басейна, където падал на дъното и било почти невъзможно да го забележиш. Пробите на водата, които Калашников взе от пет басейна, потвърдиха наличието на разпадащ се вирус и в повечето случаи се оказа, че бактериите вече са мъртви. Само във вилата на Сера нямаше такъв вирус. Когато човек живее десет хиляди години, той не променя навиците си. И сутрин плува в басейна, както е прието от векове. Ти например правиш ли това?

— Ама че идиотски въпрос — възмути се Шефа. — При нас жегата и задухът са непоносими. Откъде ще се вземе чист въздух под земята? Плувам, разбира се.

— А така, точно това ти обяснявам — продължи Гавраил. — Тези госпожици са знаели времето на техните сутрешни плувания в басейна до секунда, понеже, ако не с друго, поне са разполагали със страшно много време. Сутринта ангелът се изкъпвал, заразявал се, а на другата сутрин — умираше. Вероятно това е била някаква лека мутация на грипа, тъй като в библиотеката прочетох, че като нищо можеш да умреш и само за шест часа.

— Наложил ли се да измъчвате момичето, за да си признае? — попита Шефа.

— Шегуваш ли се? — обиди се Гавраил. — Ние не използваме такива методи. Нещата са далеч по-прости и дори бих казал банални.

След като разговарях с митницата, извиках Вартоломей по специалната връзка и заедно с неговите хора нахлухме в моята приемна на гости при секретарката ми. Но се оказа, че тя не е там. Претърсихме цялата околност, но тя сякаш се бе изпарила. Нямам никаква представа как е усетила, че са я разкрили, и е изчезнала. Сигурно става дума за ясновидство, не може да е друго. Но извадихме голям късмет, тъй като когато е бягала, явно много е бързала и пощенската ѝ кутия в компютъра е останала отворена, така че цялата електронна кореспонденция с другите килъри беше като на длан. Ние не си губихме времето и веднага хукнахме при снайперистката. Обаче, за разлика от секретарката тя няма ясновидски способности и явно не очакваше посещението ни. Заловихме я в самата тренировъчна база.

Представяш ли си, оказа се, че била партньорка на Вартоломей по време на ликвидирането на Содом и Гомор! Кой би допуснал такова нещо! Веднага запечатахме и пробихме служебния компютър на снайперистката и там също открихме кореспонденция със секретарката. Всичко беше казано съвсем директно — как и с какво точно са убивали. Просто те не бяха зашифровали писмата, които са си разменяли.

— Пробихте компютъра ли? — изненада се Шефа и стените промениха цвета си в кафеникаво-лилав със зелени нишки. — Нима в Рая са се появили хакери?

— Разбира се, че не са се появили — успокои го Гавраил. — Откъде ще се вземат тук хакери? В Рая действа принципа на „чучхе“^[1], според който се уповаваш на собствените си кадри. Само си помисли — имаме ли локална компютърна мрежа? Имаме. Но тя не се е появила от въздуха и някой трябва да я създава и администрира. Нашите ангели ходиха на стаж на Земята и учиха в Харвард и Московския държавен университет. Че защо не, това занимание е много престижно, все пак няма да работят като метачи, за това си има гастарбайтери.

— При вас цялата кантора е изградена на принципа на чучхе — подсмихна се Шефа. — Не ходи там, не вземай еди-какво си, не яж това и не пий онова. А по брой изображения и статуи на Гласа вече сто пъти сте задминали Ким Ир Сен.

— Старче, пийпъл обича Гласа, примири се с това — отбеляза с тон на превъзходство Гавраил. — Просто се стегни и недей да завиждаш.

— Ами, да — подхвана го Шефа. — Така е, разбира се, че кой ще ме обикне мен, особено в образа на козел? Но ако бях един такъв благообразен, с бели дрехи и е...

— Както е всеизвестно, любовта е зла — прекъсна го Гавраил. — Ти си имаш свои поклонници и те са страшно много. Защо се оплакваш като беден роднина? Тъй че имаше кой да пробие пощата ѝ. А заради фактора на изненадата бих каза, че арестът също премина относително нормално.

— Относително ли? — учуди се Шефа.

— Момичето си бе въобразило, че е Ума Търман — неохотно обясни Гавраил. — Нахвърли се отгоре ми с меч. Само че какъв смисъл имаше да го прави? Нали просто няма начин да заколиш един архангел. В „Карибски пирати“ капитан Барбоса беше много прав, като каза: „Е, убихте ме... И какво ще правите оттук нататък?“ Ако се проследят фактите, с които се сдобихме от кореспонденцията, снайперистката Лаели е получавала инструкции директно от Калипсо, която е ръководела убийствата. Но може би нещата не са чак толкова прости. Калашников намери едно интересно писмо в скрита папка в компютъра на Лаели, от което става ясно, че дамите са контактували с някакво лице с прякор RL2, което работи в офиса на Небесната канцелария. Но в компютъра на секретарката не се споменава за RL2 и Вартоломей смята, че тя си го е измислила за престиж — сиреч, те не са сами и някой отгоре ги покровителства. Тревожи ме това, че все още не сме разбрали кой се опита да убие Калашников. По принцип всички пътища водят към секретарката. Просто няма кой друг да е. Тя е много умна и идеално изигра всички, за да се сдобие с нужното алиби. Не биваше да ѝ вярваме тогава, че уж в нейно отсъствие са сменили водата, предназначена за гостите. Защото изобщо не се знае какво се е случило там — пред мен тя може да е отишла да вземе подноса, но сетне веднага да се върне. А подмяната на чашите е въпрос на секунда.

— Като се позамислиш, тези секретарки са истински зверове — прошепна Шефа и продължи да стрелка погледи към вратата. — Опасно е дори да седиш край тях. Такова нещо са в състояние да измислят и да реализират само истински природни гении на злото. Да, аз разбирам, че при мен, в Града, убиецът се оказа интелигент. Но по принцип интелигентите са опасни хора, достатъчно е само да прочетеш някой и друг трилър, за да го разбереш. А пък в този случай

просто ти сервираат кафе и — хоп! — на ти един вирус да му се радваш. Много е страшно да се живее.

— Дума да няма — потрепна гласът на Гавраил. — Мислех си, че поне ние в Рая сме застраховани от такива неща, но виж какво става. Най-важното е това да не понижи рейтинга на Гласа, защото знаеш какви са праведниците — всичките са все с нежни души.

— До този момент не си спомням рейтингът на Гласа да е паднал дори и с половин процент, а вие все се тръшкате — отбеляза саркастично Шефа.

— Ами, ако вземе, че падне? — покри с ръка слушалката Гавраил. — Сещаш ли се какво ще ни се случи? **НЯКОЙ В РАЯ НЕ ОБИЧА ГЛАСА!** Лично ти как си представяш да има опозиция в Небесната канцелария?

— Точно аз много добре си представям това — подраска с нокът по стената Шефа. — Опозицията обикновено отхвърчава в тартарите, както стана и с мен, и не ми обяснявай за колективната солидарност и корпоративност. Както и да е. За компютъра всичко е ясно. Само ми кажи кой ти поправи телефона? Някой праведен електротехник, който цял живот е пил брезов сок ли? Моля те, покажи ми го, искам да го видя.

— Дори и целия Рай да преровиш, пак няма да намериш такъв — развесели се Гавраил. — В случая нещата са съвсем прости — оправи го Малинин. Оказа се, че много го бива за тия неща.

— Видя ли, а ти го нарече магаре — докосна се отново до тюркоазената стена Шефа. — Видя ли каква полза има от тоя човек. Иначе щеше да си седиш без телефон, а сега можеш да се радваш на всички чудеса на техниката. Изобщо, ако в Рая не бяхте чак такива сноби, току-виж хората почнали да идват при вас.

— Смятам да се заема с това — съгласи се миролюбиво Гавраил. — А сега извинявай, но трябва да се сбогуваме. Утре Гласа ще се върне и ще настане една... Трябва да успее да оправя всичко. Ще изпратят Калашников обратно. Благодаря ти още веднъж.

— Твоето благодаря нито се яде, нито се пие — въздъхна Шефа. — Виж, ако беше взел при себе си Лариса Лордачова... Но това са само мечти. Да си жив и здрав.

— Всичко хубаво — отвърна доволният Гавраил и прекъсна връзката.

Размишлявайки за изключително печените си служители и за собствената си блестяща съобразителност, Шефа отново се зае със списанието, което разглеждаше, за да си подбере нужната външност. Зад вратата се чуваше гласът на Мария-Антоанета, която както винаги си бърбеше с поредната си приятелка-фройлан по служебния телефон. „М-да — потръпна Шефа. — Ей така ще си излезеш в отпуск, а когато се върнеш, няма да те пуснат да влезеш. Щом като в Небесната канцелария едни най-обикновени ангели-любовници, които са пасли кравите, въртят такива номера, какво би могло да се очаква от една кралица, изкушена в придворните интриги? Когато се върна, все пак ще трябва да си поговоря с Мария-Антоанета. Дали пък да не я преместя на друга работа? Най-важното е да няма контакти с медицината.“ За да се поразсее, той взе от бюрото служебна бележка, която шефът на „101-ви канал“ Влад Кистев му изпрати още вчера. Я да видим какво ни предлагат за новия сезон? Аха, шоупрограмите „Звезди в лед“ и „Амфитеатър със звезди“. Е, какво пък... По принцип на хората би трябвало да им хареса как откарват Елвис Пресли, Джордж Харисън и Ерик Хонекер в Деветия кръг на Ада (там, където цари вечен мраз) и ги обливат с вода от маркуч на минус четирийсет градуса. Но, разбира се, в „Амфитеатъра“ няма никаква фантазия. Това е плагиатство от римския Колизеум. Става дума за най-обикновени гладиаторски боеве на арената, макар че като идея не е лошо — излиза, да речем, Мартин Борман с мрежа и тризъбец, а срещу него застава Чингис хан с шлем и къс меч. А след това се появява колесница с три сексапилни дами — Нефертити, Мата Хари и мама Баркър^[2], които стрелят със стилизирани във вид на томи гън^[3] лъкове. Тогава дори и най-жлъчните критици ще ни аплодират. Лошото е, че и това щеше да им омръзне на хората, както на него му омръзнаха дизайнерските стени... 14 тогава какво ли щеше да изобрети Кистев? Може би „Закуска със звезди“ с канибалски уклон? Или „Хотел със звезди“, където отсичат ръце? А защо не „Танк по звездите“ — ооооо, с удоволствие ще гледат такова нещо. Ей, откъде се взе този звук? Аха, часовникът удари три през нощта. Май прекали с работата. Отпуската си е отпуска. Вече си избра външността и беше време да се заеме с нея, тъй като пробата щеше да му отнеме няколко часа.

Шефа затвори очи. Чертите на лицето му започнаха първо неуловимо, а след това определено да се променят, преплитайки

мускули и разменяйки си парченца кожа, която се свличате от очите към брадичката. Лицето се движеше като огромен мравуняк, засукваше се много сложно като парче прясно тесто в ръцете на опитна домакиня и след известно време цялото заприлича на пихтия.

[1] Чучхе — разновидност на севернокорейския социализъм. Буквално се превежда като „упование на собствените сили“ и това не е шега. — Б.а. ↑

[2] 64-годишна американска обирджийка на банки, която заедно със синовете си и с мъжа си извършила десетки нападения с многобройни жертви. Убита е от полицията през 1935 г., след като са щурмували къщата ѝ. Популяризирана е чрез дискохита на „Бони М“, където от името ѝ са премахнати две букви — Ma Baker. — Б.а. ↑

[3] Жаргонно наименование на американския картечен пистолет „Томпсън“, който през трийсетте години на миналия век е бил изключително популярен сред гангстерите в САЩ. — Б.а. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА РАЙСКАТА ЛЪЖА

понеделник, 02 часа и 46 минути

„Как ли не съм пукнал досега от безсъние, не знам... Сигур' щото и без туй съм си веке мъртъв. Подремнах един час, пък може и по-малко да е било, докат' негово благородие се залисваше с разследването си. И сегичка пак ми се ще да си легна, ама таквиз силни чувства напират в мене, че няма да заспя, понеже все пак разкрих поредното престъпление. Всички лаври по традиция пак ще ги обере господин Калашников... Ама аз не се сърдя, щото ний сме скромни хорица. Негово благородие пак се пъчи както си знай и се прави, че се е сетил за всичко без мене. Ей го на, и сега викна Сурен и му шушука нещо строго в ъгъла, а пък той горкичкият целият трепери. Сигур' щабскапитанът не мож' да се кротне и все съ мъчи да разбере кой пък е тоя RL2. Веке ни махнаха охраната, щото главната терористка я сгепсаха, тъй че няма от кво да съ плашим. Преди туй негово благородие задаваше шепнешком въпроси и на Вартоломей в същия ъгъл. А пък той му отвърщаше нещо, ама не много раумно, щото май е доста разстроен, че близката му приятелка от Содон излезе килър. Почеса си малко езика с господин Калашников и отиде в базата. Не прилича на себе си труп да беше, по-хубав щеше да е. А на що ли се разстройва, що ли си трое живота? Понеже туй, че са женоря — ако щете ми вярвайте, ако щете — недейте — а на аз от първия миг го заподозрях, направа отвътре ни дойде. Понеже жената си е кат нилски крокадил, пръст да не й тургаш в устата. Ей на, в наше село в една къща най-накрая живееше една такава никаква Устиня. Туй не беше жена, алт същински локатор, направа да я вземат в Министерството на отбраната. Като й идеш на гости, само ти фърли едно око, ама тъй, че чак да те втресе, и казва с точност до един грам колко шльокавица си изпил днес. И няма начин да я преметнеш, щото все едно вътре в тебе гледа. Имаше и една Евсеевна — ауууу, змия проклета. На четирийсет годин, кривогледа, понеже като била малка, един клон и избол окото в гората, направо да си плюеш в пазвата, кат' я видиш. Ама к'во

измислила, мръсницата — само кат' погледне мъжете с едното си око, и те почват да пълзят на колене към нея също кат' народа на Мойсей към златния телец. Наш'те женоря от селото се насъбраха закуп и тръгнаха да я налагат с криваци за тая работа, ама след туй на две кравите им издъгнаха по съмнало и те решиха да не закачат Евсеевна, щото тя си има работа с нечистите сили. Въпреки че кой знае. Чак покъсно в Града питах Шефа, който си е нечиста сила, за Евсеевна, ама той хич даже и не беше чувал за нея. У много женоря има дяволска сила от само себе си, а не щото я пращат по енергийни канали от Ада. Та в началото всички се смаяха къде да я даят тая злостна снайперистка. Понеже в Небесната канцелария нивгиш не е имало затвори, нямаше къде да турят арестуваната, та затуй й взеха меча и я запряха във физкултурния салон в тренировъчната база. Кат' си дойде Гласа, лично шъ решава к'во да прави с нея нататък. Вартоломей и момчетата отидоха да я вардят, та затуй ний си седим тук сам-самички и трепем времето със Сурен. А съвсем скоро господин Калашников тебе да иде на среща с жена си, коят' не е виждал деветдесет годин. Странни напъни ги мъчат тез' господа. Преди войната и аз имах разни моми и женоря (наканих се да се женя, ама не сколасах), ама не ща да въртя цуни-гуни с никоя от тях в задгробния свят. И най-вече с оназ, дето по време на кадрила ми одра суратя. Голяма работа, като съм я щипнал на едно място, да не си е отглеждала таквиз цици, че да вкарва в грях казак като мене. Правичката ще си го река, много ми се щеше да видя Гласа на живо, ама по протокол той не може да приказва с градските обитатели. Затуй господин Калашников ще се срещне със съпругата си, двамата ще си поседят благовъзпитано (пу да му се не знае, сал едни куртоазии, дори не можеш да си поговориш като хората), а заранта най-любезно ще ни изпроводят до фирмения райски влак и ще препуснем обратно в транзитната зала. Ей на, пиша си аз всичко туй, ама една мисъл вече цял ден ме гложди отвътре и ме гложди — все пак кой наистина е тоз RL2? Как да го разшифроваме туй нящо? Освен «Къб лайнян», нищо друго не ми иде наум, па ко ще да пукна. И защо е таз цифра «две» накрая? Нищичко не вдявам.“

Калашников не обръщаше внимание на Малинин, който дращеше завъртулки с реактивна скорост, а от писалката му хвърчаха мастилени пръски. След като изпрати Сурен, той се върна до дивана, извади тефтерчето от горния си джоб, измъкна молива иззад ухото си и

потъна в сложни изчисления. Мърморейки нещо под носа си, задраскваше написаните цифри и пишеше нови.

За разлика от Гавраил, принц Дмитрий и Вартоломей, Калашников още от самото начало не се съмняваше, че на затворничките е помагала някаква дълбоко законспирирана „къртица“ от Небесната канцелария. Това не беше трудно да се установи дори и без покушението с помощта на чашата светена вода. Просто престъпниците провеждаха твърде гладко всичките си операции, знаейки с безпогрешна точност дневния график на жертвите, измъкваха се виртуозно изпод носа на всички и се държаха твърде уверено. Те дори не спазваха кой знае каква секретност, тъй като смятаха, че след като имат толкова високопоставен покровител, успехът им и без това е в кърпа вързан. Изпаднаха в паника едва към края, когато накараха Алевтина да напише писмо на Калашников с настояване да поведе разследването в друга посока и да посочи друг човек като вдъхновител на всички убийства. Изобщо толкова много неща сочеха към този човек, че точно това накара Калашников да се усъмни много сериозно защо поема толкова голям риск? Може би нарочно? А може би точно обратното — просто някой се опитваше да го накисне? Тази парадоксална мисъл принуди Калашников да обмисли втория вариант, който изглеждаше невероятен, но в същото време напълно възможен, доколкото можеше да стъпи на земния си опит. При всички случаи момичетата имаха „свой човек“ в Небесната канцелария още от самото начало, а той използваше жадуващите за мъст убийци, играейки собствена игра, и ги слагаше на ръцете си като ръкавици, обръщайки ги в нужната посока.

Това беше някой, за когото уволнението на Гавраил беше изгодно.

След беглия разговор с Малинин подозрението, което се породило у Калашников още на втория ден след пристигането им в Рая, започна да получава с все нови и нови доказателства. RL2 се забавляваше с убийците амазонки като котка с мишка, като бе превърнал момичетата в оръдия на сложната си игра. А сетне, след като постигна резултат, ги предаде без проблеми, запазвайки своето инкогнито и оставайки благоразумно в сянка. Не, секретарката Калипсо не го бе измислила. Той наистина съществуваше и беше умен, пресметлив и запознат с високопоставените придворни интриги. Калашников записват

старателно всяко несъответствие в разследването и сглобяваше портрета му, залепвайки внимателно парченце след парченце като на флорентинска мозайка. В това нямаше никаква мистика, всичко беше прозрачно и дори съвсем обичайно. Ставаше дума за дворцов заговор, измислен и реализиран с аристократичен вкус.

Калашников бе убеден, че секретарката е била убита. Той не разкри догадката си пред останалите. Но в този случай нямаше нужда да си пророк, защото в техния полицейски участък дори стажант би открил такива улики. Смачканият с ток часовник, пресните драскотини по плота на бюрото, лакът бе покрит с едва забележими пукнатини, по килима имаше откъснати парченца изкуствена кожа от обувки и всичко това бяха явни следи от борба. Компютърът, чиято пощенска кутия бе отворена подозрително подходящо, също навеждаше на мисълта, че някой е ровил в нея предварително. RL2 нямаше причина да отвлича секретарката, пък и нямаше къде да я държи, и беше повече от очевидно, че още в самото начало бе планирал да ликвидира момичето, защото то е знаело за него най-много от всички. За рафинираното и фактически изкуствено създадено райско общество, където никога не бе имало никакви престъпления, RL2 бе действал доста добре. Но при него много неща бяха недообмислени, недовършени и непростими за един земен професионалист. Личеше си, че RL не е разполагал с джобното издание „Как да организираме заговор в Рая и да изтрепем всички колеги“ — ръководство за начинаещи лаици, та затова му се е наложило да се възползва от шпионски романи и дамски кримки. И бе допуснал съществена грешка, оставяйки нарочно включения компютър с отворена пощенска кутия на бюрото: моля, заповядайте, поднасям ви го на тепсия. Макар че кой знае, може нарочно да е бързал... за скорошната поява на Гласа?

Уви, той вече нямаше да разбере това. Гавраил им съобщи, че утре Гласа със сигурност ще пристигне, а когато той се намира в Небесната канцелария, гостите от Ада се смятат за персони нон грата — такива са правилата. Жалко, защото пъзелът почти се подреди и оставаше да се сложи само последното парченце, за да стане ясно кой от двамата заподозрени е виновен. Почти всички улики, включително и бележката на Алевтина като че ли сочеха към него, но в пъзела липсваше един-единствен елемент... ПО КАКЪВ НАЧИН можеше да бъде убита секретарката? Защото тя също беше един най-обикновен

ангел с всички необходими атрибути, включително и криле, но явно не бе убита с помощта на вируса на птичия грип. Излизаше, че има още нещо, с което без проблеми можеше да се унищожи ангел в Рая. Само че какво ли представляваше то? И изобщо откъде го имаше RL2? Освен ако...

ОСВЕН АКО ПРЕДИ ТОВА НЕ БЕ УБИВАЛ И ДРУГИ АНГЕЛИ...

Калашников прелисти трескаво смачканите страници на тефтера си и бързо откри рисунката, която търсеше и която преди това бе изкопирал — същата онази рисунка от апокрифа на Енох. Разгледа още веднъж нарисуваната с молив картинка, чиито детайли многократно бе проучил. Тя представляваше крило и лъч. В главата му първо размито и размазано, а след това все по-ясно се появи трепкаща „картинка“ — онова, което той вече бе видял в Небесната канцелария, беше го видял **ОЩЕ ПЪРВИЯ** ден. Страшната догадка парна слепочията му като вряла вода. Ами да, разбира се...

Пъзелът в главата на Калашников щракна и всичко си застана на мястото — рисунката беше завършена и картината го заслепи с ярката си светлина. Този човек наистина още от самото начало беше с тях, знаеше всяка тяхна стъпка и наблюдаваше поведението им като лаборант опитна мишка. И вероятно това му е било забавно. А RL2... Вече беше ясно какво означава RL2. Той нарочно бе измислил толкова елементарен ник... Всички щяха да напрягат мозъците си, опитвайки се да се сетят какво ли е това... Но в действителност то беше съвсем просто.

Калашников затвори бележника си и сложи молива отгоре. И как трябваше да постъпи сега? Може би изглеждаше парадоксално, но най-добрият изход от ситуацията бе да не прави нищо. Щеше да се види с Алевтина и сетне щеше да изчезне завинаги. Ако съобщеше догадката си на Гавраил, нямаше да му помогне, но щяха да се намерят милиони желаещи, които да му попречат. Обаче излизаше, че в такъв случай Алевтина щеше да остане тук като вечна заложница. Ами, ако след известно време RL2 се досетеше, че той знае всичко, тогава каква щеше да е съдбата на Алевтина? М-да... Май че не му оставаше нищо друго, освен да отиде и да приключи с RL2 веднъж завинаги. Дали щеше да има късмет? Това не се знаеше, защото една капка светена вода и един удар със сребърен меч бяха достатъчни, за да се превърне в

труп. И то за втори път, което, съгласете се, но в известна степен беше дори обидно.

Без да забелязва интелектуалните терзания на началството си, Малинин се мъдреше край бюрото и тънеше в екзотични версии, прехвърляйки всички възможни варианти. Той отдавна вече бе зарязал дневника и седеше с ръце на тила, сякаш го бяха взели за заложник. Прегрелият му като мотор на автомобил мозък изригваше от недрата си десетки нови открития. „Райска Ъжа“? „Родителят на Ласка“? „Разпуснатата Либералка“? И внезапно го осени.

Всъщност защо мислеше само за някакви съвпадения, съзвучия и комбинация от никове? Това може би се виждаше с просто око, може би беше измислено в движение в мига, в който този човек бе решил да се свърже със секретарката в мрежата... Поразен от внезапното си откритие, Малинин се отблъсна с ръце от бюрото, но всъщност не можа да се отдалечи ефектно, защото бе забравил, че креслото няма колелца. Та затова кракът му се закачи в една бамбукова пръчка на пода и Малинин се стовари на пода. Опитвайки се да се задържи, той се хвана за ръба на бюрото, но в резултат на това отгоре му падна самото бюро.

Калашников вдигна очи от тефтера. Малинин лежеше на пода, размахвайки безпомощно ръце и крака. Алексей понечи да се засмее, но се отказа. Приблужи се до Малинин и с мощен ритник отмести тежкото бюро от тялото му. Унтерофицерът се изправи, мълчейки заплашително, без характерната за такива случаи серия от бибиткания.

— ВаRтоLомей — изрече дрезгаво той, сочейки на Алексей изхода.

— Да — съгласи се без никакво съмнение Калашников. — И аз мисля така.

Двамата замълчаха, сякаш осмисляха онова, което току-що бяха открили, и без да си дадат знак, тръгнаха едновременно към плажа с палмите.

— А изясняването яко ли ще бъде? — поинтересува се за последно Малинин.

— Ииска ли питане! — обеща му Калашников.

Двамата не затвориха вратата след себе си.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ЧЕРНИЯТ СИЛУЕТ

понеделник, 04 часа и 27 минути

RL2 беше разстроен съвсем малко заради това, че камерата за видеонаблюдение в окоето на статуята с копието, която бе монтирана толкова удобно в стаята във вилата за гости, от два часа през нощта престана да работи. Както винаги точно когато не трябваше. Сигурно бяха забравили да ѝ сменят батериите. На следващото заседание трябваше да внесе предложение да увеличат квотата на гастарбайтерите, защото иначе можеше да се появи някаква спешна нужда, а нямаше да се намери дори куриер. Едва ли Калашников я бе открил, просто камерата изключваше по технически причини и това беше най-обидното. Всъщност изобщо не беше интересно да го наблюдава, тъй като животът на един офицер от специалните служби беше доста умряло риалити шоу. Прибра се човекът, пи чай, седна да мисли, да записва нещо и да разлиства бавно тефтера си. След известно време се избърсна (готвеше се за срещата с жена си, ясна работа) и пак грабна тефтера и взе да дращи нещо в него. Изобщо скучна работа, нямаше нищо любопитно. По принцип ангелите на възмездието имаха аналогични занимания и положението дори беше още по-лошо — седиш столетия наред в базата и играеш шах. А пък му се щеше... Еесееех. Идеята как може да използва момичетата, които се озоваха в Рая след разгрома на ангелската колония, за да постигне целта си, му хрумна сравнително скоро — някъде преди около петдесет години. Той ги откри по най-простия начин — чрез архива, и години наред следи поведението им, тъй като нямаше бърза работа. Те го разочароваха и тъй като беше професионален познавач на женската логика, много неща му станаха ясни още от самото начало, понеже е всеизвестно, че женският начин на мислене в критични ситуации винаги е доста предсказуем. Смахнатите дами отдавна бяха замислили ужасното отмъщение, но заради обичайната си разхайтеност все не можеха да стигнат до верния начин за осъществяването му. Какво пък, той с удоволствие щеше да им

подскаже как трябва да действат. Дори не се наложи да убеждава глупавите женоря, тъй като те веднага клъвнаха на подготвената от него стръв, защото бяха изкарали доста време като вързани на въже. Разбира се, помогна му и факторът на отмъщението. Интересно, защо ли не успяха да се сетят за това сами? Ама че задръстенячки — гърчеха се от бяс хиляди години, правиха се някакви татуировки, сключваха съюзи (и наивно си мислеха, че никой няма да научи това) — същинска детска градина. А трябваше редовно да следят новините от Земята. Нямало начин да ги убият ли? Няма причина за притеснения, както се казва в онази в реклама, защото там задължително щяха да измислят нещо. Атомни заряди, неутронни бомби, нервнопаралитичен газ, бактериологично и генно оръжие — всичко това се появи на Земята за по-малко от половин век. Когато го изпратиха в наказателна командировка да работи в Китай, наблюдавайки работата на тамошния секретен японски отряд 731^[1], той видя какво може да се направи с помощта на бактериолозите. А Шефа внезапно и най-неочаквано му поднесе изненада — съвсем новият H5N1, вирусът на птичия грип, който се оказа потресаваща находка, тъй като, без дори да осъзнава, Шефа бе създал истинско чудовище, способно за едно денонощие да унищожи целия Рай. Вирусът изяждаше клетките както на човека, така и на птиците, а организмът на един ангел се състоеше точно от такива комбинирани клетки и имунитет за него по принцип не съществуваше. Отначало RL2 не вярваше, че го е споходило такова щастие, и се съгласи да убие Серафим не за да докаже лоялността си към смахнатите девойки, а просто от чисто човешко любопитство. За да види дали това ще подейства? Серафим не усети почти недоловимото убождане в крилото, а изчезването му, което изплаши толкова много цялата Небесна канцелария, само потвърди идеята му, че вече може да задейства стария си замисъл, който съзря у него след последния отпуск на Гласа. Момичетата му се довериха напълно и той трябваше да признае, че изпълниха бойната си задача за отличен. Всъщност какво друго можеше да очаква от ангелите на възмездието, при положение че всеки от тях можеше да замени цял батальон професионални убийци. Те му вярваха до такава степен, че дори не се замислиха за лицензията за убийство, която представляваше нещо като разрешение, оставено от него в тайника за тях. Оказа се, че е много лесно да изработиш такава

разрешение в домашни условия — изрязваш една небесносиня пластмасова карта, залепяш ѝ магнитна лента и толкова. Но на тях и през ум не им мина, че картата е фалшива, тъй като истински лицензни имаше право да издава единствено Гласа, а там липсваше свещеният му подпис. И това също щеше да помогне за тяхното обвинение. А за кабелите от специалната телефонна връзка и без това всичко беше ясно — Калипсо имаше право на меч и ги бе прерязала точно тя.

Какво ставаше? Счуваше ли му се или не? Някъде звучеше лека музика на арфа. Изпълнението не беше перфектно, но в същото време изобщо не бе и любителско. Всъщност той знаеше каква е тази работа с музиката. Изглежда, стереосистемата в кабинета му се бе включила сама, понякога се случваха такива неща. Трябваше да отиде и да я изключи, а след това да си тръгне за вкъщи, та най-сетне да се наспи. Утре имаше много работа, Гласа щеше да пристигне към обед и всички щяха да видят появата на новия ръководител, какъвто още не бе имало в Небесната канцелария. На онзи ръководител, който щеше да научи всички как трябва да се работи. На онзи ръководител, който...

Когато влезе в кабинета, RL2 се вцепени, тъй като ясно видя, че зад бюрото му седи човек, чието лице не можеше да съзре в мрака. Черният, обгърнат с лунна светлина силует дори не трепна при появата на RL2, а само докосна дистанционното на бюрото и нежната музика, която се лееше от тонколониите, секна. RL2 се вгледа и инстинктивно отстъпи назад, тъй като видя до човека тънка проблясваща метална лента. А той много добре знаеше какво е това. Дори знаеше прекалено добре.

RL2 опъна бавно показалеца на дясната си ръка успоредно на бедрото си.

— Кой сте вие? — попита. — Какво търсите тук?

Острието подскочи нагоре и разсече нощния въздух със свистене...

[1] Отряд 731 — секретна японска база в Манджурия през Втората световна война, където се разработвало бактериологично оръжие и се правели опити върху хора. — Б.а. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

МЕЧЪТ НА ДЕМОНИТЕ

понеделник, 04 часа и 38 минути

Изпаднал в лека паника, RL2 отстъпи към вратата. Пръстът му започна да тръпне от приливите на енергия. Положението беше лошо, защото който и да бе гостът, трябваше спешно да му приложи телекинеза, а сетне да изяснява за какво става дума.

Въпреки очакването му посетителят не се нахвърли върху него с меча, а се ограничи само с два силни и резки удара във въздуха над главата си, сякаш проверяваше дали онова, което държеше в ръцете си, може да върши работа. Сетне лентата проблесна и полегна на бюрото до него. RL2 въздъхна с облекчение. Така щеше да му е по-лесно да се справи с неканения пришелец.

Човекът докосна бутона на настолната лампа и в кабинета светна.

RL2 трябваше да мобилизира цялото си самообладание, та на лицето му да не трепне нито един мускул. Точно срещу него седеше Алексей Калашников.

— Много интересно — проточи RL2 и положи известни усилия, за да се усмихне. — Защо не ме предупредихте, че ще дойдете тук? Нещо извънредно ли се е случило?

— Да — отвърна Калашников. — Напълно сте прав.

Той дръпна за дръжката и вдигна от бюрото прекрасно изработения меч от изключително гъвкав, но в същото време твърд метал. Върху полираната кокалена дръжка беше изрязан кръгъл печат във формата на крило в лъчите на слънцето.

— „Божествената сила“ — рече. — Същото онова оръжие, с което Гласа дарил седмината доносници, за да унищожат ангелската колония на Земята. Единственото оръжие на света, с което може да се убие ангел... Един меч за седмица, друг такъв просто не съществува... Нали така?

— Така е — съгласи се RL2. — Но какво общо има това с...

— Има много общо — увери го Калашников.

Той стана от креслото и RL2 забеляза, че детективът стиска „божествената сила“ в ръката си, на която носеше ръкавица. Калашников улови съсредоточения му поглед.

— Извинявайте, забравих да ви предупредя — каза без капчица благоразположение. — С ваше позволение аз вече свалих пръстовите отпечатъци от този прекрасен меч. При ангелите те са точно толкова различни, колкото и при хората. А вие сте тъй да се каже полухора и полуптици. Интересно, а откъде изобщо сте се взели? Гласа ли ви е създал като всяко свое творение на Земята, или вие вече сте съществували преди това? Какви сте били? Индонезийски гуру или гръцки сирени? Само че в античната митология сирените са се смятали за безмилостни демони... Тъй че знае ли човек, може би в началото ангелите също не са били онова, което са станали впоследствие в Рая? Може би с това се обяснява и участието им в операциите на възмездия — вербуваните демони са били ангажирани за изпълнението на най-жестоките кървави задачи, с които никога не биха се заели най-близките слуги на Гласа. Но веднъж идеалните машини за убийство били препрограмирани в ново амплоа, което изобщо не се харесало на всички. Затова част от тях пожелали да напуснат райските селения и да живеят на създадената неотдавна комфортна Земя, загърбвайки мъдрите устава и указанията свихе. И нямаше да е изключено сега техните деца да управляват Земята, ако не беше...

— „И машините се възправиха срещу хората“ — иронизира тона на Калашников RL2. — Хайде да оставим настрана митологията. Значи вие си мислите, че аз съм убил някого с този декоративен меч, който от пет хиляди години виси тук на стената за украса? Конгениално. Искам да знаете, че аз дори не си спомням кога за последен път съм го вадил от ножницата... И кого точно бих могъл да убия? Избягалата секретарка ли? Извинете, но когато тя е избягала, аз дойдох тук заедно с вас. Ние, ангелите, разбира се, сме извънземни същества, но не можем да се намираме на две места едновременно.

Калашников пусна подигравката покрай ушите си.

— Нямаше ви в архива около час — каза. — След десет вечерта ме изоставихте за кратко, тъй като отидохте да проучите досието на другия етаж и ме предупредихте за това. След това се върнахте и обяснихте, че май не сте открили нищо ценно. Но проблемът е там, че онова крило на сградата, към което тръгнахте, също има изход. И

например Сурен е забелязал вашата колесница до онзи изход тъкмо като тръгвала. Казвате, че пет хиляди години не сте вадили меча на „божествената сила“ от ножницата? Лъжете. По него има пресни драскотини, които минават като нишка покрай острието му. Мечът наистина е стоял дълго в ножницата. И за да го извадите оттам, е била нужна огромна сила. А аз успях да направя това лесно, пък и по самата ножница се виждат прекрасни отпечатьци от пръсти като по поръчка. Вие сте пресметнали добре, когато сте окачили меча от дясната страна на креслото, където ангелите държат служебното си сребърно оръжие, тъй като никой от гостите ви не му обръщаше внимание. Дори и четирите момичета с драконите, които биха дали всичко на света да разберат къде се намира „божествената сила“. Но аз кой знае защо го забелязах и веднага запомних, че носи печата на Гласа, какъвто на другите мечове няма. — Калашников посочи към крилото в лъчите на слънцето. — Според апокрифа на Енох, такъв меч има само в един екземпляр. И той е бил използван съвсем наскоро — днес. Когато сте нанесли удара на секретарката, острието е закачило ъгъла на бюрото и дървото там е отчупено. Едва забележими дървесни влакна са залепнали и за самото острие... Вгледайте се, плийз.

RL2 забели очи към тавана.

— Вие ме изморихте, другарю следовател — рече ядосано. — Всички са станали толкова умни, че това направо е някаква напаст. Който и роман да вземеш, главният полицаи е потресаващ специалист по богословие и дори да го събудиш посред нощ, ще ти каже на старогръцки какво е решението на Никейския събор. Трябва да се направи нещо със съвременната литература, в противен случай таджикските метачи от Раменски ще започнат да цитират Йоан Златоуст.

Той прокара ръка по златистите си къдрави коси от челото до тила.

— Така че си помислете, my dear, дори всичко това да е така, както вие твърдите... Да речем, че секретарката не е избягала, а аз съм я убил с „божествената сила“. Нима това означава, че виновният съм аз? Вие току-що сте влезли в този кабинет в мое отсъствие и без проблеми сте извадили меча от ножницата. А не ви ли е хрумвало, че това преспокойно би могъл да го направи и някой друг?

— Хрумвало ми е — кимна Калашников. — Затова, ако не възразявате, ще занеса пръстовите отпечатъци от този меч в градската лаборатория. Там ще ги обработят, а след това Шефа ще изпрати резултатите на Гласа. Вие при всички случаи не сте виновен и няма от какво да се боите, нали така? А в същото време ще се сдобиете с прекрасна възможност да обясните на Гласа защо са загинали всичките ви заместници, на двама от които се е гледало като на кандидати да ви сменят на поста. А както успях да разбера току-що от архивните документи, преди Гласа да излезе в отпуск, покойният Елевтерий му е написал докладна, в която е предложил да ви смени на поста. И се е мотивирал с това, че вие вече сте провалили веднъж мисията, която са ви възложили, като сте допуснали избухването на Втората световна война. Между другото... Аз вече се досетих сам, но ще ми е много приятно, ако ми го кажете лично... Какво означава RL2?

— Това с двойно повторение на букви — aRхангeL ГавРаиL — отвърна равнодушно Гавраил. — Как можах да забравя за ръкавиците? Случват се такива неща. Никога в живота си не съм ги използвал. Мисля, че много добре съзнавате, че няма да занесете отпечатъците от пръсти в Града. По простата причина че никога повече няма да излезете от тази стая.

Той натисна бутона на дистанционното, скрито в гънките на копринения хитон.

— Това блокира прозорците и вратите в сградата — обясни тихо Гавраил. — Между другото, наредете на вашия малоумник веднага да излезе от гардероба. Ако е решил да се нахвърли отгоре ми отзад и да ме удари по главата, няма да постигне нищо.

— Така ли? Колко обидно — разнесе се глухо от гардероба. — А пък миналия път това постигна много добър ефект. Може би все пак да опитам поне веднъж?

— Не ти препоръчвам — тросна му се Гавраил и отстъпи встрани.

— Можеш да излезеш оттам, Серьога — каза царствено Калашников, без да сваля очи от Гавраил. — За жалост този тип е прочел повече кримки от всяка домакия и затова се издънихме. Но не се притеснявай, няма да ти направи нищо. Защото аз държа „божествената сила“, а тя убива ангелите с един удар.

— Какво говорите? — подсмихна се архангелът и изпъна ръката си напред.

Калашников дори не успя да разбере какво се случва. Въздушната вълна го подхвърли енергично във въздуха, а сетне го запрати встрани като от катапулт. Когато се приземи на срещуположния край на кабинета, той заби главата си в стената, а пред очите му се появиха червени и зелени петна. Въпреки удара не изгуби съзнание, затова веднага осъзна лошата новина — основният му и единствен коз в дискусията и по-точно „божествената сила“ остана на бюрото до прозореца. Малинин изскочи от гардероба и се стрелна като мълния към заветния меч, но Гавраил успя да реагира по-бързо — проблесна електрически заряд, а казакът направи невъобразимо кълбо във въздуха и се плъосна до началника си.

— Забравихте за телекинезата — отбеляза любезно архангелът и се обърна към поваления Малинин. — Не нападай майстор джедай, синко.

Той духна към димящия си пръст. Като победител, който празнува получената награда с приятели в извънградско заведение, архангелът отиде при „божествената сила“. Дръжката от слонова кост полегна в дланта му и той вдъхна с двете си ноздри миризмата на каления метал, който можеше да разсече дори гранит.

Малинин избърса кръвта, която се стичаше на струйка от разбитото теме по челото му.

— Май тоя път упущихме нещата, вашблороде — обяви тъжно той. — Надявам се, че за всеки случай сте си приготвили план Б?

Калашников завъртя натъжено глава.

— Не, братле, нямам никакъв друг план.

— Е, добре де — не се предаваше Малинин. — Може пък не всичко да е изгубено. Хайде да направим така — сега той ще започне да ни заплашва, да ни се подиграва и да стреля над главите ни. А когато патроните му свършат, аз ще скоча и ще му се нахвърля.

— Не става — упорстваше Калашников. — За какви патрони говориш? Че той няма дори пистолет. А пък гадният меч няма нужда от презареждане.

— Добре — съгласи се Малинин. — Тогаз ще направим друго — той ще ни разказва подробности от зловещото си престъпление, а пък в

това време ние ще си мислим как можем да се справим с него. Така става ли?

— По принцип идеята не е лоша — съгласи се Калашников. — Но, общо взето, нямаме нужда дори и от това. Аз също мога да ти разкажа какво е замислил и какви са тайните му цели, и то много подробно и много цветисто.

Гавраил направо не можеше да повярва на ушите си. Тия двамата добре ли бяха?

— Може би ще ми обърнете малко внимание? — обади се вбесеният от спокойния им разговор архангел. — Между другото, аз стоя с меч над главите ви.

— Чакай малко де — махна му е окървавената си ръка Малинин. — По-добре кажи защо трябваше да ни викаш от Града в Небесната канцелария? Наистина ли не можеше да се справиш сам?

Гавраил се подпря на дръжката на тежкия меч и той се заби в пода. Какво пък, защо да не си поговори с тях, докато държеше контрол над ситуацията.

— Гласа не е глупав — каза глухо, обръщайки се към празното пространство. — И нямаше да ми повярва, ако аз виртуозно, с едно щракване на пръстите бях разкрил вътрешен заговор в Рая. Нали знаете какво представлява началството — по-добре е винаги да изглеждаш по-глупав, отколкото си, но в същото време да бъдеш изпълнителен. Да, на Гласа със сигурност няма да му хареса, че съм се обърнал с молба към Шефа, но, от друга страна, победителите не ги съдят и той сто процента ще оцени, че съм се справил моментално със ситуацията и съм ликвидирал зловещите заговорници. До шест часа сутринта нещастната Лаели ще загине при опит за бягство. Ще се заема с това веднага след вашата смърт.

Малинин престана да се усмихва, но Гавраил вече не забелязваше това.

— Разкриването на невидан до този момент заговор в Рая ще ми помогне да възстановя репутацията си, разклатена от това, че проспах началото на Втората световна война — продължи той с неописуемо вдъхновение. — Гласа ще е принуден да ми даде широки правомощия и вследствие на това на стола на първия му заместник ще се озове съвсем различен по характер човек. Ще действам решително и

твърдо и ще направя пълен ребрандинг на Рая. И няма кой да ми възрази, тъй като конкурентите ми заминаха за НЕБИТИЕТО.

— Тогава това вече няма да е Рай — повдигна се на лакти Калашников, — а нещо странно. Народът няма да се откаже от секса, както и от алкохола. Убийствата и грабежите няма да спрат, както не са спрели през цялата история на човечеството. Какво ново бихте могли да предложите, за да привлечете душите?

— Кинти — подсмихна се Гавраил. — Те, ако сте чували, побеждават злото. Олимпиадата през 2014 година в Сочи е прекрасен пример за това как можеш да преобърнеш отрицателното настроение в своя полза. Гласа е настроен срещу масовата реклама, но ако никой не ми попречи, аз бих могъл да го убедя да хвърли трилиони за нея. А вие знаете ли какво дава една мощна, невиждана до този момент рекламна кампания? Достатъчно е да пуснете по всички телевизии, радиостанции, билбордове по пътищата и банери в интернет само един лозунг: „В Рая е гот!“, да купите нужните политици, да доведете на власт религиозни партии, да финансирате парламентите, за да приемат необходимите забрани във вид на закони и тогава — леле-малеее... След двайсетина години пред райските врати ще се тълпят толкова хора, все едно раздават безплатно бира. И тогава ще си поговорим.

— Представяш ли си, той ни е разигравал като хлапаци. — Калашников най-сетне успя да се изправи от пода, седна и завъртя глава, за да пропъди разноцветните кръгчета пред очите си. — Ние разследвахме с вид на умници, а той през цялото това време е следил да вървим по правилния път и когато трябва, ни е подхвърлял разни намеци, та до неделя при всички случаи задължително да спипаме тези нещастни жени. Трябва да оцениш колко добре е планирал всичко, след като посети Шефа, е прерязал кабелите на телефона, за да прекъсне връзката с Града, та да не би Шефа случайно да провали хода на разследването. Организира фалшиво покушение срещу нас — сам светкавично е сменил чашите, когато секретарката е отишла да вземе подноса, а сетне изби светската вода от ръцете ни, та да му имаме още по-голямо доверие. Нарочно ми пробута апокрифа чрез библиотекаря, та час по-скоро да се досетя за какво става дума. Нареди да пускат Сурен без проверка през митницата, та да получим навреме резултатите от градската лаборатория, а пред нас се правеше, че изобщо не знае откъде е дошъл анализът. Ръкопляскай му, Серьога, той

е истински гений. С един изстрел това момче уби три заека едновременно. Първо, отърва се от конкурентите си, които по време на заседанията са имали значително влияние и тежест пред Гласа. Второ, ликвидира четири отмъстителни амазонки, които отдавна му имаха зъб. Трето, ще получи награда и ще разшири правомощията си, като задейства старите си планове за онова... как му викаше... ребрандиране. И наистина нашето присъствие още от началото му е било нужно само за да придаде определена тежест на фиктивното разследване. Само едно не мога да разбера — как смята да скрие злостните си намерения от Гласа, който, както е всеизвестно, знае всичко.

— „Гласа знае всичко!“ — провъзгласи Гавраил с патос и се разсмя. — Знаете ли, този слоган по принцип го измислих аз и той е толкова готин, че всички най-сериозно вярват в него. Вие не сгрешихте, когато ми посочихте разминаването между рекламните лозунги и истинската фраза от апокрифа на Енох:

*Ти виждаш всичко
и нищо не може да се скрие от Теб.
Тогавя погледни какво направиха тези ангели.*

— Веднага забелязахте двойствеността, нали? И е точно така — Гласа НЕ ЗНАЕШЕ НИЩО за онова, което ставаше в ангелската колония на Земята. Да, той има ясновидски дар и ако искаше, без проблеми можеше да ме разкрие. Но за щастие Гласа има такъв принцип — да не се натоварва. Ако дойде и види вече РЕШЕН проблем, няма да се впусне да изяснява какво е станало в действителност, защото НЯМА ВРЕМЕ. Ще ми благодари, ще ми даде нови властови правомощия и всичко ще си остане, както е било. А сега ме извинете — Гавраил погледна делово часовника си, — разполагам с много малко време и в известен смисъл вече удари часът да умрете. Защото тепърва ще трябва да измисля и версия къде сте се дянали най-внезапно. Аз съм страхотен креатив, но за това също е нужно време.

Малинин отново опипа главата си — вече не му течеше кръв.

— Вашблороде — прошепна. — Момчето май се изприказва, вече имаме цялата информация. Хайде веднага да станем и да му

набием канчето.

— Много съжалявам, братле, но това е невъзможно — отвърна Калашников. — Той разполага с телекинеза, а освен това има и меч. Оценявам храбростта ти. Ако искаш, стани сам, а аз ще те подкрепя морално, не се съмнявай в това.

— Това е — разстрои се Малинин. — Какъв е тоя ден днеска? Вече ме цапардосаха по главата, спи ми се, а сега ще трябва и да убивам. По-лош ден е имал само Бекъм.

— Това не ми харесва и на мен, братле — подкрепи го Алексей. — Но нали виждаш, какво да се прави? Патроните му няма как да свършат, няма как да го цапардосаш по главата. Трябваше за всеки случай да отработим още един вариант.

— Че откъде да знам какво ще стане? — тросна се Малинин. — Уж изпълнихме всичко точно както е дадено в кримките, а пък сега пак ще трябва да умирам? Лично аз, вашблороде, не съм във възторг от вас. Толкова ли трудно беше да му ударите един креатив?

— Прощавай, братко — разпери съкрушено ръце Калашников, — но кой е очаквал такова нещо? Чакай малко. Току-виж ей сега вдигнал меча над главата си, а пък той вземе, че се забие в тавана и тогава ние кааааааато...

— Едва ли ще стане така — прекъсна разговора им Гавраил. — Господа, вие подхванахте дискусия като при Тарантино, но времето ме притиска и имам страшно много работа. Трябва да ида и в базата, да убия оная митка, а сетне публично да обвиня за всичко Вартоломей и да го ликвидирам при опит да окаже съпротива. Всъщност вие трябваше да арестувате точно него, нали ви подхвърлих един куп прозрачни намеци, включително и писмото на съпругата ти, където ясно е казано: човек, който денонощно е с вас. А преди това специално отбелязах, за да запомните, че ви слагам Вартоломей за денонощна охрана и му забранявам да се отдалечава от вас дори за минута. Освен това го извиках нарочно в приемната, за да се натъкне на секретарката и да й осигури алиби, но в същото време всички подозрения за смяната на съдържанието на чашите трябваше да паднат върху него. И какво, толкова трудно ли бе да стигнете до него?

— Престаряхте се — изсумтя Алексей. — Подхвърлихте твърде много намеци, които бяха прекалено откровени. И толкова грубо ми набивахте в главата своята версия, че това събуди съмненията ми.

Вартоломей щеше да е пълен кретен, ако сам се бе дискредитирал така. Разбирам, че той е генералът, но все пак не до такава степен! Започнах да пресмятам кой има най-голяма изгода от това... Малко преди да дойда в офиса ви, си поговорих с Вартоломей. Тъй също каза, че не се е озовал случайно в приемната и че преди това вие сте го извикали да отиде там. По-нататък е оставало само да приложите „божествената сила“, да извадите едно листче от архива и всичко си отиваше на мястото.

Архангелът завъртя печално глава.

— Как да разчита човек на вас, господин Калашников...

Гавраил направи крачка напред. И точно както по време на сражението в ангелската колония стисна с две ръце кокалената дръжка на меча, усещайки неговата сила и енергия. Усети отново вятъра, който го шибаше в лицето, почувства вкуса на пепел от изгорелите къщи по устните си, а по бузите му отново се стичаше димящата кръв на исполините. Цялото му тяло се изпълни с топлина. Гавраил се чувстваше добре. И в момента го тревожеше само едно. Че Калашников и Малинин го гледат с любопитство, като деца, които наблюдават мечок в зоопарка.

Те не се страхуваха от него.

Разнесе се силен трясък и вратата на гардероба зад гърба му — на същия онзи гардероб, в който седеше Малинин, се разхвърча на дребни трески от удара.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА ЛЮТОТО ИЗЯСНЯВАНЕ НА ОТНОШЕНИЯТА

понеделник, 04 часа и 51 минути

Вартоломей заедно с двама яки ангели, които взе от тренировъчната база, застанаха в полукръг, обърнати към крилете на Гавраил, но всъщност на значително разстояние от него, тъй като вече бяха чули достатъчно за смъртоносните свойства на „божествената сила“, докато стояха в гардероба.

— Палячовци — процеди с омраза Гавраил по адрес на Малинин и Калашников. Планът им да се скрият в гардероба и четиримата, тъй като знаеха, че той ще се успокои, след като единият от тях излезе демонстративно навън, наистина беше гениален. През цялото това време те открито се бяха подигравали с него. Гадняри.

— Значи искаше да обвиниш за всичко мен, така ли? — каза Вартоломей. — Знаеш ли какво ще ти кажа, Гаврюша? Ти може да си ангел, но си голямо животно. Хвърли меча.

Пребледнелите устни на Гавраил се разкривиха.

— Приличаш на идиот, Варти. — Стисна меча още по-здраво, но не се обърна. — Да, вие сте много, а аз съм сам. Но за сметка на това аз имам „божествената сила“. И трябва да се съгласите, че това е съществен аргумент в нашия спор. Добре, аз изгубих, оставете ме просто да си отида и аз никога повече няма да се върна тук. Ще избягам на Земята като паднал ангел. Можете да разкажете за всичко това на Гласа и нека специалната комисия да ме уволни *in absentia*^[1].

Той направи движение, сякаш се канеше да тръгне към изхода. Двамата едри ангели бавно се обърнаха в същата посока. Вартоломей вдигна ръка.

— А не искаш ли да ти дадем три милиона в небелязани банкноти и вертолет? — отбеляза той. — Гаврюша, казваме ти го миролюбиво: хвърли тая чекийка. Да не смяташ да се правиш на Ума Търман. Все пак сме петима и все някак ще те сгацим.

Всички се сепнаха от внезапния утробен звук, който се разнесе от бюрото. Присъстващите извърнаха неволно глави натам и

установиха, че бръмчи мобилен телефон, сложен на вибрация — беше пристигнал нов есемес. Стъписването продължи около секунда, но това беше достатъчно за Гавраил.

Той се завъртя бързо като детски пумпал и опъна напред ръката си с меча, движейки го плавно като турски дервиш в такт с танца на разветите поли на дрехата си. В същия миг застаналият най-близо до него ангел на възмездието притисна с длан разпрания си от единия до другия край корем и започна бавно да се свлича на пода. Вторият ангел едва успя да отбие насочения право към околото му удар на смъртоносното острие, но силният ритник в корема го отхвърли настрана. Гавраил започна да се обръща към Вартоломей, но в същия миг усети страшно парене по лицето си, от което във вид на гореща пепел се посипаха веждите му, а огнената струя от юмрука на ангела го отблъсна назад като нажежена вълна. Въпреки силата на удара той не падна. Изправи се в цял ръст, разпери обгърнатите си с пламъци криле, които му придаваха вид на демон, и отвърна на Вартоломей, изпусвайки два ревящи огнени стълба, които пометеха ангела като картонена кукла. Търкаляйки се, той разби стената и изхвърча като комета в коридора, обгърнат в облак от натрошена мазилка. Гавраил размаха заплашително пламтящите си криле, издигна се във въздуха, направи завой и полетя към ъгъла, където Малинин и Калашников стояха прегърнати и наблюдаваха случващото се с известно безразличие. Щом забелязаха, че ситуацията се промени, двамата приятели се втурнаха на различни страни и го направиха тъкмо навреме, защото „божествената сила“ се заби точно между тях. Сградата се изпълни с дим, пердетата и мебелите горяха. Малинин сграбчи един стол, запрата го към прозореца, стъклото се строши, а столът изхвърча навън.

— Ти си пълен тъпанар! — кресна Калашников на Малинин. — По-добре да го беше хвърлил по Гавраил! Ние няма как да се задушим!

— Виноват, ваше благородие! — извика в отговор казакът и изведнъж застана на четири крака и се понесе пъргаво като маймуна към съседната стена, където висяха почетни грамоти, медали и различни награди на собственика на кабинета. Гавраил се спусна малко по-ниско, смени траекторията и полетя след него, пляскайки с криле като гигантска птица и размахвайки острието на меча.

Малинин стигна до втория стол, хвана го сърчно, понапъна се и го метна право в главата на приближилия се Гавраил. А той се стовари с грохот на пода. Кадифените тапети горяха, а пламъците стремително се разпространяваха из целия кабинет. Към поваления архангел странично пикира втори ангел на възмездието, но той отстрани парчетата от натрошения стол от разбитото си лице и както си лежеше на пода, замахна с меча успоредно на паркета. Острието му разряза сухожилието на ангела над петата, той падна на колене и в този момент Гавраил, който вече бе скочил на крака, се завъртя като дервиш. Чу се удар и къдравата глава на ангела на възмездието тупна на паркета с разкривена от гняв уста.

— Е, хванахте ли ме, земни кутрета? — озъби се хищно Гавраил, намести по-удобно дръжката на меча в ръката си и прецени ситуацията. Малинин плъзна поглед из стаята, търсейки още един от тежките столове.

— Не-не — размаха обгорения си пръст архангелът и вдигна меча.

Нов още по-мощен от предишния пламък го блъсна в гърдите — в процепа на разбитата стена, изтръсквайки мазилката от перата си, стоеше Вартоломей. От изненада Гавраил изпусна меча, изтърколи се на разстояние и настървено започна да гаси пламъците по почернелите си криле. Той бързо осъзна колко съществена загуба е претърпял. Към „божествената сила“ се втурнаха едновременно от четири страни — Гавраил, Калашников, Малинин и Вартоломей. Двама от тях се носеха по пода, а двама — във въздуха. Казакът се оказа най-бърз от всички. Той грабна меча за ефеса, но не успя да го удържи, тъй като Гавраил пикира от тавана като ястреб и ритна с всичка сила Малинин в челюстта. Той отхвърча, праметна се през димящото бюро и падна, удряйки силно тила си. В същия момент в Гавраил се заби Вартоломей. Трошейки крилете си, двамата паднаха на пода право върху меча, като в същото време ангелът на възмездието притисна острието му с гърба си. Гавраил сграбчи с една ръка Вартоломей за хитона, а с другата го удари в брадичката и тутакси нададе вой, тъй като ангелът бе успял да отхале от ръката му. Той налагаше архангела с юмруци в ребрата и забиваше коленете си в гърба му, опитвайки се отчаяно да събори ездача си.

Калашников скочи върху Гавраил отзад, сграбчвайки го за крилото с такава сила, че се чу пукане, а архангелът изкрещя от болка. За миг остави Вартоломей на мира и заби пръст под реброто на Алексей. От този безобиден жест на Калашников му притъмня пред очите. „Проклетата телекинеза!“, успя да си помисли, отново прелетя през цялата стая и се стовари в ъгъла, където лежеше преди малко. Дрехите по него тлееха, а натъртеното му при падането тяло се раздираше от нечовешка болка.

Вартоломей се възползва от разсеяността на Гавраил и го ритна в гърдите, а архангелът размаха нелепо криле и се претърколи назад. Ангелът се преобърна от гръб по корем като щука на тиган и се опита да грабне меча. Гавраил сграбчи Вартоломей за крака и го дръпна с всичка сила, а ръката на ангела издра пода, чупейки ноктите си, и само два сантиметра не му позволиха да стигне до дръжката. Побеснял, Вартоломей замахна и удари бившия си началник с глава в лицето, а в отговор той се вкопчи в гърлото му и двамата се затъркаляха по пода, притискайки се взаимно с криле.

Калашников положи огромни усилия, за да се изправи, но веднага залитна настрани, тъй като му се виеше свят. Залитайки, той хукна към меча, който се търкаляше до биещите си. Наблизо, пръскайки искри, изчезна полупрозрачното тяло на убития от Гавраил ангел. Отрязаната му глава се търкаляше до него. Още секунда и... Гавраил стовари тежестта си върху Вартоломей, притискайки с лявата си ръка налетите му с кръв очи и шарейки отчаяно с дясната около себе си. Около тях кръжеше облак от пера, отскубнати от крилете по време на боя. Лицето му внезапно се разкриви от животинска радост — беше напипал дръжката на меча.

— Свършено е с теб, твар такава — изхърка архангелът и вдигна меча.

Вместо да му отговори, Вартоломей се изплю в лицето му. Гавраил се озъби, прониза с острието гърдите на ангела от лявата страна, където се намираще сърцето му, а в очите му пръсна гореща струя кръв от разкъсаната артерия. Но точно в този момент някой отново сграбчи Гавраил отзад за двете криле едновременно, отдръпвайки го със сила от поваления съперник. Гавраил избухна в дълго бибиткане, издигна се във въздуха и направи плавен завой, нанасяйки коронния си удар от три четвърти, но Калашников падна

рязко на колене и острието само профуча над ухото му и го облъхна с топла въздушна вълна. Алексей се плъзна като змия под лакътя на архангела, удари го в ребрата от лявата страна и прониза Гавраил с меча. Окървавеното острие се подаде с хрущене през дясното му рамо. Металът се освети от светлосин електрически заряд и удари Калашников доста болезнено. По ръбовете на разреза преминаха искри, а раната започна бързо да се разширява...

Гавраил почти не изгуби съзнание от ужасната болка, която прониза цялото му тяло. Той не можеше да разбере какво става с него. Та това беше един сребърен меч, обичайното служебно ангелско оръжие, което беше абсолютно безвредно за него... В такъв случай за какъв бип... Помръкващият му поглед се плъзна надолу и архангелът веднага разбра всичко.

ЗАСЛЕПЕН ОТ ПРАХОЛЯКА НА БИТКАТА, ТОЙ БЕШЕ ХВАНАЛ ДРУГ МЕЧ.

Острието, което принадлежеше на мъртвия ангел, падна със звън от отслабналата му ръка. Калашников се изправи на колене, без да пуска кокалената дръжка на „божествената сила“, която стискаше трескаво в юмрука си. Лицата им се озоваха на едно ниво и те се гледаха един друг право в очите.

Гавраил се гърчеше в конвулсии, адски огън разяждаше плътта му отвътре и му оставаха да живее броени секунди. Краката му омекнаха и той усещаше, че пада. Архангелът стисна меча с две ръце, а на пода покапа кръв.

— Нямаш представа — прошепна на Калашников. — Нямаш представа как боли...

— Не — съгласи се честно той. — Нямам представа.

Гавраил въздъхна тежко, хлипайки, а върху устните му се наду и спуска кървав мехур. Зениците му се разшириха и вцепениха и той вече не гледаше към Калашников, а сякаш през него. Устата на архангела се отвори смешно и оттам се показа върхът на езика му с капчица слюнка на него. Алексей хвана меча и го дръпна силно назад, а той излезе плавно, разкъсвайки плътта. Гавраил се олюля и падна по гръб. Очите му останаха отворени. Кожата покрай раната му се сбръчка и започна да придобива неестествен блед цвят, а тънките нишки на вените се откरोиха още по-ясно...

Калашников захвърли „божествената сила“ в ъгъла, отиде при Вартоломей, дишайки тежко, и клекна до него. Вартоломей се надигна на лакът, половината му коси бяха изгорели, а на гърдите му се виждаше дупка, пробита от сребърния меч. Раната вече не кървеше и бе започнала да зараства. Двамата се огледаха. Пердетата в стаята бяха изгорели заедно с плюшените мебели, димът се виеше, из въздуха летяха сажди, прахоляк от мазилката и неизменните пера. Край обгоряло бюро се търкаляше Малинин, а бузата му беше посиняла.

— И таз добра — завъртя глава Вартоломей.

— Да — проточи Калашников, тъй като не намери думи да опише художествено случилото се.

— Искаш ли една цигара? — потупа го по рамото Вартоломей.

— Искам — отвърна той.

— Нямам — каза натъжено ангелът. — Това е Раят, да му го набибиткам.

Калашников отиде при Малинин и изля отгоре му водата от вазата, която неизвестно как бе оцеляла в битката, и то заедно с цветята в нея. Малинин изпръхтя, сложи ръка върху подутото си око и се закашля.

— Мама му стара... да му го набибиткам... биииииииииип...

Всъщност другото му око веднага откри на пода трупа на Гавраил, който се бе покрил е паяжина от кръвоносни съдове.

— Готов ли е? — попита делово казакът.

— Да — потвърди Калашников. — Надявам се, че ти хареса?

— Доста мащабна работа — надигна се Малинин, пъшкайки. — Сигурно ще трябва да ремонтират кабинета една седмица. Най-важното е, че останах жив, а не както миналия път и това, ваше благородие, много ме радва. Знаете ли какво ще ви кажа? Трябваше да цапардосаме Гавраилчо по тиквата веднага, още щом влезе в кабинета, а не да разиграваме целия този театър на сенките и силуетите.

— Тогава нямаше да имаме никакви доказателства — отвърна Вартоломей, продължавайки да лежи на пода. — А сега — той се потупа по джоба — всичко е записано тук. На Гласа ще му е много интересно да го чуе.

Малинин отиде при Вартоломей и му се усмихна угоднически.

— Прощавай, братко — каза притеснено. — Но в началото подозирах теб. И буквите в името ти съвпадаха, и поведението ти беше

доста подозрително, а пък момата убийца дори ти е ортак от Содом. Оказва се, че не съм разбрал правилно негово благородие, а пък той не е разбрал мен. Аз му викам: „Вартоломей“ и му соча с глава към вратата, сиреч да те хванем, а негово благородие имал предвид, че трябва да идем в базата и да те молим за помощ. Ей на колко загадъчно стана.

— Добре де, прощavam ти — махна великодушно с почернялата си от саждите ръка Вартоломей. — На всеки се случва. У вас, в Русия, вечно вкарват в затвора не когото трябва, това е традиция. В началото аз също си помислих, че вие сте се напушили с лотос, особено когато твоят ортак ми каза името на организатора на всички убийства.

Извикахме Сурен, а той отново потвърди, че митничарите не са го претърсвали и са се извързали настрани, когато минавал през райските врати, макар че преди никога не се бе случвало такова нещо. Викам си, добре де, в края на краищата това също не е доказателство. Но след това, когато отидохме в архива и с моя пропуск прегледахме всички документи, свързани с положението на Гавраил в Небесната канцелария... А пък твоят бос изрови и бележката на Елевтерий... Дори и аз осъзнах, че тук нещо не е както трябва и че няма да е зле да проверим нещата още веднъж. Само ми е жал за момчетата. — Той погледна със съжаление към онова, което бе останало от загиналите ангели. — Но такава им е работата.

В това време Калашников проучи внимателно мобилния телефон на бюрото, който стана причина за началото на кървавата разправа. Натисна бутона и на дисплея се появи съобщение, написано с неразбираеми букви, които приличаха на клинопис.

— Имам чувството, че нашето момче е имало някъде още един свой агент — каза и хвърли апарата на Вартоломей, който го хвана със здравата си ръка.

— „Задържах Гласа, както ме помоли — преведе мрачно Вартоломей от арамейски. — Защо не отговаряш? Кажи какво да правя по-нататък.“

Той остави внимателно апарата на пода до себе си.

— На всичкото отгоре Гавраил е сложил „опашка“ да следи Гласа по време на отпуската му и да му докладва къде е — изплю се злобно ангелът. — Нищо, ей сега ще се съвзема и нашите ангели на Земята

веднага ще разберат в коя хотелска стая се свира този плъх. Само да не го изпуснат.

— Е. на мен вече ми е време да тръгвам — разпери ръце Калашников. — Аз си свърших работата, а нататък ти се оправяй сам. Скоро Гласа ще си дойде, а аз още не съм се видял с жена си, а пък нямам никакво време. Ей сега ще се обадя от апарата за специална връзка на Шефа да му разкажа какво се забърка тук и ще отида да си придам приличен вид. Защото иначе какво ще каже Алевтина, ако след деветдесет години се появя пред нея с разбита мутра, с изгорели дрехи и без цветя? Къде ви е банята?

— Хайде, побързай — усмихна се Вартоломей. — Ще им кажа да ви приготвят вилата за срещи... След като срещата ви свърши, ще дойда лично заедно с принц Дмитрий, за да ви кача на райския експрес, който ще ви закара в транзитната зала. За съжаление ти знаеш какви са нашите правила — никакви прегръдки, никакви целувки, никакви... Изобщо, окей, нали?

— Окей — въздъхна Калашников.

Той отиде до телефона и натисна бутона. Малинин и Вартоломей го изпратиха със завистливи погледи. Кабинетът се озари от ярка светлина, в която трупът на Гавраил изчезна.

[1] В отсъствие (лат.) — Б.а. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА ДВАТА ШЕЗЛОНГА

понеделник, 8 часа и 45 минути

Слънцето печеше безмилостно още от зори, но това не създаваше проблеми на Гласа и излегнат на сваления шезлонг, той се наслаждаваше на последния ден от отпуската си. След вчерашните загадъчни инциденти, когато хората в морето се давеха без никаква причина, днес те се бояха да влязат във водата, затова не се налагаше да спасява никого. Гласа намести плажния чадър, та слънцето да не блести в очите му, и си помисли, че в края на отпуската си най-спокойно може да си позволи чаша истинско червено вино. В това нямаше нищо страшно, още повече че го беше пил в компанията на учениците си. Пък и никой не го виждаше, а това беше най-важното, защото ако си се нагърбил да създаваш определен стандарт за поведение, уви, ти си длъжен също да отговаряш на него.

Сервитьорката постави пред него чаша, увита грижливо в салфетка. Той благодари, хвана нежно хладния кристал в ръка и го обърна така, че слънцето да проблесне като мъждива звездичка през рубинената маса на виното. Вдъхна от тръпчивата миризма и вдигна чашата към устните си. Виж ти, точно както тогава... пред очите му се появи картина — тъмната пещера край Маслиновата планина, ученикът му Филип, който старателно наливаше гъстото като петмез тъмночервено вино от една сирийска глинена кана, Юда, чийто поглед бе устремен към снежнобелите ръце на вечно засмяната Мария Магдалена и я събличаше... Интересно, защо ли след това хората започнаха да смятат червеното вино за НЕГОВА кръв? Като се замислеше, това беше вампирска логика. Че ако в жилите му течеше същото това сладникаво тъмночервено вино, той нямаше да доживее до пълнолетие и в това нямаше никакво съмнение, тъй като по празниците съседите със сигурност щяха да му изсмучат жилите.

— Виж го ти! В кантората му, разбираш ли, стават такива неща, а той се търкаля тук на плажа, че на това отгоре тайно си пийва червено

винце! — чу той най-неочаквано думите, изречени тихо по негов адрес на прекрасен арамейски.

Гласа се вторачи стъписано в появилата се неизвестно откъде странна личност до неговия шезлонг. Тя беше облечена със зелени бермуди, избродирана с палми хавайска риза, с рижави буйни коси и лунички по цялото лице, което освен със стилна брадичка бе украсено и е широк месест нос. Беше готов да се закълне, че само преди секунда този тип не беше тук. Докато той бавно се съвземаше, подсвирквайки си, Шефа постла върху шезлонга една раирана кърпа, повдигна горната му част на нужното за главата си ниво и спря сервитьорката е оскъден бански, която минаваше покрай него.

— Чеденце — английският му звучеше идеално като на възпитаник на Оксфорд, — донеси ми бързичко един черен ром без лед, само накъсай вътре две листенца мента. Ако свършиш това за една минута, ще ме получиш лично по време на чая.

— Става — отвърна сервитьорката и стрелна Шефа е толкова откровен поглед, че Гласа сконфузено се обърна и погледна към beach-бара.

Шефа с удоволствие се отпусна върху кърпата. Вече бе успял да съблече ризата и бермудите си и в момента отпуснатото му тяло с коремче красяха само широки долни гащи на точки, провиснали до коленете. Преди да тръгне след кратък размисъл, Шефа реши, че ако ще се бори с парвенющината по време на отпуската си, ще го направи.

— Ти май не ми се радваш — отбеляза и запали цигара.

Гласа вече бе успял да се окопити от изненадващото съседство.

— Да ти се радвам ли? Никой не те е канил тук — отбеляза студено той, като натърти на думите „не те е канил“. — Последната ни среща в Гетсиманската градина не завърши много добре. Плажът е голям. Потърси си шезлонг на друго място. Аз дори не би трябвало да разговарям с теб, а само да ти заповядвам.

— Виж ти колко си несправедлив — отбеляза Шефа и отметна един рижав кичур от лицето си. — Пристигнах тук, за да ти разкажа за проблемите в Небесната канцелария, а ти как ме посрещаш? Нищо де, след като ти съобщя последните новини, със сигурност ще паднеш от шезлонга. А на този етап в знак на любезност би могъл да платиш питието ми. Не искаш ли? Да, разбира се, тъй си и знаех.

Гласа не помръдна от мястото си, когато Шефа се наведе до ухото му. И докато слушаше, също остана спокоен.

Русият мъж в луксозната стая с прозорци, които гледаха към плажа, изпсува през зъби и свали бинокъла. Само за тази нощ плати на рецепцията сто долара повече и специално нае още една стая, за да има възможност да наблюдава Гласа на плажа, без да напуска стаята, но на ти сега. Неизвестно откъде, сякаш от въздуха, се появи някакъв малоумен турист, седна до Гласа, скривайки видимостта към него, и му заговори нещо. Това само по себе си беше изумително, а за всяко отклонение трябваше да докладва на Гавраил. Откъде изобщо се взе тоя човек? Вярно, Гавраил току-що най-сетне му отговори с есемес, че скоро ще му изпрати свой човек, който да го смени. Срещата им беше след половин час във фоайето на хотела. Може би това беше той? При всички случаи трябваше да слезе долу, тъй като все още имаше време да провери. Близо до тях се виждаше още един шезлонг, който май беше свободен. Значи трябваше да вземе кърпата си и...

Русият мъж излезе от стаята и застанал с гръб към коридора на хотела, метна кърпата през лявата си ръка и пхна бързешком плоския метален ключ в ключалката, за да заключи вратата, преди да тръгне. Усети зад себе си бързо движение и в гръбначния му стълб се опря нечие коляно, а една свита в лакътя ръка обхвана врата му под гърлото. Друга ръка стисна като клещи китката му и болезнено я изви. Ключът щракна в ключалката и отключи стаята. Нападателят отслаби хватката си и го блъсна обратно в стаята. Последва силен удар в гърба и русият мъж полетя като пеперуда към леглото. А когато се обърна, веднага разбра всичко — в стаята стояха двама огромни каяци е характерно издути на гърба небесносини сака. Единият от тях вече затваряше вратата, окачайки на медната ѝ дръжка табелката е надпис „Не безпокойте!“. А другият взе с огромната си лапа една ябълка от пълната е плодове фруктиера.

— Ще скоча през прозореца — предупреди жално русият мъж.

Грапавите белези по лопатките му смениха цвета си от розов на пурпурночервен.

— Направете ни тази услуга — рече каякът и отхапа от ябълката. — Защото ние нямаме лицензия за убийство. Та затова ни е заповядано да те спипаме и да те заведем в представителството на ангелите-хранители на този остров. Ще скочиш ли? Сетне ние ще кажем: ами да,

нещастникът се метна през прозореца, а ние не успяхме да направим нищо, понеже той каза „хоп“ и а-а-а... И понеже няма криле, тупна като ютия — буум, и стана на пихтия. Ако се притесняваш, можем да ти помогнем, искаш ли?

— Няма нужда — отказа русият мъж и се опита да скрие мобилния си телефон зад пердето.

Първият каяк го стисна отново за китката така, че лицето на русия се разкриви от болка, и изтръгна апарата от изтръпналите му пръсти.

— Не ми се прави тук на Джеймс Бонд — отбеляза той. — Облечи се и тръгваш с нас. И без номера по пътя, иначе ако не през прозореца, със сигурност ще паднеш от нещо друго.

— Аз имам много влиятелни покровители — предупреди плахо русият мъж. — Внимавайте, момчета, да не направите грешка. Защото когато отидете да работите като охранители на Чукотка, ще бъде много късно да съжалявате. Не можем ли да се разберем?

— Нашият покровител, старче, е още по-влиятелен — разсмя се каякът. — Ей там е, лежи на плажа под чадъра и ти не можеш да се мериш с него.

Тримата излязоха от стаята. Табелката с надпис „Не безпокойте!“ се залюля на дръжката на вратата като тъжно махало. Докато крачеше по коридора, русият мъж не се обърна...

След като изслуша Шефа, Гласа продължи да отпива от виното, но всъщност леко се позамисли. А Шефа се наслаждаваше на постигнатия ефект и на рома. Той извади от чашата едно листо прясна мента, разкъса го и усети острия му разхлаждащ вкус.

— Дори не зная как да постъпя — каза философски Гласа, въртейки машинално чашата си в ръка. — Уж излиза, че виновните вече са наказани и без мен. Вярно, ще трябва да изпратя момичето Лаели на Земята, защото от каквито и мотиви да се е ръководело, то няма място в Рая, тъй като ние не държим убийци при нас. А пък иначе, знаеш ли, в случилото се има и един голям плюс — отървах се от един отрицателен персонаж, както и от един куп завистливи интриганти.

Шефа не можеше да скрие разочарованието си.

— Ама че работа! Аз хуквам, идвам накрая на света и си мисля, че ще се зарадвам, докато гледам скръбната ти физиономия. Но на теб

не ти пука и от това. Вече дори не зная какво трябва да стане, за да се ядосаш сериозно... — Той наду сламката и на повърхността на рома се появиха ситни мехурчета.

— Телефонните разговори с моите представители струват 11 рубли на минута с ДДС — разсмя се Гласа.

— По принцип и аз не зная. Много ли ти се ще да изпиташ гнева ми още сега? Добре, виждаш ли това море пред себе си?

— Не-не — прекъсна го Шефа. — Недей сега, остави ме, плийз, да си изкарам отпуската. Но искам да ти кажа за Гавраил, че той никога не ми е харесвал.

— На теб никой никога не ти харесва — развесели се Гласа.

— Ами да — призна си Шефа. — Освен Анжелина Джоли. Дали пък да не се вселя в някое африканско дете и тя да ме приспива? Ще изпракме един нов „Омън“, тъкмо наскоро му пуснаха римейк, стори ми се, че е гадничък.

— И на мен не ми хареса — отвърна Гласа, допивайки виното си. — Теб не бива да те показват в цялото ти всемогъщество, защото това въздействия много силно на разни екзалтирани дами, които обожават да ходят голи на черна меса.

— Че да не би „Страстите Христови“ на Мел Гибсън да е добър? — обиди се Шефа. — Пълен траш и само месо като в някое меле на Тарантино. А пък аз съм един такъв — с бяла кокаинова мутра и със змия в устата. Знаеш ли, беше ми много приятно да гледам това.

— Стига де — махна с ръка Гласа. — Не си го слагай на сърце. Ти в момента в отпуска ли си или не си? Ето, като се върна, аз ще трябва да се понапъна малко, за да въздам заслуженото на всички сестрици. Но в действителност е много лошо, че в този момент всичко в Небесната канцелария се е озовало в ръцете на Вартоломей, защото той няма достатъчно опит в работата с персонала в офиса. Както и да е, все някак ще издържи до обяд. Мисля, че повече няма да назначавам мои заместници на постоянна работа. Елевтерий беше прав, като каза, че понякога трябва да изпробвам и други кандидатури на управленчески постове за определен срок. Да речем, сто години един да поработи като заместник, а сетне друг. Може би тогава няма да въртят интриги един срещу друг.

— Ще въртят и още как — отпи глътка ром Шефа. — И на хората, и на ангелите природата им е една и съща — те просто не

могат иначе. В края на столетието всеки твой първи заместник ще си съдере задника и ще накисва потенциалните си конкуренти, за да остане втори мандат. Виждали сме ги тия неща.

— Така ли? Майната им тогава — отвърна спокойно Гласа. — Все някак ще се оправя. Но за Калашников си прав, бива си го човекът. Мога ли да направя нещо за него? Кажи де, не се притеснявай, заслужил е да му изпълня едно желание.

Шефа се приближи отново до ухото на Гласа и задъхано му пошушна нещо.

Гласа подскочи машинално и едва не изпусна чашата си в мекия пясък.

— Какво каза, да не си превъртял? — възмути се той шепнешком. — Как е възможно ТОВА? Даваш ли си сметка КАКВО изобщо говориш?

— Много добре си давам сметка — отбеляза спокойно Шефа. — Точно защото ти си всемогъщ, за разлика от мен. Така че направи това сега. Момчето ще се радва.

— Ами по принцип — замисли се Гласа, усмихвайки се загадъчно. — В момента ме няма в Небесната канцелария... Понеже съм в отпуск... И не съм давал разрешение за онова, което се случва в момента ТАМ. И не зная нищо за това. Нали така?

— Точно така — подсмихна се Шефа. — И няма никакви проблеми.

Гласа щракна с пръсти.

— Consider it done^[1] — обобщи той. — Но само за два часа, защото аз не съм собственик на евтин хотел. Е, какво ще правим, след като вече си тук? Искаш ли да идем да се изкъпем? Само че в морето стой на прилично разстояние от мен.

— А не искаш ли първо да поиграем карти? — В обраслите с рижи косми ръце на Шефа съблазнително се мярна една пъстра колода.

— Не — каза твърдо Гласа. — Хазартните игри са грях, а аз нямам намерение да нарушавам правилата, които сам съм въвел, дори по време на отпуската си.

— Отпуската е точно за това, да нарушаваш забраните, докато никой не те вижда — отбеляза ехидно Шефа. — Иначе откъде са се взели на белия свят любовните истории по курортите? Добре де, щом си толкова страхлив... А шаха възприемаш ли го?

— Да — рече Гласа и Шефа измъкна от пясъка една дъска, сякаш предварително я бе скрил там. Двамата веднага подредиха резбованите фигурки. Естествено, Гласа играеше с белите. Шефа изчака първия ход на противника си, по навик премести пешка на Е2-Е4 и тутакси я изгуби.

Настя, която наблюдаваше тази идилия от прозореца на хотелската си стая, се усмихна и дръпна пердето. Виж ги ти! Шушукат си, само дете не се прегръщат и поркат заедно. Играят шах. Сега вече ѝ беше ясно защо не извади късмет тази вечер. Вече не останаха нормални мъже, навсякъде имаше само такива... Йееееееесессссссс! Значи за нея като за жена далеч не всичко бе изгубено, просто трябваше да свали някакъв истински мъж. А в тази тъжна вечер за този изключително симпатичен мъж нямаше да е подходящ дори и някой супер фотомодел заради несъмнената причина, която видя през прозореца. А пък тя рева и след това през нощта се натряска до козирката като пълна тъпанарка.

Танцувайки под звуците на клипа на „Modern Talking“, който се въртеше по телевизията, зарадваната Настя започна да се приготвя, за да отиде на закуска.

[1] Смятай го за свършено (англ.) — Б.а. ↑

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ЛЮБОВ

понеделник, 9 часа 00 минути

Ангелът със синя униформа от сукно мърмореше досадно, подрънквайки с връзката ключове:

— Не се приближавайте повече от десет сантиметра един от друг... Не се докосвайте с ръце... Не давайте нищо един на друг... Не се целувайте... Не се прегръщайте...

— Чух вече! — каза злобно Калашников. — Стига си ми повтарял.

Той беше страшно ядосан, че му се наложи да чака цели четири часа, докато подпишат всички документи, за да го пуснат при Алевтина. Поискаха му оригинална бележка от местоработата, отпечатъци от пръстите и стъпалата, гипсова отливка на ушната му мида, две попълнени анкетни карти с печатни букви на арамейски език (за това му помогна принц Дмитрий), застраховка, справка за финансовото му състояние в Града, снимки, на които в едър план да се виждат очите му, и официална покана от представител на Небесната канцелария. Анкетните карти разстроиха окончателно Калашников, особено въпросите „Възнамерявате ли да влезете на територията на вилата с цел да извършите плътски грях?“ и „Участвали ли сте някога в разрушаването на офиси на Гласа на Земята?“ Райската бюрокрация се показва в целия си блясък и дори Вартоломей, в чиито ръце бяха преминали правомощията на Гавраил, не можа да ускори нещата. Той само закара лично Алексей до вилата, в която бяха завели Алевтина, и тактично каза, че ще го изчака в колесницата. Малинин вече бе отишъл в квартирата им да се наспи.

Ключът се превъртя в ключалката и вратата най-сетне се отвори. Стиснал в разтрепераните си от нетърпение ръце букет от четен брой рози, Калашников тутакси се прости със злобата и беса си и влезе плахо в голямата стая, боядисана в унил бледосин цвят, с който вече бе свикнал. Подът и таванът бяха в същия цвят. Прозорци нямаше. Стаята беше съвсем гола, а разделителната линия и двете забити за пода

табуретки от двете ѝ страни придаваха мизерен вид на обстановката. Възрастният ангел отново избоботи, че трябва строго да спазват правилата, и затръшна силно вратата. Калашников вдигна очи от разделителната линия и замря.

НА ДРУГИЯ СТОЛ, ВПЕРИЛА ПОГЛЕД В НЕГО, СЕДЕШЕ АЛЕВТИНА.

Сърцето му се вледени. Тя изглеждаше точно както през онзи ден, когато в последната сутрин от живота ѝ на Земята той тръгна на работа. Тъжна, с разпусната коса, бледа от нощното недоспиване (все пак беше бременна втори месец) и изумително красива. Тъй като не виждаше стола, той седна до него на пода, без да сваля очи от лицето на Алевтина.

И двамата мълчаха, от тази тишина ги обземаше страх.

— Любов моя — каза Алексей и осъзна, че не изрича нищо, тъй като гласът му бе изчезнал.

— Любов моя — повтори Алевтина. — Льоша, нежност моя единствена.

Калашников усещаше, че в гърлото му се надига буца, а очите му се пълнят със сълзи. Алевтина се разплака. Изражението на лицето ѝ изобщо не се променяше, но от очите ѝ като поточета се стичаха едри прозрачни капки. Внезапно една тревожна бръчка проряза челото ѝ.

— Льоша, ама аз вече съм чувала някъде това — каза тя. — Прочетох го в един трилър. Да не би нарочно да си зубрил цяла нощ тая тъпия, че да ми направиш впечатление?

— Ами ти? — измъкна се Калашников. — И твоята фраза е от същата книга.

— Да — смути се Алевтина. — Знаеш ли, десетки години си представях тази наша среща с всички подробности, казвах ти хиляди думи, сигурно вече съм научила всяка от тях и се е забила като трън в сърцето ми. Но когато те видях, забравих всичко. Чуваш ли музиката. Това е Рахманинов... Нашата песен, Льоша.

Калашников се заслуша и наистина долови, че в ушите му звучи тиха прекрасна музика, изпълнявана най-вероятно на великолепна антикварна цигулка.

Той рязко се обърна.

— Какво търсиш тука, говедо? — попита топло Калашников цигуларя, който стоеше зад гърба му. — Махай се оттук, иди да

свириш на друго място, чуваш ли?

— Да, но Вартоломей ми нареди... да е по-романтично...

— МАРШ НАВЪН! — изкрещя той.

Когато пребледнелият от уплаха цигулар изхвърча през вратата като попарен, той отново погледна Алевтина в очите. Оправяйки косата си, тя се усмихваше през сълзи, а устните ѝ се извиваха от едва сдържан смях.

— А ти си си все същият, Льоша... Добър си с хората... Залови ли ГИ?

— Кого? — не разбра Калашников. — А, онези ли... Да, разбира се. Кога се е случвало да не съм залавял когото трябва? Естествено, че ги спипах като зайчета.

— И аз това гледам — цялото ти лице е в синини, както винаги, когато се прибиращ от работа вкъщи. Оная глупачка ме накара да ти напиша писмо — засмя се тихичко Алевтина. — Много е смешна... Мислеше си, че ще зарежеш разследването заради мен... Само че аз те познавам... Затова най-спокойно го написах.

— Разбрах го — кимна с усмивка Калашников. — Аля, майната им на всички тия. Не искам да говоря за това. Да пукнат дано и пет пари не давам, че тук тази фраза няма никакъв смисъл, чуваш ли? Не мога да повярвам на очите си, че те виждам.

— И аз също — кимна покорно Алевтина. — Да не би да сънуваме?

— Възможно е — потвърди с готовност той. — А в действителност сме се напушили, седим и ядем пасти с марихуана в Амстердам.

Внезапната догадка го прониза болезнено. И той я погледна тревожно в лицето.

— А къде... къде е детето ни? Нали ти беше... Нали в онзи момент ти беше... Ти...

— Да — прошепна Алевтина. — Душите на неродените деца тук стават ангели, не знаеш ли това? В момента той е на Земята в служебна командировка. Много искаше да дойде, за да се види с теб, но не успя.

— ТОЙ ли? — уточни Калашников и се почувства толкова щастлив, колкото се бе чувствал само веднъж в живота си като малък, когато го забравиха в една сладкарница. — Виж го ти него, прилича на баща си. Работата е на първо място.

Без да се наговарят, те станаха едновременно, приближиха се бавно един към друг и спряха точно до разделителната линия. Щастието им бе разделено на две равни половини от лента с жълт полицейски надпис do not cross. Зад вратата нещо тревожно тракаше и шумолеше. Но и двамата знаеха, че каквото и наказание да ги очаква впоследствие, линията вече не съществуваше. Тя изчезна в мига, когато Алевтина докосна с ръка лицето му като порив на вятъра.

— Аля — каза Калашников.

— Льоша — отвърна Алевтина.

Той я хвана за ръката и установи, че пръстите ѝ са същите, както ТОГАВА — топли и живи. Калашников ги целуваше и търкаше бузата си в нейната като кученце. Алевтина го прегърна през врата и застана високо, сякаш изпитваше силна болка.

Шумът зад вратата се засили.

— Не мога — каза твърдо Алевтина. С неподозирана сила тя разкъса копринения си хитон и прекрачи падналата на пода дреха. — Нека това стане сега, Льоша. Нека да го направим. След това ще отида в Ада, така ли? Не ми пука.

— Не ми пука — отвърна като ехо Калашников, сграбчи я в прегръдките си и полудял от аромата на кадифената ѝ кожа, впи устни в нейните. Розите се пръснаха по пода.

Привлечен от неясните звуци, които се разнасяха от стаята, възрастният ангел докуцука лениво до вратата и погледна през шпионката. Онова, което видя, го накара да изпусне ключовете и да потръпне, обзет от първобитен страх. Старецът натисна дръжката, но тя не поддаде. Явно предвидливо бяха затиснали с нещо вратата от другата страна. Изпаднал в паника, ангелът забарабани по желязната ѝ повърхност, но не само, че не му отвори, а по всичко личеше, че нямаха и намерение да го направят. Задушавайки се от ужас, ангелът се втурна по коридора и излезе на площадката пред входа на вилата. Наблизо в колесницата седеше Вартоломей, разлистваше неизменните „Жития на светците“ и току поглеждаше към ръчния си часовник.

— Какво има? — попита той учудено изплашения ангел.

— Там... Там... — задъхваше се ангелът. — Там те... Право на пода... Такива неща... Трябва да обявим тревога... Кошмар... Как изобщо посмяха... Това е прелюбодеяние...

Вартоломей прихна и прикри устата си с ръка, но осъзна, че не може да се сдържи, отпусна се назад на седалката и смехът му се разнесе като гръмотевица. Ангелът облеци жално очи. Явно началникът не му вярваше.

— Видях ги с очите си — опита се той да поправи грешката. — Надникнах там, а те...

— Надникна ли? — изрева Вартоломей. — Хората не са се виждали сто години и са се усамотили само за минутка! А ти, уродливо говедо, ги наблюдаваш през дупката като в парижко пийпшоу, така ли? Да не си посмял да им пречиш...

И той завря в носа на ангела косматия си юмрук с големината на малък пъпеш.

— РАЗБРА ЛИ?

Ангелът, в чиято глава всичко окончателно се обърка, първо отскочи, сетне постоя малко на едно място, опитвайки се да разбере нещо, и накрая седна върху пясъка на плажа.

Вече забравил за шашардисания ангел, Вартоломей прелисти страницата.

— Извратеняк...

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА ГЛАВНИЯТ БОС

понеделник, 12 часа и 27 минути

Седнал във високото сребърно кресло под огромното пано във вид на две скръстени криле, Вартоломей оглеждаше съсредоточено присъстващите с небесносините си очи. В него бавно и полека кипваше студена ярост. Това беше направо разтърсващо. Тук призори беше станало такова нещо, а на тях изобщо не им пукаше и дори не обсъждаха случилото се. Разказваха си вицове, пиеха светена вода и се шегуваха, като рисуваха на служебните листове карикатури с нимби и кокоши криле. Беше минал само един час, откакто той заедно с милата компания на принц Дмитрий и кочияша Сурен изпратиха уморения, но доволен Калашников и сънения Малинин на райския експрес. И вече страшно съжаляваше, че се бе ангажирал с тази работа до обяд. Защото тук не можеше да се издържи и минута. В специалните части беше далеч по-спокойно, още повече че отдавна вече не трябваше да изгарят никакви градове, тъй че си седяха кротичко, играеха шах и обучаваха ангелите новаци, които много рядко постъпваха в базата.

Вартоломей Всемогъщи... И каква полза имаше от тази тежка титла, ако дори дребните чиновници в офиса не ти обръщаха никакво внимание?

Вартоломей претегли чашата вода в ръка и я запрати по часовника на стената, а той се стовари на пода с жален звън. Около него се търкулнаха винчета и бурмички.

Присъстващите замлъкнаха. Някой се завря под масата, но го измъкнаха оттам.

— Казвайте по същество какво става при вас? — попита Вартоломей, сякаш нищо не се е случило.

Един чипонос ангел извади някакво винче от дългата си коса и стана от мястото си, стиснал пред себе си огромна кадифена папка с райския герб.

— Основният въпрос в дневния ред е: какво ще обясним на праведниците? — каза той, примигвайки нервно с гъстите си мигли. —

Хората искат да знаят...

— Нищо няма да им обясняваме — отвърна спокойно Вартоломей.

— Но...

— А ти какво предлагаш? — подсмихна се цинично босът. — Да пуснем извънредно предаване по телевизията за това как русокоси девойки от частите със специално предназначение са изтروвили ангелите, за да си отмъстят за съсипания им сексуален живот, и всичко това го е организирал първият заместник на Гласа? Да, зрителският рейтинг ще бъде убийствен. А следобед двамата с теб ще останем без работа.

— Тогава какво да правим? — притесни се ангелът.

— Казах ти вече — нищо — сви рамене Вартоломей. — В три часа, когато има новинарска емисия, мимоходом ще съобщите, че в знак на изключително доверие от страна на ръководството Гавраил е назначен на престижна длъжност и ще оглави наблюдението на новите офиси на Гласа, които се намират в Ханти Мансийск.

— Те ще шушукат — каза съкрушено младият ангел.

— Ще пошушукат малко и ще спрат — отсече Вартоломей. — Има ли други въпроси?

Чиновниците в офиса шумоляха тихичко с криле, поразени от строгостта на новото началство. Служителите вече се бояха не само да рисуват, но дори и да докосват чашите със светена вода. На един от ангелите му прилоша, но той се хвана трескаво за ръба на масата и не сваляше очи от Вартоломей, без да смее дори да избърше покритото си със ситни капчици пот чело.

— Няма ли въпроси? Добре, тогава ще попитам аз.

— Вартоломей взе от бюрото първия лист, който му попадна. — Бих искал да зная как вървят нещата с рекламните плакати на Гласа преди изборите? Някой засне ли клипове?

— Никой не е снимал нищо — рече ангелът, който седеше най-близо до него. — Защо трябва да го правим? Използваме всичко от миналия път, за икономия. „Никой не сменя конете наред реката“, „Настрой се за най-хубавото“, „Направи правилния избор“. Няма никакъв смисъл от нови. И без това праведниците ще гласуват за Гласа, затова слоганите, които висят по транспарантите в Небесната

канцелария, се използват, докато овехтеят. След това поръчваме на гастарбайтерите да направят нови.

— Слушал съм тези слогани още когато бях ученик — смръщи се Вартоломей. — Както и да е, нека си стоят. И какъв е рейтингът на Гласа?

Всички замълчаха. Чу се как някой нервно преглътна.

— Незадоволителен — закашля се същият ангел, който седеше най-близо до него.

— Да не е паднал? — развълнува се Вартоломей. — Да, това не е добре. Дали да не покажем на праведниците нашата грижа за тях? Нали по плажовете има колкото щещ палми с банани и фурми... Сигурно трябва да посадим рамбутани и манго, та предлаганият избор на райски плодове да стане по-голям. Нали си спомняте, че ако не бяхме подобрили това направление, праведниците и досега щяха да се хранят само с ябълки.

— Не, за щастие рейтингът му не е паднал — успокои го ангелът. — Но и не се е повишил! Колкото и да се мъчим, все си остава на ниво 100 процента.

Вартоломей забели очи към тавана.

— Ти идиот ли си? — попита нежно.

— Да — отвърна незабавно ангелът, тъй като не намери душевни сили да се противопостави на новия, неизвестен и точно затова опасен началник.

— Личи си — продължи да витийства Вартоломей. — Как е възможно физически да повишиш един рейтинг повече от СТО ПРОЦЕНТА? Ако ще да пукнеш, той пак няма да е в състояние да се покачи дори и с една стотна! Вие тук с акъла си ли сте, момчета?

— Но ние се стараем — пребледня ангелът. — Най-важното е да се стремиш към най-доброто, нали така? Креативът и колегиалната солидарност помагат да се постигне невъзможното. През последните хиляда години ние винаги се нагърбваме с по-големи отговорности, за да повишим рейтинга на Гласа до двеста процента. Дори получавахме награди.

— За постигнат резултат ли? — учуди се Вартоломей.

— За старанията — коригира го ангелът. — Следващата седмица имаме семинар на тема „Какво направи ти за повишаването на рейтинга на Гласа?“. Ще се съберат представители на всички райски

острови. А след това ще се състои аналитичен симпозиум по темата за изоставането в политическите технологии и проучването на методите на конкурентите. А след това...

Вартоломей вече не го слушаше. Той затвори очи и се отпусна върху облегалката на сребърното кресло. „Дано Гласа се върне час по-скоро — помисли си горестно. — До обяд ще полудея тук, честна дума.“

Без да обръща внимание на състоянието на шефа си, ангелът продължаваше бодро да чете от едно листче мъдри наименования и мащабни цифри. Насъбралите се аплодираха. В очите им грееше невиджан ентузиазъм.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА МОТРИСАТА

понеделник, 12 часа и 48 минути

Върху разстания право на перона на гарата и покрит с мазни петна вестник „Мъртвешка правда“ под наклон бе сложена най-голямата от трите манерки на Малинин, които райските митничари най-любезно му върнаха на излизане от Небесната канцелария. Тя беше подпряна върху две доста посмачкани пластмасови чаши, които излъчваха неземен аромат. До тях имаше останки от пушена платика, успешно разменена при местните китайци срещу един испански дублон. Престарелите високоговорители на гарата предвещаваха пристигането на градската мотриса и дрезгаво озвучаваха песента „Evil Eyes“ на групата „Savage Circus“, а от тресящите се тонколони хвърчаха прахоляк и паяжини.

С изражение на Цезар, който влиза в Рим, съпроводен от писъците на поклонниците си, Малинин погълна наведнъж поредната порция шльокавица.

Смачканото му от безсънието и разкрасено с пожълтели синини лице грееше от екзалтирана радост като на девойка по време на концерт на „Бийтълс“. А Калашников просто бе застинал с чаша в ръка и гледаше безизразно в пространството. Той не мърдаше вече от десет минути и затова Малинин го побутна по рамото.

— Какво? — потръпна Калашников.

— Ами такава — посочи му към манерката Малинин.

— А, е да. — Алексей пресуши чашата си и придоби предишния си вид.

Малинин напълни отново чашите и се почеса лекичко зад ухото. Един въпрос го измъчваше вече няколко часа, но той все не дръзваше да го зададе.

— Вашблороде... дано не ви се стори нахално... ама колко пъти, а?

— Какво? — излезе от нирваната си Калашников.

— Ами, вие отдавна не сте се виждали — рече унтерофицерът с цялата дипломатичност, на която бе способен. — Та затуй ви питам колко пъти?

Калашников въздъхна и изплющя звънко Малинин по тила. Макар да не замахна, го направи доста силно и фуражката изхвърча от казашката тиква върху оплютия асфалт на перона. Унтерофицерът си направи заключението, че няма да чуе подробен разказ за приключенията в бледосинята стая, вдигна шапката си и се зае отново да унищожава пушената платика.

— Вартоломей каза, че това е чудо — рече замечтано Калашников и уж случайно също посегна към апетитното гръбче на рибата. — Беше толкова изненадан... И обясни, че до този момент в Рая никога не се е случвало такова нещо. И дори има идея защо всичко това е успяло.

— Виж ти — коментира предпазливо Малинин. — И каква е тази идея?

— За съжаление не ми я каза.

— А според мен чудо е, когато ти подарят безплатно една каса водка — изрази своето виждане за ситуацията Малинин. — А всичко останало са само нашите нетрайни представи за света, ако се изхожда от философското самовъзприятие на личността.

Калашников без малко не се задави с платиката.

— Серьога — каза притеснено. — Спри да лочиш тая шльокавица.

Всъщност той нямаше как да не спре, тъй като манерката вече беше празна. Малинин почовърка лениво зъбите си с опашката на платиката, а високоговорителите продължаваха да хъркат. Хората по перона тревожно си шушукаха, тъй като мотрисата закъсняваше, както ставаше винаги, но естествено новациите не знаеха това.

— Знаете ли какво ще ви кажа, вашблороде — отбеляза твърдо казакът. — Следващия път, когато разследваме убийство, аз веднага ще си избира онзи, който е най-неподозрителен. Ще го наближа отзад и ще го цапардосам с всички сила по канчето. И това значително ще намали всичките ни мъки, ровенето из архивите и разни други трудности.

— В думите ти, братле, има рационално зърно — съгласи се Калашников, бършейки със салфетка устните си, които лъщяха от платиката. — Но ако в бъдеще започнем да постъпваме по този начин,

задължително ще се натъкнем на проблеми. Разбира се, в обикновените кримки нещата стоят точно така и убийството извършва някой незабележим метач или градинар. Или както в последния ни случай — основният злодей непрекъснато е в центъра на вниманието и затова никой не го подозира. Но ако разсъждаваме класически, тогава убиецът би трябвало да е Гласа, защото той винаги е извън подозрение.

— Мамка му — изпоти се Малинин. — Така си е. Но да треснеш Гласа по канчето е доста опасна работа. Сетне няма да намерят дори костите ти. Тогава трябва да измислим някаква методика, с която да откриваме манаците. Моето сърце може и да е мъртво, вашблороде, ама усещам, че нещата няма да свършат с това приключение.

— Защо да не свършат? — напрегна се Калашников.

— Ами, самият вие ми казахте така още в началото — примигна Малинин, — че такива са законите на кримките. Щом е имало едно престъпление, ще има и второ.

— Но за трето не съм ти казвал нищо — прекъсна излиянията му Калашников. — И изобщо какви са тия претенции? Миналия път обещах ли ти любовна линия — получи я. Не стрелях по теб и това може само да те радва. Отнесе няколко удара по сурата, но не ти е за пръв път. А освен това според закона на жанра в третата част на трилъра винаги се появява някой персонаж от първата, когото читателят е обикнал... А пък на мен, знаеш ли, изобщо не ми се ще да се срещам отново нито с Юда Искариотски, нито с вампира Хензел, нито дори с Мерилин Монро с нейния бюст нула номер.

Малинин започна да нагъва „Мъртвешка правда“, в която освен костите и пластмасовите чаши вече не бе останало нищо друго. В далечината вече свиреше влакът, който се приближаваше към перона, а тълпата пътници се вълнуваше.

— Няма ли да има любовна линия и за мен? — попита обидено той.

— Ти, любезни мой, ще минеш и без това — сръза го Калашников. — Ако човек си те представи в някоя кримка, ти щеше да си единствено комичен персонаж. И сега можеш да изсипеш на главата си остатъците от плагиката или неудържимо да се подхлъзнеш на рибешката глава и бъди сигурен, че хората много ще се зарадват.

— Стига де — обиди се Малинин и изхвърли мазния пакет.

— Шегувам се — обобщи Калашников. — Но знаеш ли, всички тези разследвания вече ми дойдоха до гуша. — И той прокара ръка през гърлото си. — Следващата седмица Алевтина сигурно ще бъде депортирана от Небесната канцелария в Града заради прегрешението си. И можеш да си сигурен, че тогава ще имам друга работа, вместо да търча и да издирвам манияци. Нали разбираш, че нямам намерение да заприличвам на онези кретени от криминалните сериали, които в десета серия вече изобщо не знаят какво разследват, а зловецата мафия не е в състояние да измисли как да им отмъсти и в крайна сметка убиват братовчедката на бабата на детектива. Тъй че си го набий в главата: никога няма да има трета част.

Изрисуваният с графити чак до покрива влак спря на перона, бълвайки пара, от високоговорителите зазвуча „Рамщайн“, а кондукторите — бивши есесовци, се разкрещяха с металически гласове: „Шнелер!“ Първата редица пътници веднага се опита да нахлуе във вагона, но онези, които напиреха зад тях, ги притиснаха. Завърза се битка. Хората завземаха дефицитните места с бой.

— Защо стоиш? — попита Калашников. — Хайде, тръгвай, че пак ще си проправяме път по глави. Май си отвикнал от тези неща в Рая.

И той закрачи бързо към влака, без да изчака Малинин. А унтерофицерът го погледна саркастично и се усмихна като Горгона.

— Да бе, да — каза тихичко. — Няма да има ли? Ще видим тая работа...

До него спряха двама души. Единият беше небръснат, облечен в смачкан, но скъп сив костюм и видимо се тревожеше, впил очи в листчето с печат, което стискаше в лявата си ръка. Другият — възрастен мъж с военна униформа, чиито пагони бяха откъснати, потупа ободряващо колегата си по рамото и му каза нещо. И само след миг мъжът със сивото сако се устреми да щурмува влака, а неговият приятел му махна тъжно с ръка и тръгна бавно назад. Малинин се покашля, бутна фуражката си на тила и, въртейки енергично лакти, буквално се впи в разгорещената ревяща тълпа от бъдещи обитатели на Града...

ЕПИЛОГ

Озъртайки се по навик, Руслик сръчно свиваше един як джойнт с хартията, която бе отмъкнал от къщи. Колян, който седеше на пейката, не откъсваше очи от него. Преди два дни чичото на Руслик пристигна от Таджикистан с подаръци. Руслик прокара език по обратната страна на хартията, залепи професионално джойнта и го подаде на Колян. Той зашари по джобовете си, търсейки запалка, а Руслик измъкна иззад ухото си приготвения предварително коз. Сивото облаче обгърна приятелите, те си дръпнаха по два пъти и полегнаха на пейката пред входа. И двамата усетиха приятен световъртеж. Редките среднощни минувачи бързаха покрай тях, без да обръщат внимание на двете напушени момчета, пък и те също нямаха на какво да обърнат внимание. Срещу тях се възправяше само една олющена панелна сграда, пред която всяка събота пристигаха скъпи вносни коли, а от лъскавите им недра небрежно излизаха лустросани пичове, окичени с мобилни телефони и със злато. Но какво ставаше в самата сграда не знаеха нито Руслик, нито Колян. Пък и всъщност не искаха да знаят.

Колян всмукна дълбоко от коза. Обаче внезапно се задави и сръга приятеля си в ребрата.

— Пич, скивай какво парче... Мога да ѝ се отдам за една чаша айран...

Към панелната сграда крачеше една късо подстригана красива блондинка с покрито със скъп грим злобно лице, облечена с дълъг черен шлифер. Руслик подсвирна възторжено, но блондинката не се обърна, както би постъпила всяка жена на нейното ниво. След като обсъдиха как сега биха я таковали, къде, колко и на кое място, приятелите изпуснаха небрежно лилав дим.

Раел почука на вратата по уговорения начин — точно така, както беше написано на листчето, което беше в чантата ѝ. Сетне почака малко, почука още веднъж, но в обратния ред и чак след това натисна бутона на звънеца. Чу се изщракване на резе и през пролуката надникна тлъста баба по халат.

— К'во има? — попита тя. — Картофи ли продавате? Не ща.

— Вие ли сте Ема Прокопиевна? — усмихна се очарователно блондинката. — Препоръча ви — последваха няколко думи, изречени с кадифен шепот... — Той каза, че точно при вас мога да намеря онова, което ми трябва... Трябва ми сега...

Старата жена цъкна недоволно с език, без да сваля веригата от вратата.

— Обикновено момичета не ме търсят за тая работа... А пари имаш ли? Надявам се, че са те предупредили, гълъбче, че тия забавления струват МНОГО скъпо.

Вместо да отговори, блондинката хвърли с небрежен жест пачка зелени банкноти на старицата. Тя ги улови във въздуха и се задави от възхищение, тъй като възнаграждението беше щедро.

— Парите нямат значение — каза гостенката. — Е? Мисля, че това е достатъчно. Мога ли да взема участие в днешния вечерен купон?

Веригата на вратата тутакси изчезна, сякаш се изпари във въздуха.

— Разбира се, разбира се, влезте вътре. Защо стоите в антрето? — разбъбри се старицата, която при вида на доларите моментално се превърна в радушна домакиня. — Можете да оставите шлифера си туканка, дайте да ви го подържа.

— Не-не — извъртя се Расл, промъквайки се по тесния коридор. — Кажете ми колко гости са се събрали за днешния... вечерен купон? Ще дойде ли още някой?

Старицата завъртя отрицателно глава.

— Не, гълъбче. Вече всички са тук — дойдоха дващсет души... Такива хора... Сред тях има такива хора... Познах ги само по гласа, защото всички са с маски. Такива са условията за инкогнито. И вие също си сложете маска. Пространството за вечерния купон е голямо — събориха стените на три стаи и се получи една огромна зала.

Раел си сложи черната копринена маска и заприлича на герой от комикс — или на Зоро, или на жената-котка. Е, явно не се бе излъгала. В началото планираше да посети с тази цел Държавната дума, но помисли малко и реши, че деянията на хората, които посещават това жилище в покрайнините на града, са далеч по-лоши. Е, може би не чак толкова, но със сигурност бяха по-лоши.

— Ще докарат ли скоро стоката? — попита тя.

— Разбира се — присви хитро очи бабичката. — На нашата фирма може да се разчита. Всичко е както трябва — пет момчета и пет момичета. Най-голямото е на десет години. Купонът е общ, така че можете да си изберете всяка играчка по ваш вкус. Костюмите ни също влизат в цената, ако искате да пробвате нещо, има и садо-мазо, и униформа на Гестапо, а пък ако желаете, можете да бъдете просто голичка. Телцето ви, гълъбче, е хубавко и господата на купона задължително ще оценят това.

Раел си помисли, че ако чуе още две думи, ще откъсне главата на бабичката. Но старицата изтълкува гримасата ѝ като нетърпение и затова отвори вратата на хола (чиито размери наистина бяха огромни) и я покани да влезе.

Веднага щом прекрачи прага, Раел се огледа. Появата ѝ не предизвика абсолютно никакъв интерес у присъстващите. Някои от „господата“ вече бяха успели да се преоблекат в дрехи от блестящ латекс, те подмятаха къси камшици и си бърбеха. Други бяха облечени с ушити по поръчка дизайнерски костюми на водещи моделиери. И едните, и другите пиеха френско шампанско и си взимаха ядки от подредените на една малка масичка купички. Гостите на вечерния купон бяха обединени от едно — маските на лицата им. От огромните плешивини по главите им, от увисналите им бузи и от бирените им коремчета беше ясно, че всички тези хора са доста над петдесетте. В ъглите на стаята, подпрени на стената, неподвижно стояха двама души с бръснати глави и без маски. Явно бяха охрана или просто придружители. Информацията, с която се сдоби, ѝ беше достатъчна. И Раел реши да не отлага дълго целта на посещениято си.

— Джентълмени, ще ви помоля за минутка внимание! — подвижна дрезгаво тя.

Десетина погледи се насочиха към нея. Но някои от присъстващите изобщо не ѝ обърнаха внимание.

— Всички вие сте осъдени на смърт — отсече Раел и ехото повтори думите ѝ. — Вие сте извършили ужасен, страшен грях, за който няма прошка, и сте обречени на вечни мъки. Молете се, защото тук дойде вашият ангел на възмездието, а след него идва Адът.

Тя извърши онова, което бе решила да направи още преди две седмици, когато Локи умря в ръцете ѝ. Локи винаги я бе възпирала със

своето миролюбие — не бива да се убива без лицензия, не бива да се наказва без разрешение. Но сега тя пет пари не даваше за тази скапана лицензия, сега тя не принадлежеше нито на Рая, нито на Ада. И нищо нямаше да я спре да се върне към старата си професия. Да, тя отново щеше да стане истински ангел на възмездието. Разбира се, нямаше смисъл да унищожават цели градове. Но тя винаги си бе мечтала за щастието да наказва онези, които отдавна го бяха заслужили, без да има разрешение свише. И от днес нататък никой нямаше да ѝ откаже удоволствието да изтрепе десетина мръсници. Докато разглеждаше лицата наоколо, Раел усещаше, че не сгреша, когато избра това място.

За нейна огромна изненада гостите не се изплашиха, не се хвърлиха на пода и дори не хукнаха към прозорците. Те я изслушаха, обърнаха се спокойно и само един дебелак се изплю и промърмори, бъркайки в зачервения си нос:

— Надрусала се е идиотката... Володя, изхвърли тая курва навън!

Един от охранителите се отлепи от стената и тогава тя с ефектен жест свали шлифера си точно както във филма „Матрицата“. Цели три дни се упражнява пред огледалото. Разкрачи широко крака, стреля с двата пистолета едновременно и двамата мърльовци се търкулнаха едновременно към два ъгъла на стаята. Притежателят на червения нос пъкна бързо ръка в джоба на сакото си, но в същия миг на ризата му се появи кърваво петно, а той се свлече надолу и увисна на облегалката на дивана. Някои от гостите се разкрещяха, хвърляйки се на пода („най-сетне“ — отбеляза наум Раел), а други стояха прави наред с залата в пълно вцепенение и не можеха да помръднат нито ръка, нито крак, тъй като зад гърба на блондинката се разгърнаха криле, огромни колкото човешки ръст.

— Аха, значи вече разбирате, така ли? — подсмихна се злобно Раел. — Добре, щом не искате да се молите, Адът с радост ще ви приеме и така. Пукнете, негодници!

Тя вдигна ръцете си с пистолетите към тавана, а когато отново ги върна в предишното положение, от разтрепераните върхове на пръстите ѝ изригна пламък, който се устреми като безпощадна вълна право към разкривените от ужас лица...

Руслик и Колян наблюдаваха с почуда странните метаморфози, които ставаха на втория етаж на сградата. Първо цялото жилище се

разтресе като от силен взрив, след това стъклата на три прозореца се пръснаха и полетяха навън, а до двамата приятели достигаха диви крясъци. Пламъците излязоха от почернелите рамки на прозорците и лакомо облизаха съседните дървета.

Руслик погледна недопушения джойнт, а сетне премести поглед към сградата.

— Яко ме гепи това нещо — подкрепи го изплашеният Колян. — Кажи на чичо си, че никога повече няма да пуша таджикска трева. Не знам какво е набутал вътре, ама е много силна. Никога досега не ме е перкало така.

След десетина минути от горящата сграда излезе същото онова парче, което преди малко влезе вътре. Изглеждаше много доволна и щастлива и вървеше, праметнала шлифера си през рамо, сякаш не ѝ беше студено. Тя мина покрай тях, подсвирквайки си, и изтупа пепелта от косата си. Усмихна се на момчетата, махна им с изцапаното си със сажди крило, зави в пресечката и се изгуби от очите им. Тракането на токчетата ѝ заглъхваше близо минута. На снега остана да се търкаля една обгорена маска, разкъсана наполовина.

Обзет от ужас, Колян захвърли джойнта и падна от пейката. А пребледнелият Руслик, хълцайки, набра с разтреперани пръсти номера на чичо си по мобилния телефон и когато апаратът щракна, започна объркано да крещи нещо за някаква блондинка с криле и за страшни пламъци и да се кълне, че никога повече няма да вземе такава трева от него.

Разнесе се силният вой на пожарните коли, които приближаваха сградата. От другата страна на слушалката въздъхнаха и прекъснаха връзката.

Издание:

Автор: Зотов

Заглавие: Епидемия в Рая

Преводач: Ива Николова

Издател: ИК „Ера“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Тип: роман

Националност: руска

Печатница: ЕКСПЕРТПРИНТ ЕООД

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 978-954-389-118-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8724>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.